

ФАНТАСТИКА & ФЕНТЪЗИ

Ма̀йк Резник

ПЕРФЕКТЕН УБИЕЦ

ПАИ

МАЙК РЕЗНИК ПЕРФЕКТЕН УБИЕЦ

Превод: Юлияна Димитрова

chitanka.info

Джеферсън Найтхоук е най-известният наеман убиец и ловец на награди в галактиката. Единствено той може да изпълни важна мисия, но е замразен преди 100 години. Налага се да го клонират. Клонингът е 23-годишен младеж, който наследява зловещия талант на Найтхоук, но не притежава житейския опит и познания за тъмната страна на човешката и извънземна природа. Ала в световите на Границата предателството е вид изкуство, а измамата — начин на живот. И наивността може да се окаже фатална...

„Перфектен убиец“ е първата книга от най-новата трилогия на Майк Резник.

На Каръл, както винаги

*И на Ан Гроел
и Дженифър Хърши
за подкрепата и търпението*

ПРОЛОГ

На километър и половина под искрящите върхове на Делурос VIII, столицата на разпрострялата се надлъж и шир Олигархия на човечеството, двама души прекосяваха с подвижна пътека един дълъг, слабо осветен коридор. Гласовете им отекваха в празното пространство. Единият беше облечен в сиво, другият в бяло. Двамата преминаха през една врата, след това през още четири.

— Чудя се как ли изглежда — замислено каза мъжът в сиво.

Облеченият в бяло сви рамене:

— Стар и болен.

— Зная, но съм виждал толкова много негови холографии, от времето когато е бил... нали се сещаш.

— Когато е бил най-известният убиец в галактиката ли? — попита другият иронично.

— Повечето му убийства са били законни.

— Така се говори.

— Явно не мислиш, че е истина — каза мъжът в сиво.

— Не. Просто ми е ясно как тръгват слуховете.

Подвижната пътека ги отведе до един контролен пункт и те спряха, докато сканират значките им за самоличност и ретините. След като продължиха, спряха за още една проверка на петдесетина метра.

— Налага ли се да правим това? — попита мъжът в сиво.

— Най-богатите мъже и жени на Олигархията са тук долу, безпомощни — отвърна другият. — Напълно беззащитни са — а никой не става толкова богат, без да си спечели врагове, повярвай ми.

— Зная — мъжът в сиво посочи към следващите два пропуска. — Просто се чудех дали ще трябва да минаваме през контролна станция на всеки четиридесет-петдесет метра.

— Със сигурност.

— Точно от това се опасявах.

— Пиши си го в сметката — каза мъжът в бяло.

След още сто и осемдесет метра коридорът се разклони и те се насочиха по пътеката, която свиваше надясно. Вратите бяха понагъсто, както и контролните станции, но накрая двамата спряха пред една врата, която по нищо не се различаваше от другите.

— Стигнахме — каза мъжът в бяло, докато скенерът над вратата проверяваше ретината му и отпечатъка от ръката.

— Нервен съм — промърмори мъжът в сиво, докато вратата се плъзваше в стената, точно колкото да могат да преминат.

— Процедурата е съвсем проста.

— Но той не знае кои сме.

— И какво от това?

— Ами ако и така си е щастлив? Ако го ядосаме? Ако убива хора, понеже го безпокоят?

— Ако беше в състояние да убива хора, нямаше да е тук — сръза го мъжът в бяло. — Светлина!

Стаята веднага се изпълни с бледа синя светлина.

— Не може ли да е по-светло? — попита мъжът в сиво.

— Не си е отварял очите от един век — отвърна спътникът му. — Стаята ще изчака, докато зениците му се адаптират, след което ще стане по-светло.

Той мина покрай поредица вградени в стената камери, като преглеждаше номерата им. Спря се.

— Камера 10 547.

Една от камерите бавно се подаде от стената в цялата си дължина от два метра и половина. Двамата мъже едва различиха формата на човешко тяло под полупрозрачната покривка.

— Джеферсън Найтхоук — каза замислено мъжът в сиво. — Самият Джеферсън Найтхоук. — Замълча за момент. — Не е това, което очаквах.

— Нима?

— Мислех, че от него ще стърчат всевъзможни жици и тръбички.

— Би било много примитивно — изсумтя мъжът в бяло. — Има три контролни устройства, вградени в тялото му. Това е напълно достатъчно.

— А как диша?

— В момента диша.

Мъжът в сиво се взря да различи някакво движение.

— Нищо не виждам.

— Диша толкова бавно, че само компютърът може да го отчита. Дълбокият сън максимално забавя метаболизма; но не го спира, иначе тук долу щяхме да имаме тридесет хиляди трупа.

— Сега какво ще правиш?

— Вече го правя — каза мъжът в бяло. Той се приближи към камерата с тялото и постави ръката си върху скенер, докато отпечатъците му бъдат разпознати. От стената изненадващо се появи клавиатура, върху която той набра някакъв код.

— Колко време ще отнеме?

— За теб или мен, вероятно минутка. За хората, които държим тук долу, може би четири-пет минути.

— Защо толкова дълго?

— Преди всичко, защото ако не умираха, нямаше да са тук. Намират се в такова крехко състояние, че им е нужно повече време, за да реагират на външни влияния.

Мъжът в бяло вдигна очи от тялото.

— Не един човек е умирал от шока при събуждането.

— А той ще умре ли?

— Едва ли. Като се има предвид, че сърдечният му пулс е почти нормален.

— Добре.

— Все пак ако бях на твоё място, щях да бъда нащрек, след като се събуди окончателно.

— Защо? Нали каза, че няма да умре и че е прекалено болен, за да представлява заплаха, дори и да има лоши намерения. Къде е проблемът?

— Виждал ли си някога човек в напреднал стадий на аплазия?

— Не — призна мъжът в сиво.

— Не са много привлекателни. Меко казано.

И двамата останаха безмълвни, докато тялото пред тях постепенно започна да придобива цвят. След две минути полупрозрачното покривало се плъзна в стената. Изпод него се разкри съсухрен мъж, чиято плът беше отвратително обезобразена от ужасна кожна болест. На места се виждаха части от оголени скули, лъскави и бели, през кожата на ръцете се подаваха ставите. Дори там, където

кожата не беше засегната, като че ли имаше нещо ужасно, което пълзи по нея и я обезцветява.

Мъжът в сиво се извърна от погнуса, след което се насили да погледне отново. Очакваше въздухът да мирише на разлагаща се плът, но той остана чист и филтриран.

Най-накрая клепачите потрепнаха, веднъж, втори път, след което бавно се отвориха. Очите бяха светлосини, почти безцветни. Болният остана неподвижен цяла минута, след което се намръщи.

— Къде отиде Акоста? — дрезгаво проговори най-накрая.

— Кой е Акоста? — попита мъжът в сиво.

— Лекарят ми. Преди минута беше тук.

— А — усмихна се мъжът в бяло. — Доктор Акоста е мъртъв от повече от осемдесет години. Самият вие сте тук от сто и седем години, мистър Найтхоук.

Болният изглеждаше объркан.

— Сто и...

— И седем години. Аз съм доктор Гилбърт Игън.

— Коя година сме?

— 5101-ва от галактическата ера — каза Игън. — Да ви помогна ли да седнете?

— Да.

Игън повдигна крехкото тяло, което приличаше на скелет, до седнало положение. То се килна настрана веднага, щом Игън престана да го прикрепя.

— Ще опитаме пак като се почувствате малко по-силен — сви рамене Игън и нагласи тялото така, че обезобразените крайници да не провисват. — Прекарахте доста време в сън. Как се чувствате?

— Умирам от глад — промърмори Найтхоук.

— Естествено — усмихна се Игън. — Не сте яли повече от век. Дори да вземем предвид, че метаболизмът ви е бил забавен около сто пъти, стомахът ви вероятно е празен от десет години или повече.

Игън прикрепил една тръбичка към лявата ръка на Найтхоук.

— За съжаление, не сте в състояние да се храните, но това ще снабди тялото ви с хранителните вещества, от които се нуждаете.

— Но мога и да хапна нещо — каза Найтхоук рязко, — нали вече съм излекуван. — Направи пауза. — Сто и седем години! Със сигурност са ви били достатъчни.

Игън погледна крехкия, болен мъж с известно съчувствие.

— Опасявам се, че още не е открит лек за аплазията.

Найтхоук се обърна и се втренчи в доктора. При такъв поглед Игън беше благодарен, че пациентът му не е здрав и въоръжен.

— Оставих изрични инструкции да не бъда събуждан, докато не ме излекуват.

— Обстоятелствата се промениха, мистър Найтхоук — пристъпи напред мъжът в сиво.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Казвам се Маркус Динисен. Аз съм вашият юрисконсулт.

Найтхоук се намръщи.

— Моят адвокат?

Динисен кимна.

— Аз съм старши съдружник във фирма „Хъбс, Уилкинсън, Рейт и Химинес“.

— Рейт — каза Найтхоук и кимна замислено. — Той е моят адвокат.

— Морис Рейт се е включил във фирмата на Хъбс три години преди да почине, през 5012 г. Пра-правнукът му работи при нас до пенсионирането си миналата година...

— Добре — прекъсна го Найтхоук. — Вие сте моят адвокат. Защо преценихте, че трябва да ме събудите?

— Не е много лесно да се обясни, мистър Найтхоук — започна Динисен смутено.

— Изплюй камъчето!

— По времето когато сте решили да преминете в Дълбок сън, вие сте предали папката с документите си на моята фирма.

— Не беше папка с документи — каза Найтхоук. — Бяха шест милиона и половина кредита.

— Точно така — съгласи се Динисен. — Получихме инструкции да ги инвестираме и да покриваме за вечни времена разходите по тази апаратура или докато се открие лек за вашата болест.

— Значи ви трябваха сто и седем години да пропилиете всичките ми пари?

— Съвсем не! — каза Динисен разгорещено. — Парите ви са непокътнати и се олихвяват средно по 9,32% годишно вече повече от век. Мога да ви покажа извлеченията, ако искате да ги прегледате.

Найтхоук примигна — смайването ясно личеше на обезобразеното му лице.

— В такъв случай, щом не съм разорен и не са открили лек, какво по дяволите става тук?

— В сметката ви се трупат малко повече от шестстотин хиляди кредита на година — обясни Динисен. — За нещастие, поради нарастващата инфлация в икономиката на Делурос, вашата апаратура струва един милион кредита годишно. Това означава, че се получава недостиг от почти четиристотин кредита годишно. Не можем да плащаме разходите с дивидентите ви, а ако посегнем към основния капитал, до десет години ще бъдете несъстоятелен. Нито пък има гаранция, че дотогава ще се открие лек за аплазията.

— Искате да кажете, че ме изхвърляте оттук? — попита Найтхоук.

— Не.

— Добре. Тогава какво?

— Искам да чуя решението ви — отвърна Динисен като се взираше развълнувано в отблъскващото лице на болния. — Ако някой друг можеше да направи избора, никога нямаше да ви събудя, докато...

— Докато не се разоря — заключи Найтхоук кисело. — Добре, продължавайте.

— Ние — имам предвид вашите адвокати — получихме изключително предложение. Така могат да се решат финансовите ви проблеми и вие да останете тук, докато се открие лек за болестта.

— Слушам ви.

— Чували ли сте за Солио II?

— Планета във Вътрешната граница. Защо?

— Владетелят на Солио II бе убит преди шест дни.

— Това какво общо има с мен?

— Съвсем просто — каза Динисен. — Мълвата, че прословутият Перфектен убиец е все още жив, по някакъв начин е стигнала до Границата и планетарното правителство на Солио II ви предлага премия от седем милиона кредита, ако заловите убиеца — половината сега, другата част — като изпълните задачата.

— Това някаква шега ли е? — попита Найтхоук. — Аз дори не мога да стоя седнал.

Динисен се обърна към Игън.

— Докторе, бихте ли обяснили, ако обичате?

Игън кимна.

— Все още не сме открили лекарство за вашата болест, мистър Найтхоук, но постигнахме успех в други области, най-вече в биоинженерството. Когато мистър Динисен получи предложението, той намери решение, което би било приемливо за правителството на Солио II, ако вие се съгласите.

— Биоинженерство? — повтори Найтхоук. — Ще ме клонирате?

— С ваше позволение.

— Когато реших да премина в дълбок сън ми казаха, че ми остава не повече от месец живот — каза Найтхоук. — Как мислите, че ще дочакам клонираният да достигне зряла възраст? Или ако смятате да ме приспите пак и да ме събудите след още двадесет-тридесет години, дали Солио ще се съгласят да чакат?

— Не ме разбрахте, мистър Найтхоук — каза Игън. — Вече не ни се налага да отглеждаме клонирания организъм от ранна възраст до зряла. През последните двадесет и пет години изобретихме метод, чрез който можем да направим ваш клонинг на всякаква възраст: на шестдесет минути или на шестдесет години. Смятаме да клонираме двадесет и тригодишен Джеферсън Найтхоук — млада версия на самия вас в разцвета на физическите ви възможности.

— Той ще носи ли болестта?

— Ако вземем клетки от вас днес, отговорът е да. Но има музей на Байндър X, където е изложен нож, с който сте бил намушкан, когато сте бил млад. Спомняте ли си този инцидент?

— Бил съм намушкван неведнъж — отвърна Найтхоук.

— Ами да, предполагам, че е така — продължи Игън смутено. — Във всеки случай ние се свързахме с тях и те се съгласиха да ни доставят няколко от вашите кръвни клетки от острието. Най-вероятно ще бъдат замърсени, но има начин да се пречистят.

— Все пак не отговорихте на въпроса ми: ако ме клонирате от тези клетки, копието ще носи ли болестта?

— Почти със сигурност не, тъй като самият вие не сте бил болен на тази възраст. Въпреки това, той ще бъде податлив на аплазия и най-вероятно ще се разболее от нея с напредването на възрастта — точно като вас.

Найтхоук се намръщи.

— Тази болест изяжда плътта от кокалите ми. Все едно, че съм излязъл от кошмарите на някое дете. Не бих го пожелал и на най-големия си враг, а вие ми предлагате да я предам на някой, който ми е по-близък дори от син.

— Той е просто сянка, копие на оригинала — каза Динисен. — Единствената му цел, единствената причина, заради която ще съществува, е вие да останете жив, докато се открие лек.

— Приемете го по този начин — допълни Игън. — Ако дадете съгласието си да бъде направено копие, и двамата можете да живеете, докато открием лек. Ако не, единият от вас със сигурност ще умре, а другият няма да се роди.

— Лесно е да се вземе решение, щом го казвате по този начин — призна Найтхоук и въздъхна дълбоко. — Господи, колко съм уморен! А би следвало да имам малко повече енергия след една стогодишна дрямка.

— Очаквах това — каза Динисен и извади един джобен компютър. — Тук имам копие от споразумението със Солио II, както и разрешение да направим клонинг. Трябва ни само отпечатък от вашия палец, за да ги узаконим. — Той спря и се усмихна. — След което ще ви върнем в Дълбок сън.

— Кога ще е готов клонингът? — попита Найтхоук като безпомощно се мъчеше да повдигне ръка. В крайна сметка Игън му помогна да постави съсухрения си палец върху компютъра на адвоката.

— Ако ускорим процеса, може би след един месец.

— Толкова скоро?

— Казах ви: постигнахме огромен успех в областта на биоинженерството.

Найтхоук кимна, после вдигна очи към доктора.

— Трябва да хапна.

— Не, не трябва — каза Игън. — След като вече подписахте, няма нужда да сте буден.

— И ми намерете легло — продължи Найтхоук.

— Не ме слушате... — започна Игън.

— След месец ще имате свършено, напълно здраво мое копие, на двадесет и три години, нали?

— Да.

— Ще го обучите ли да убива?

— Не — каза изненадано Игън.

— А вие? — обърна се Найтхоук към Динисен.

— Разбира се, че не.

— Значи оставам аз.

— Опасявам се, че не — каза Игън. — Вие вероятно не можете да доживеете месец, а аз не мога да ви върна в Дълбок сън, докато копието ви е готово и после пак да ви събудя — процесът на връщане и спиране на вашия метаболизъм би бил по-непоносим дори от задържането ви буден.

— Не можете да го пуснете без никаква тренировка! — отсече Найтхоук.

— Нямаме избор — отвърна Игън. — Вие не сте в състояние да го обучите.

— Няма да оцелее и седмица — промърмори Найтхоук, докато клепачите му започнаха да се затварят и говорът му стана провлачен. — Убихте и двама ни.

В следващия миг той изгуби съзнание и Игън изпъна постелките под тялото.

— Е, това е твоят клиент. Какво мислиш за него?

— Със сигурност не бих се радвал да го срещна на младини и в добро здраве.

— Много лошо — Игън докосна един бутон и полупрозрачната покривка се върна обратно, — защото точно това ще стане след един месец.

— Ще се срещна с копието, не с оригинала — отвърна Динисен. — Той няма да притежава злобата на Найтхоук, а само способностите му.

— Потенциалните му способности — отбеляза Игън. — Найтхоук беше прав...

— Те ще са достатъчни — прекъсна го Динисен. — Защо мислиш Солио поискаха точно него, при положение, че има толкова много други убийци и преследвачи, които можеха да си наемат? — Той сведе очи към болното тяло: — Когато Джеферсън Найтхоук е бил на двадесет и три години, е имал зад гърба си над тридесет убийства. С огнестрелно оръжие, с нож, с голи ръце — никой не е можел да го докосне. Копието ще притежава инстинктите му, все пак.

— Инстинктите не са умения — каза Игън. — Ами ако грешиш?

— Ние изпълнихме нашата част от договора. Бихме искали да имаме цялата сума от седем милиона, но и половината е по-добре от нищо.

Игън се вгледа в лицето на Найтхоук.

— Замислял ли си се какво може да стане, ако си прав?

— Моля?

— Какво ще стане, ако клонираният е също толкова съвършен убиец като оригинала?

Динисен изглеждаше озадачен.

— Точно на това се надяваме.

— Как ще го контролирате тогава?

— Оригиналният Перфектен убиец е потискал всичките си емоции. Този няма да има никаква причина да го прави, а лоялността се базира на емоции.

— Мислили ли се, че ще имате само няколко седмици да му внушите етични принципи на поведение като същевременно му преподавате сто начина за убиване?

— Аз лично няма да го уча на нищо — оправда се Динисен. — Аз съм адвокат. Ще наема специалисти — не само специалисти по убиване, но и възпитатели. Едва ли е толкова трудно.

— Обзалагам се, че Пандора е казала точно това преди да отвори кутията — отвърна Игън, докато камерата с Джеферсън Найтхоук тихо се плъзна обратно на мястото си.

ПЪРВА ГЛАВА

Карамоджо, планетата на джунглите, беше перлата на съзвездието Куинелус. Беше жесток, примитивен свят — рай за ловните, тъй като бе пълно с огромни рогати тревопасни животни и опасни хищници.

Олигархията, която е била свидетел на участта на подобни пренаселени светове като Пилони и Каримон, беше обявила Карамоджо извън колониалните си стремежи. Вместо това, тя се превърнала в специална планета за ловци и разрешителните свидетелства за лов бяха строго ограничени. Трябваша ужасно много пари или власт, или и двете дори само да се кацне на Карамоджо, а още повече да се получи разрешение за лов.

Някои твърдяха, че риболовът бил по-добър на Хемингуей, в Ръката на Спиралата, но всички бяха единодушни, че никъде няма по-добър лов. Хората, които посещаваха планетата, се примиряваха с негодите: имаше рояци смъртоносни насекоми, атмосферата беше толкова тънка, че кръвта на ловците трябваше да се окислява по медицински път на всеки пет дни, температурата рядко падаше под 30 градуса по Целзий дори нощем, а сред природата адреналиновите хапчета бяха напълно излишни.

Само деветнадесет ловци в историята на планетата са имали постоянни разрешителни за лов. Един от тях беше легендарният Фуентес, когото всички експерти считаха за най-добрия ловец на всички времена. Друг такъв беше Никобър Лейн, чиито трофеи изпълваха музеите из цялата галактика.

И, разбира се, сред тях беше Джеферсън Найтхоук, известен като Перфектния убиец.

Мина цял ден, докато Найтхоук и неговият спътник, нисичък, леко плешив мъж на име Ито Киношита, преминат митницата. Провериха отпечатъците на Найтхоук. Изследваха ретината и гласа му. Тестовете на ДНК също потвърждаваха самоличността му, макар че беше на повече от сто и петдесет години, а човекът, който носеше

неговото име, очевидно нямаше двадесет и пет. Единственият извод беше, че е клониран.

В крайна сметка властите решиха, че клонираният има право да използва разрешителното на оригинала и двамата с Киношита изчезнаха в безкрайния чуждоземен хресталак. Там прекараха четири дни. Когато се появиха отново, носеха със себе си туловищата на две огромни Демонски котки — тристакилограмови хищници, чиято плячка бяха огромните стада от по-дребни животни.

Киношита докара автомобила за сафари до поста Пондоро — една разкошна крепост сред хресталака, където уморените и богати ловци можеха да си починат на спокойствие. В крепостта имаше ресторант, таверна, болница, магазин за оръжия и амуниции, магазин за географски карти, отделение за препарирание на животни и сто колиби, които можеха да поберат до четиристотин души. Имаше само три такива поста на планетата — Пондоро, Корбет и Силъс. Обикновено имаше най-много петнадесет хиляди човешки същества, отишли на лов или почивка, на тази планета, чиято повърхност беше почти два пъти по-голяма от тази на Земята.

Като пристигнаха в поста, двамата разтовариха Демонските котки в отделението за препарирание и се оттеглиха в колибата си да се изкъпят, избръснат и преоблекат. След това влязоха в ресторанта да вечерят. Менюто съдържаше вносно месо от дивеч, тъй като по някаква причина храносмилането на хората не можеше да понася местните животни.

След вечеря се запътиха към „При Синия с шестте пръста“. Това беше таверна, която се държеше от огромен човешки мутант с поразяващо синя кожа. Краят на лявата му ръка представляваше безформен кокал, а дясната му имаше шест дълги пръста, подобни на змии, с множество стави. Той се беше установил на Карамоджо и пребиваваше там вече близо тридесет години. Дори и да беше напускал планетата през това време, никой не си спомняше за това.

Синия не беше ловец, но искаше обстановката да се харесва на клиентите му. Затова по стените бяха окачени глави на Демонски котки, Огнени гущери, Броненосци-убийци, Среброкожи хищници и още пет-шест местни вида. С тях таверната приличаше по-скоро на селска ловджийска колиба, отколкото на бар от петдесет и втори век от галактическата ера.

Синия имаше една кукумявка, оцветена в синьо, червено и златно, поставена в голяма клетка над бара. Клиентите можеха да я хранят като за целта винаги имаше приготвени няколко живи гущерчета. Точно зад клетката беше разположен компютър с осведомителен бюлетин, който непрекъснато се попълваше с най-новата информация — за курса на кредитите, доларите Мария Тереза, лирите на Далечния Лондон и още пет-шест валути.

На една от стените имаше редица холографски екрани, свързани с камери, пръснати из околността. Няколко приходящи, мъже и жени, които идваха на сафари за ден-два, гледаха екраните съсредоточено. Щом видеха животното, което търсеха, втурваха се да го уловят. Отдавна нямаше такова нещо като ловен учител или водач, не и в ерата, когато автомобилът за сафари можеше да улавя дирите и сам да проследява дивеча.

Щом стигна до масата, Киношита размести столовете, седна и направи знак на младия си спътник да направи същото.

— Приключи ли с пренареждането на масата? — попита Найтхоук като го гледаше с любопитство.

— Никога не сядай с гръб към врата или прозорец.

— Все още нямам врагове — отвърна Найтхоук.

— Ала нямаш и никакви приятели, но по-важно е накъде си тръгнал.

Найтхоук сви рамене и седна.

Един извънземен сервитьор с хуманоидна външност и говорещ земен език със силен акцент се приближи и ги попита какво ще пият.

— Две Прашни уличници — каза Киношита.

Чуждоземецът кимна и се отдалечи.

— Прашни уличници? — повтори Найтхоук.

— Ще ти харесат — увери го Киношита.

Найтхоук сви рамене и огледа помещението.

— Интересно място. Точно така трябва да изглежда една ловджийска колиба.

Киношита кимна в знак на съгласие.

— Има съвсем същото място на Последния шанс.

Найтхоук поклати глава.

— Не, то е на Байндър Х.

Киношита се усмихна.

— Прав си, разбира се. Грешката е моя.

„Е, паметта ти — или чиято и памет да носиш — работи безпогрешно, нещастен двойнико.“

Чуждоземният сервитьор се върна с питиетата. Найтхоук гледаше своето подозрително.

— Хубаво е — увери го Киношита.

— Зелено е — отвърна той.

— Имай ми доверие, Джеф — каза Киношита. — Много ще ти хареса.

Найтхоук се пресегна за едната чаша, поднесе я бавно към устните си и отпи глътка.

— Канела — каза той най-накрая. — И Борилиянски ром. И нещо друго, което не мога да определя.

— Това е един плод, който се отглежда на Нова Кения. Не прилича много на портокал или мандарина, но спада към цитрусовите плодове — е, доколкото може да се оприличи един извънземен плод, все пак. Изчакват го да ферментира, преработват го и го бутилират.

— Хубаво е — каза Найтхоук след като отпи още една глътка. — Харесва ми.

„Разбира се, че ти харесва. Истинският Перфектен убиец беше направо пристрастен към тези неща.“

Найтхоук изпи чашата си до дъно и погледна към спътника си на другия край на масата.

— Утре ще излизаме ли? — попита той.

— Не, не мисля. Искане да видим колко си добър с оръжията след един месец тренировки. Вече видяхме.

— Жалко — каза Найтхоук. — Беше забавно.

— Смяташ, че да те нападне Демонска котка е забавно?

— Е, със сигурност не е опасно — отвърна Найтхоук. — Не и когато имам пушка в ръцете си.

— Препараторът вероятно ще се съгласи с теб — отбеляза Киношита.

— Моля?

— Когато внесох вътре трупове, той каза, че не си ги застрелял в очите, за да не повредиш главите; застрелял си ги право в зеницата.

— Нали ми каза, че е просто като да посочиш нещо с пръст.

— Излъгах — каза Киношита. — Но ти като че ли го превърна в истина.

Лицето на Найтхоук грейна в очарователна усмивка.

— Така ли се получи?

— Да — кимна Киношита.

— Да му се не види! — развесели се младежът. — Това си заслужава още едно питие! — След като поръча още две Прашни уличници той това се обърна към Киношита: — Е, какво ще правим сега?

— Нищо — каза Киношита. — Днес завършваш обучението си.

— Не беше кой знае какво изпитание — сви рамене Найтхоук.

„Още нищо не е започнало“, помисли си Киношита, но на глас каза:

— Ще останеш изненадан като разбереш колко много хора са били убити от Демонски котки. Имаше по-малко от половин секунда, за да се прицелиш и стреляш, да знаеш.

— Ти искаше да ловуваме в непроходимите храсталаци — отбеляза Найтхоук.

— Трябваше да изпитам реакциите ти при суровите полеви условия — каза Киношита.

— Често ли правиш това?

— Кое? Да влизам в гъсталака и да преследвам Демонски котки?

Не, слава Богу.

— Имах предвид да учиш мъже да се бият?

— Ти си първият.

— Тогава с какво се занимаваш?

— По малко от това, по малко от онова — отвърна уклончиво Киношита.

— Бил ли си някога човек на реда или наемник? — настояваше Найтхоук.

— И двете.

— А войник?

— Преди много време.

— Ами извън закона? — попита Найтхоук.

— Предавам се — каза Киношита. — Какво извън закона?

— Бил ли си извън закона?

— Зависи кого ще попиташ — отговори Киношита. — Никой съд не ме е осъдил за нищо.

— Как стана така, че започна да работиш за Маркус Динисен?

— Той има много пари за харчене. Аз имам нужда от много пари. Съвсем естествено е, че сме се събрали.

— Кога приключва твоята работа?

Киношита се загледа в главата на един Огнен гуцер, чиито невиждащи очи също бяха насочени към него.

— Скоро.

Младият човек се намръщи недоволено.

— Колко скоро?

Киношита въздъхна.

— Ами, може да дойда с теб до Границата за седмица-две, докато се установиш, но след това само бих ти пречил. Човекът, когото издирваш, едва ли ще дойде да ти се представи. Имаш много работа и колкото по-скоро започнеш, толкова по-добре. — Киношита отпи от питието си. — Границата е толкова пуста, колкото е пренаселена Олигархията. Почти невъзможно е да убегнеш на всички там. Те отдалеч виждат кой идва.

— Мен изобщо няма да ме забележат — отсеке Найтхоук. — Ще пътувам с кораб, после ще се приземя.

— Казах го образно. — Найтхоук не изглеждаше много убеден. — Виж — продължи Киношита, — оказах се прав за питиетата. Повярвай ми, и за това съм прав. Само ще ти преча.

— Ако аз съм човекът, който се налага да свърши мръсната работа, би трябвало да мога да вземам някои решения.

— Щом тръгнеш на мисията си сам, ти ще вземаш всичките решения — увери го Киношита.

— В такъв случай би трябвало аз да реша дали да продължа сам или не.

— Не искам да споря с теб — каза Киношита. — Половувахме добре, вечеряхме добре. Ще говорим за това по-късно.

„Само да знаех как по-тактично да ти обясня, че теб можем да те жертваме, но мен не.“

Найтхоук сви рамене и кимна в знак на съгласие.

— Добре. По-късно.

Младият човек възнамеряваше да поръча по още едно питие, когато Синия с шестте пръста внезапно се приближи към масата.

— Здравей, Ито! — каза той с дълбокия си басов глас. — Видях те като влезе. Къде, по дяволите, се запиля напоследък?

— Ами, тук-там — отвърна неопределено Киношита.

— Последното, което чух, беше, че стреляш някакви негодници в Пръстена.

— Отказах се — отвърна Киношита. — Реших, че ми харесва идеята да доживея до старини.

— Да, съвсем не е зле да прехвърлиш четиридесетте — съгласи се Синия с шестте пръста. Той се обърна и се втренчи в Найтхоук. — Кой е приятелят ти? Изглежда ми познат, но не мога да се сетя.

— Казва се Джеф — усмихна се Киношита.

Найтхоук протегна ръка и Синия уви шестте си пръста около нея.

— Драго ми е, Джеф. Бил ли си друг път тук в Границата?

— Не — отговори Найтхоук.

— Е, ако си поне наполовина като приятеля си, ще се справиш без никакъв проблем — втренчи се в него Синия. — Дявол да го вземе! Мога да се закълна, че съм те виждал някъде преди.

Той се замота наоколо да поздрави другите посетители. Киношита се обърна към Найтхоук.

— Някоя стара холография, сигурно — предположи той. — Почти мога да позная кога и къде, защото преди да навършиш двадесет и три ти носеше огромни, извити нагоре мустаци. Не си приличаше много, но изглеждаше с десет години по-възрастен.

— Не съм бил аз на холографията — отговори Найтхоук. — Бъркаш ме с него.

— Ти си него, в известен смисъл — каза Киношита. — След като вече поработих с теб, в много отношения.

Найтхоук поклати глава.

— Той е стар човек, умира от ужасна болест. Аз съм млад и целият ми живот е пред мен. Веднъж да приключа с тази работа на Солио II — имам много места да посетя и много неща да свърша.

— Какви неща? — попита Киношита.

Найтхоук чукна с показалец по главата си.

— Тези неща може да ми изглеждат истински, но зная, че не са моите спомени. Ще ги заменя с истински. Там отвън има цяла

галактика за откриване и толкова много за преживяване.

— Изглежда сериозно си мислил за това.

— Ами, работил съм цял живот — всичките ми четиридесет и осем дни. — Найтхоук се усмихна неловко при елементарния си опит за хумор. — Нямам търпение да дойде първата ми ваканция. — Той спря замислено. — Въпреки че засега само ще поспя една нощ, без да съм включен в Образователен диск.

— Налагаше се — отвърна Киношита. — Отгледан си противоестественно за един месец, вместо за двадесет години живот. Не можем да те изпратим на мисия без никакви знания и без социални умения. По дяволите, дори нямаше да можеш да говориш, ако не бяха Дисковете!

— Зная и съм благодарен за това — каза Найтхоук. — Но все пак аз ще заживея *моя* живот, веднага щом спася *неговия*. — Той се огледа из стаята, над закачените на стената глави, след това отново погледна Киношита.

— Искам да го видя преди да тръгна.

Киношита поклати глава.

— Може и да не оживее, ако го събудим пак — това няма да стане преди да открием лекарство.

— Няма нужда да говоря с него — настояваше Найтхоук. — Просто искам да го *видя*.

— Казват, че изглежда отвратително.

— Не ме интересува. Той е единственият ми роднина.

— Няма да ти позволят, Джеф. Защо не отложиш за след като си свършиш работата и след като учените намерят начин да го излекуват?

— Учените не са направили никакъв прогрес в последния век. Тогава как да се надявам, че ще открият лек сега?

— Казаха ми, че са близо. Просто прояви малко търпение.

Найтхоук поклати глава.

— Нямам нито майка, нито баща. Имам само него.

— Но не е толкова просто, нали? — каза Киношита.

— Защо мислиш така?

— Защото вече ти казах колко неприятно преживяване ще е да го видиш. Кажи ми, каква е истинската причина?

— Искам да видя какво ме очаква, ако не открият онова лекарство.

— Има достатъчно неща, за които трябва да мислиш, Джеф. Няма нужда непрекъснато да си представяш какво може да ти причини тази болест.

— Какво *ще* ми причини.

— Може да ти причини. Не е сигурно, че ще се разболееш от нея.

— О, стига, моля ти се. Аз не съм му син; аз съм му *копие*. Ако той е болен от това, и аз ще се разболея.

— Може да намерят ваксина до две години или до десет, или двадесет, физически, ти си на двадесет и три години. Той се е разболял едва като е наближил четиридесет.

— Това не оставя кой знае колко време.

— Достатъчно е.

— Няма да ми позволиш да го видя?

— Не зависи от мен — каза Киношита.

Найтхоук въздъхна.

— Добре, тогава. — Той направи пауза. — Ще си взема още една Прашна уличница. Направо се влюбих в това питие.

„Прекалено лесно се предаде, Джеф. Истинският Найтхоук щеше да настоява за това, което иска. И ако аз откажех да му съдействам, щеше да си го вземе сам. Ако искаше да види замразено тяло, Господ да е на помощ на всеки, който застане на пътя му. Именно затова стана Перфектния убиец. Трябваше да ти намалим силата, да те направим управляем, но сега се чудя дали си достатъчно твърд, за да се справиш със задачата си.“

Пристигнаха още две питиета и Киношита се огледа из таверната. Погледът му се спря на двама едри мъже на единия край на бара.

„Ето ги, тук са, точно както трябваше.“ Той хвърли скришом поглед на Найтхоук. *„Време е за последния ти изпит, Джеф. Надявам се, че си готов за него.“*

— Виждаш ли онези двамата на бара? — попита ниският човек.

Найтхоук кимна.

— Познаваш ли ги?

— Само теоретично — отвърна Киношита. — Чувал съм за тях. — Той направи пауза и огледа двамата мъже. — Онзи с брадата е Гробаря Макнеър, наемен убиец от Пръстена. Другият е бодигардът му.

— За какво му е на един наемен убиец бодигард?

— Всеки има нужда от някой да му пази гърба — особено човек с неговата репутация и с неговите врагове.

Найтхоук се намръщи.

— Щом знаеш кой е той, значи и митницата е информирана. Защо биха допуснали наемен убиец да ловува тук?

— Защото той може да си го позволи.

— И това е единствената причина?

— Мястото е специално. Хората трябва да си плащат.

— На нас колко ни струва досега?

— Не се безпокой за това — каза Киношита. — Скоро ще спечелиш повече, отколкото са ти нужни да покриеш сметката.

— Много оптимистично. Навярно ще ми трябва месеци да си свърша работата на Солио II.

— Не. Ще ги спечелиш веднага.

Найтхоук го погледна озадачено.

— Обявена е награда за Гробаря Макнеър — половин милион кредита, жив или мъртъв. — Киношита направи пауза. — Мъртъв е лесно.

— Но аз дори не го познавам — смути се Найтхоук.

— Нито пък ще познаваш човека, когото търсиш на Солио.

— Различно е. Освен това, не съм въоръжен.

— Научих те на четиридесет и три начина да убиваш с ръцете и краката си — каза Киношита. — Това е подходящ момент да видим какво си усвоил.

— Но той не пречи на никого — заинати се Найтхоук. — Не мога просто да отида до него и да го убия.

— Съгласен съм. Първо убий бодигарда.

Найтхоук погледна двамата мъже и пак се обърна към учителя си.

— Не ме карай да го правя, Ито.

— Аз не мога да те карам да правиш каквото и да било — каза Киношита.

— Какво ще стане, ако откажа?

Ниският мъж сви рамене.

— Ще си съберем багажа и ще се приберем на Делурос.

— И после?

Киношита замълча за момент и се взря в очите на Найтхоук.

— После ще те премахнат бързо и безболезнено, след което ще направим следващия двойник малко по-агресивен.

— Ще им позволиш да ми причинят това? — попита Найтхоук.

— Не бих могъл да ги спра — каза Киношита. — Те играят на едро и първото им задължение е към стареца, който им плаща.

Найтхоук погледна двамата и отново се взря в Киношита.

— Какво да им кажа?

— Каквото искаш, може и нищо.

— Ако са въоръжени?

— Не би трябвало, не и тук.

— Но ако все пак са въоръжени?

— Ами в такъв случай ще се наложи да мислиш бързо, нали? — усмихна се Киношита.

— И нищо повече? — попита Найтхоук. — Само това ли ще ме посъветваш?

— Няма да съм до теб да ти давам съвети, когато се изправиш пред човека, когото си създаден да убиеш. В края на краищата трябва да свикнеш с това.

Найтхоук гледаше Киношита безмълвно.

„Изглежда реши, че предпочиташ да убиеш мен вместо тях. Какво, по дяволите, казах, та така се ядоса?“

Внезапно Найтхоук бе овладян от чувство на ярост — ярост, че единствената цел на неговото съществуване е да убива. Въпреки това той не можеше да промени нищо, затова се опита да насочи яда си към мишените.

— Изчакай ме тук — каза Найтхоук.

Младият човек се изправи и се запъти към бара, където стояха Гробаря Макнеър и бодигардът му. Той ги подмина небрежно, след което рязко се завъртя и с огромна сила стовари ръката си върху врата на бодигарда. Чу се силно изпукване и мъжът се строполи на земята.

Макнеър беше слисан, но отличните му инстинкти го спасиха от първия удар на Найтхоук: беше нокаут, насочен към главата, ала удари рамото.

— Какво, по дяволите, става тук? — промърмори Макнеър като се отдръпна назад и зае отбранителна поза.

Вместо да отговори, Найтхоук подскочи и зашеметяващият му ритник щеше да обезглави Гробаря, ако беше улучил. Макнеър го отблъсна, мушна ръка под дрехата си и след секунда държеше в ръката си голям нож.

— Кой си ти? — изкрещя Макнеър, въртейки ножа и замахна към врата на Найтхоук.

Джеф отблъсна удара, сграбчи китката на убиеца, наведе се бързо и със завъртане вдигна Макнеър във въздуха, след което го строполи до бодигарда му с трясък. Без дори да се задъха от усилието, той ритна ножа от ръката на Гробаря към другия край на стаята и му направи знак да се изправи.

— Какво искаш? — каза Макнеър грубо. — Пари? Ще се споразумеем!

Найтхоук замахна към слабините на Гробаря, за да го заблуди и стовари юмрука си върху носа му. Черепът изпраця и Макнеър падна мъртъв.

Найтхоук чу шум зад гърба си и се обърна. Озова се пред зареден лазерен пистолет.

— Не мърдай, синко — каза Синия като държеше пистолета със здравата си ръка.

— Беше обявена награда за тях — обади се Киношита, който все още си стоеше на масата.

— Това не ме засяга — отвърна Синия. — В моето заведение хората не се избиват.

Найтхоук хвърли бърз поглед на Киношита сякаш питаше: „И него ли да убия?“

Киношита поклати глава и младият мъж се отпусна.

— Ще си тръгнем веднага щом свалиш пистолета.

— Не съм казал, че ще го сваля — отвърна Синия.

— Ще ти дадем обезщетение — продължи Киношита.

— Така ли? — Синия звучеше заинтересован, но лицето му беше безизразно, а очите — приковани към Найтхоук.

— Наградата за тези двамата е шестстотин хиляди кредита — каза Киношита. — Половин милион за Макнеър, останалите за приятеля му. Сметката ни едва ли е *толкова* голяма само за три дни. Ще кажа на властите да прехвърлят наградата на теб. Покрий разходите ни и задръж рестото.

— А Демонските котки?

— Какво за тях?

— Винаги мога да продам някой добър трофей.

— Твои са.

Синия не откъсна очи от Найтхоук още малко, след което прибра пистолета обратно зад бара.

— Разбрахме се — обяви той. — Пийте по още една Прашна уличница за сметка на заведението.

— Много щедро от твоя страна — каза Киношита като направи знак на Найтхоук да се върне от бара на масата. — Приемаме.

Найтхоук подхвърли една монета на бара и каза:

— Аз мога да си позволя да платя питието си — в думите му прозираше детинска гордост.

— Справи се добре, Джеф — каза Киношита. — Онези двамата бяха яки и ловки. Ти ги срази с минимални усилия и без изобщо да се нараниш.

— И какво от това?

Киношита се усмихна.

— Това беше церемонията за завършването ти. Ще прием по още една Прашна уличница, след което се връщаме в колибата, а на сутринта ти отлиташ за Солио II. — Ниският мъж направи пауза. — Когато влязохме в това заведение, ти беше един клониран, потенциален човек — той вдигна чаша за наздравица. — Сега си не лош от който и да било друг и по-добър от повечето.

— Винаги съм бил такъв.

— Зная, но...

— Нищо не знаеш — ядоса се Найтхоук. — Ти мислиш, че съм създаден в някаква лаборатория, само за да убия някого на Солио II.

— Така си беше, Джеф — каза Киношита. — Никога не сме крили това от теб.

— Аз ще реша за какво съм създаден — изрече Найтхоук тихо. — Аз съм човек, също като теб. — Той гледаше Киношита в очите, без да мига. Погледът му беше страшен. — *Никога не забравяй това.*

„*Е, сега вече разбрах какво те е вбесило така.*“

— Видя какво направих с онези двамата — продължи Найтхоук като посочи към трупите и изпи чашата си на един дъх. — Може да ми хареса да убивам.

Той стана, излезе наперено от таверната „При Синия с шестте пръста“ и се насочи към колибата си.

Киношита го проследи с поглед.

„Да, няма спор; ти си Перфектния убиец, несъмнено. Просто трябваше да ти кипне кръвта.“ Киношита се усмихна със загадъчно задоволство. „Предполагам, че в крайна сметка все пак сме те направили достатъчно твърд.“

ВТОРА ГЛАВА

Солио II не беше много хубава планета, особено за млад човек, който се е родил преди два месеца на Делурос VIII и чиято глава беше пълна със спомени за великолепни светове, в които никога не е бил. Жителите бяха по-малко от милион: около осемстотин хиляди бяха хора, а останалите — пришълци от различни видове.

Основният поминък на планетата беше търговията. Солио II представляваше един от няколко преходни свята, официално част от Границата, но в действителност служеше за икономическа връзка между минните и фермерските светове на Вътрешната граница и богатите купувачи от Олигархията. Казваха, че Солио II е складът на хиляда свята, въпреки че планетата беше по-скоро снабдител, отколкото склад и освен това търгуваше с около триста свята, а не с хиляда, макар че тази цифра съвсем не беше незначителна.

През последния половин век системата Солио се управляваше от диктатори. Последният от тях, Уинслоу Трилейни, беше управлявал почти осем години, докато го убиха. Той беше четвъртият властелин в последните петдесет години, който умря от насилствена смърт. Беше станало обичай владетелите на Солио II да не доживяват пенсионирането си.

Полковник Джеймс Ернандес, началник сигурност, беше осъществил първия контакт с адвокатите на Найтхоук. Затова, когато младият човек кацна на Солио II, отиде да докладва в офиса на полковника.

Ернандес беше висок, слаб мъж с гъста черна коса, орлов нос, тънка брадичка и тъмнокафяви очи. Гърдите му бяха окичени с няколко редички медали, независимо че системата Солио никога не е воювала с никого. Един куп заповеди стояха подредени в ъгъла на бюрото му и чакаха за подпис — въпреки че компютърът, който висеше във въздуха над лявата част на бюрото, можеше без проблем да го копира хиляди пъти в минута.

Останалата част от кабинета беше безупречна, като че ли току-що беше приключил с подреждането. Всеки шкаф беше чист, без каквото и да е върху него, всяка картина бе окачена под идеален ъгъл, холографните екрани бяха подредени по големина. Найтхоук си помисли, че ако в офиса на полковника попадне прашинка, той ще я възприеме като вражеско нашествие.

Ернандес се изправи, като с поглед оценяваше човека, който беше влязъл в офиса му.

— Добре дошли на Солио, мистър Найтхоук. Да ви предложи нещо за пиене?

— Може би по-късно.

— Пура? Внос чак от Алдебаран XII.

Найтхоук поклати глава.

— Не, благодаря.

— Трябва да ви кажа, че не мога да повярвам, че стоя тук и разговарям със самия Перфектен убиец — каза Ернандес ентузиазно. — Вие бяхте един от моите герои, когато бях малък. Чел съм всичко, което е писано за вас. В интерес на истината — добави той с усмивка, — може да се каже, че вие сте причината да стана това, което съм.

— Сигурен съм, че Перфектния убиец би бил поласкан от думите ви — каза Найтхоук с умерен тон, докато седнаше срещу Ернандес на един хромов стол с права облегалка. — Но аз не съм той.

Ернандес се намръщи.

— Моля?

— Перфектния убиец в момента е на Делурос VIII, в очакване на лекарство за болестта, от която е покосен. Казвам се Джеферсън Найтхоук и просто дойдох да си свърша работата.

— Глупости — каза Ернандес, искрено развеселен. — Мислите ли, че не сме чули за подвизите ви на Карамоджо? Убили сте Гробаря Макнеър с голи ръце. — Той направи пауза, взирайки се в Найтхоук. — Вие сте Перфектния убиец.

Найтхоук сви рамене.

— Наричайте ме както искате. Това е просто едно име — той се наведе напред, — но помнете, че си имате работа с *мен*, не с *него*.

— Разбира се — каза Ернандес като го огледа внимателно. Найнакрая се обърна и запали една тънка пура. — Мистър Найтхоук, имате

ли нещо против да ви задам няколко въпроса не във връзка с мисията ви тук?

— Какви въпроси?

— Вие сте първият клониран човек, който срещам — продължи Ернандес като дръпна от пурата — и проявявам искрено любопитство към вас. Например, зная, че не сте съществувал преди два месеца. Как научихте езика толкова бързо?

— Карате ме да звуча като някой луд — каза Найтхоук, видимо раздразнен. — Аз съм човек от плът и кръв, също като вас.

— Не исках да ви обидя — изрече Ернандес меко. — Просто е почти сигурно, че друг път няма да имам възможност да говоря с клониран човек. Казват, че сте по-малко от петстотин в цялата Галактика. Клонирането е забранено със закон на почти всяка планета от Олигархията. Платихме доста, за да ви поръчаме. — Той направи пауза. — Така че, съвсем естествено е да се възползвам от възможността, докато сте тук.

Найтхоук го гледа студено известно време, след което си наложи да се успокои.

— Бях подложен на терапия с интензивен сън — отвърна той най-накрая.

— Зная, че сме постигнали голям напредък в сънната терапия — поде Ернандес, — но не мога да си представя, че някой може да овладее разговорния земен език толкова бързо. Може би са започнали да ви го преподават преди вие да сте... как да се изразя... напълно оформен?

— Не зная — каза Найтхоук.

— Изключително! Същото средство ли използваха да ви обучат да използвате физическите си способности, които така очевидно притежавате? — На бюрото падна мъничко пепел; Ернандес педантично я изчисти с една миниатюрна прахосмукачка.

— Предполагам. Освен това тренирах с Ито Киношита.

— Киношита — повтори Ернандес. — Чувал съм за него. Чудесен човек.

— Приятел — уточни Найтхоук.

— По-добре е да ви е приятел, а не враг — съгласи се Ернандес.

— Мога ли ви попитам нещо?

— Разбира се — отвърна Ернандес. Той забеляза, че пурата му е угаснала и я запали отново.

— Защо аз? — попита Найтхоук. — Можете да наемете Киношита или някой като него. Защо похарчихте толкова много пари за мен?

— Мисля, че отговорът е очевиден — каза Ернандес. — Вие сте най-великият преследвач в историята на Вътрешната граница. Повелик от Миротвореца Макдугъл, по-велик от Себастиан Кейн, по-велик от всичките наемници и служители на реда. — Той замълча. — Уинслоу Трилейни беше добър владетел и скъп приятел; той заслужава най-добрият да отмъсти за смъртта му.

— Научил съм си уроците, полковник Ернандес — каза Найтхоук. — Уинслоу Трилейни е бил диктатор, който е пълнил гушата си за сметка на хората.

Ернандес се подсмихна.

— Като ви слушам ми се струва, че ми противоречите.

— Не съм ли прав?

— Съвсем не — каза Ернандес. — Да не мислите, че само демократично избраните владетели стават велики? Позволете ми да кажа, че начинът, по който се добива властта, няма нищо общо с начина, по който се упражнява.

— Аз мисля, че има.

— Би трябвало — отвърна Ернандес. — Вие говорите с невинността и идеализма на младостта и аз ви разбирам.

— Не съм толкова млад.

Ернандес се усмихна весело.

— Ще поговорим пак като станете на една година.

— Опитвате се да ме обидите ли? — попита Найтхоук със заплашителна нотка в гласа.

— Съвсем не — увери го Ернандес. — Аз съм причината за твоето съществуване. Измежду всички мъже, които можех да извикам, аз избрах да създам теб. Защо да искам да те обиждам?

— Не сте ме създали *вие*.

— О, не бях аз този, който взе следите от кожа, който приготви епруветките и подхранващите разтвори или каквото там правят, но ти съществуващ поради една-единствена причина: защото аз заплаших едни политици, подкупих други и платих невероятно много пари на

адвокатите ти само и само да се създаде млад, здрав Джеферсън Найтхоук, който да залови убиеца на Уинслоу Трилейни. — Ернандес не откъсваше очи от него. — Не ми казвай, че са ти дали и Книгата на Генезиса през сънната терапия.

Найтхоук го гледаше безмълвно.

Накрая Ернандес поклати глава.

— Очевидно захванахме неподходяща тема. Може би трябва да поговорим какво планираш да правиш, след като вече пристигна.

Найтхоук изчака, докато напрежението в тялото му отмина.

— Вече бих пийнал нещо — каза той най-накрая.

Ернандес отиде до богато украсеното барче в другия край на кабинета и извади една бутилка с необичайна форма и две кристални чаши.

— Лебедов коняк — съобщи той. — Най-добрият.

— Никога не съм пил.

— Значи започваш от върха — каза Ернандес. — От този ден нататък всеки коняк, който пиеш, ще те разочарова, тъй като споменът за този никога няма да те напусне.

Найтхоук отпи една глътка, потисна желанието си да поиска Прашна уличница и се насили да се усмихне.

— Много е добър — каза той.

Ернандес отпи малка глътка от чашата си.

— Изчакай остатъчния вкус — каза той.

Найтхоук изчака, колкото сметна, че трябва, след което кимна в знак на съгласие.

— А сега — продължи Ернандес, — смятам, че е време да се захванем за работа.

— Затова съм тук.

— Както знаеш, Уинслоу Трилейни беше убит преди девет седмици. — Ернандес направи гримаса. — Беше убит с лъч от лазерно оръжие, изстрелян от близо двеста метра.

— Къде стана това? — попита Найтхоук.

— По ирония на съдбата, докато слизал от колата си като отивал на опера.

— По ирония на съдбата? — повтори Найтхоук.

— Уинслоу *ненавиждаше* операта — каза Ернандес с усмивка. — Беше отишъл там, за да помири две враждуващи фракции сред

поддръжниците си.

— Възможно ли е да е бил някой от тях?

— Изключено — отвърна Ернандес уверено. — Наблюдавахме всички.

— Може би някой от тях го е организирал? — настояваше Найтхоук.

— Със сигурност го е организирал някой от тях — съгласи се Ернандес. — Те знаеха, че въпреки че ненавижда операта, ще бъде там тази вечер. Знаеха дори с кой автомобил ще пристигне. — Той направи пауза. — Тази информация може да е излязла само от вътрешен човек.

— Това първият опит за атентат ли беше?

— Третият.

— Разкажете ми за първите два — каза Найтхоук.

Ернандес въздъхна.

— Ще ми се да кажа, че съобразителната ми охрана ги е очаквала и ги е осуетила, но в интерес на истината и двата опита бяха абсолютно аматьорски, иначе като нищо щяха да са успешни.

— Предполагам, че сте заловили извършителите?

— *Потенциалните* извършители — поправи го Ернандес. — Да — и двамата ги хванахме.

— И предполагам, нямаха връзка с убиеца, чийто атентат успя?

— Доколкото знаем, не — съгласи се Ернандес. — И двамата бяха от групировката на фанатиците. Е, от различни групировки. Единият искаше с атентата да увеличи продажбите на книгата си, която иначе беше пълен провал. Другият смяташе, че Трилейни и цялата му администрация са марионетки на някаква чуждоземна раса и се подготвят да подчинят планетата на жестоките си господари.

— Някой от тях да е жив? — попита Найтхоук.

Ернандес поклати глава.

— И двамата бяха екзекутирани. Освен това, както вече казах, те действаха сами — и бяха луди. Последният беше прецизно подготвен политически атентат.

— И не са оставени никакви следи?

— Никакви.

— Ами — каза Найтхоук замислено, — няма смисъл да се съмняваме в обкръжението на Трилейни или в личните му приятели, поне не на този етап. Те ще отрекат всичко, независимо дали казват

истината или не, а и не смятам, че имам правомощия... как да кажа... да *извлек* информацията, която ми е нужна?

— Не, опасявам се, че не.

— Жалко — Найтхоук проследи погледа на Ернандес, видя, че се е спрял на почти недокоснатия му коняк и се насили да отпие още една глътка. — Ами, очевидно, Трилейни е бил убит от наемен убиец. Кой е най-вероятният?

Ернандес отново се усмихна.

— Нещо смешно ли казах? — попита Найтхоук.

— Съвсем не. Просто се радвам, че разсъждаваш като Перфектния убиец.

Найтхоук въздъхна и върна чашата си в края на бюрото.

— Добре. Кого преследвам?

— След малко ще ти кажа името му — каза Ернандес. — Но първо, искам да изясня, че не го обвинявам в убийство. Не казвам, че той е дръпнал спусъка. — Той направи пауза. — Но тук убийците и бандитите се познават. Дори да не го е извършил самият той, то несъмнено е дал съгласието си на този, който го е извършил.

— Добре — каза Найтхоук. — Кой е той?

— Чувал ли си за маркиз Куинсбъри?

Найтхоук поклати глава.

— Не.

— Той е най-опасният човек в радиус от стотици — може би хиляди — светлинни години — каза Ернандес, не без нотка на възхищение. — Без тук присъстващите, надявам се. Както и да е, въоръжен или не, не би могъл да имаш по-труден противник. Освен това, той управлява престъпната си империя удивително добре.

— Имате ли представа къде може да е? — попита Найтхоук.

— Зная точно къде се намира.

Найтхоук се намръщи.

— Тогава защо не сте...

— Не е толкова просто — прекъсна го Ернандес. — Не само, че повечето светове от Границата имат безразборни закони, ако изобщо имат такива, но и почти никой от тях няма договор за екстрадиране с другите. Затова е пълно с наемни убийци.

— Значи е на някой свят, от който не могат да го екстрадират?

— Намира се на една планета, на която изобщо не е имало човек на реда или какъвто и да било закон. Така е от самото начало преди осем века, когато там за пръв път е стъпил човешки крак.

— Щом нямат никакви закони, би било лесно да се отиде там и да се залови — предположи Найтхоук.

— Ех, младостта със своята импулсивност и увереност! — отвърна Ернандес с усмивка. — Как ми се иска и аз все още да мислех така!

— Добре — каза Найтхоук. — Този път какво пропуснах?

— Най-близките обитаеми планети са на седем светлинни години отук — през три звездни системи. И „обитаеми“ е силно казано. Става въпрос за планети близнаци, минни светове, наречени Юкон и Тундра. И двете са с почти девствени ледени обвивки. Средната температура през деня варира около минус двадесет градуса по Целзий — и на двете има буквално стотици престъпници, които са абсолютно предани на Маркиза.

— Той на коя планета е?

Ернандес сви рамене.

— Нямам представа. Разпределя времето си между двете.

— Както ги описвате, не ми изглеждат много приятни — отбеляза Найтхоук.

— Неприятни са при хубаво време — каза Ернандес. — При лошо време е много по-зле, но там му е щабът.

— Защо просто не пуснем бомба?

— Защото ще убием хиляди невинни мъже и жени — отговори Ернандес.

Найтхоук сви рамене.

— Е, просто идея.

— Не е много практична.

— Предполагам, че няма начин да се промъкна до него? — продължи Найтхоук. — Искам да кажа, щом контролира планетите, знае кой идва и си отива.

— Ще ти дам документи за самоличност, все едно, че си миньор — каза Ернандес. — С тях би трябвало да те пуснат.

— Интересна ситуация — каза Найтхоук сухо.

— Ситуацията е жестока — поправи го Ернандес. — Затова предприемаме жестоки мерки и плащаме жестока цена. — Той запали

друга пура. — Запомни едно: Маркиза е опасен като теб. Ако бях на твое място, бих го застрелял на секундата, щом го видя.

— Не зная как изглежда.

Ернандес отвори чекмеджето на бюрото си и извади едно малко, шарено кубче. Той го огледа, след което го подхвърли на Найтхоук.

— Вкарай това в компютъра на кораба си. Тук са всички данни, които имаме за Маркиза, включително и скорошна холография.

— Благодаря — Найтхоук сложи кубчето в джоба си и погледна Ернандес в очите. — Ако го застрелям веднага, как ще разбера кой е виновен за атентата?

— Ако успееш да го накараш да ти каже, ще бъде много добре — започна Ернандес. — Но, откровено казано, ми се оказва огромен натиск да намеря убиеца. Лично аз, естествено, предпочитам да намеря кой го е наел, след което ще продължим разследването. Но ако искам да запазя работата си, трябва да се съобразявам с политическите правила.

— Дайте им някой, когото да обесят, иначе ще обесят вас? — усмихна се Найтхоук.

— Нещо такова.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам? — попита Найтхоук.

— Вероятно — каза Ернандес. — Ако се сетя за нещо, ще ти го изпратя на кораба.

Найтхоук се изправи, Ернандес също.

— Тази нощ ще бъда в орбита около Солио, за да можете да се свържете, ако се сетите за нещо. — Той направи пауза. — Да разбирам ли, че координатите и звездните карти са в кубчето?

Ернандес кимна.

— Благодаря, че ме приехте — каза Найтхоук. — Ще ви докладвам, когато мога.

— Успех — каза Ернандес и Найтхоук напусна офиса.

Полковникът седна и изпи последната глътка от питието си.

— Чу ли? — каза той най-накрая.

Дребен, мургав мъж, облечен в униформа на майор, влезе в офиса през една скрита врата.

— До последната думичка — усмихна се той.

— Прати някой да го следи — нареди Ернандес. — Ако се отклони някъде по пътя за кораба, да ми се докладва.

— Наистина ли мислите, че може да се справи с Маркиза, сър? — попита майорът.

— Надявам се. Той е най-добрият за всички времена — или поне беше. — Ернандес направи пауза, замислен. — Да, смятам, че има шанс.

— А дали ще се върне жив?

— Е, това е друг въпрос. Може да е достатъчно добър да стигне до там и да убие Маркиза, но няма начин да се спаси и да се върне. А така няма да ни се наложи да плащаме другата част от наградата. — Той се загледа замислено в пурата си. — Горкият, заблуден клонинг. Истинският Перфектен убиец щеше да прозре целта ми на средата на разговора; този е твърде млад и невинен, за да разбере дори за какво ще умре.

ТРЕТА ГЛАВА

Тундра изглеждаше така, както я беше описал Ернандес, дори по-зле. Голяма почти колкото Земята, тя беше изцяло покрита със сняг и лед. Планини, долини, плата, всичко светеше в бяло на обедното слънце. Човек можеше да ослепее от снега за минути, ако не носеше поляризирани лещи.

Навремето планетата снабдявала Олигархията с огромни количества злато, диаманти и ядрена материя. За близо две столетия всички я разравяли и ограбвали, докато в крайна сметка от огромните ѝ богатства не останал и помен. Лицето на Тундра беше покрито с градове-призраци. Металозаводите и рафинериите стояха празни, сковани в лед или погребани под стометрови преспи. Тук-там пребиваваха малки общества от хора, които извличаха последните останки от залежи в столетните мини, но повечето миньори отдавна се бяха преместили на по-млади и плодородни планети.

Тук все още мъждукаше слаба дейност — някакво подобие на търговия, здравни грижи, хранителна промишленост и забавления за миньорите, останки от бизнес. Повечето от хората, останали на Тундра, бяха струпани в Клондайк, някога проспериращ град.

Найтхоук насочи кораба си към космодрума на Клондайк, провери местната температура, установи, че тя е минус 46 градуса по Целзий и реши да пропътува осемстотинте метра до града със скафандъра си, а не със защитните горни дрехи, които Ернандес му беше подсигурил.

Докато минаваше сред космическите кораби, които изглеждаха като замръзнали игли на слънцето, той забеляза, че два от тях бяха транспортни средства от Солио II, пренасящи храна и ликьор за местните. Почти всички останали, около четиристотин на брой, бяха частни кораби и носеха регистрационни номера от всевъзможни планети от Вътрешната граница.

Найтхоук беше преминал безпрепятствено космодрума и се придвижваше с една електрическа шейна към града, когато внезапно

видя движение в ляво от него. Той спря, обърна се и се напрегна да го различи в ослепителния блясък на снега. Мярна го отново — кратко, леко и рязко движение. Стана му любопитно и зави. След минутка стигна до един дребен, слабоват човек, който лежеше и трепереше в снега. Дебелото палто, кожените ръкавици и ботуши очевидно не го предпазваха от студа.

Найтхоук се наведе и помогна на човека да седне. Очите на другия се фокусираха за момент и той каза нещо, но Найтхоук не го чу, защото беше с космическия си шлем, а и нямаше намерение да повдигне предното си стъкло при тази температура.

С жестове се опита да попита човека дали може да се изправи. Той поклати глава и Найтхоук го вдигна на крака, посочи към града и понечи да го качи на електрическата шейна. Мъжът немощно се възпротиви, след което припадна. Само минутка по-късно двамата бяха на шейната и пътуваха към Клондайк.

Когато пристигна в града, Найтхоук се замисли какво да прави с товара си. По пустите улици и тротоари непрекъснато сновяха работи и машини, но не се виждаха никакви хора. Имаше няколко забележителни сгради — опера, театър, музей — но всички бяха изоставени и покрити със сняг, като че ли бяха от някоя по-успешна ера от историята на планетата.

Найтхоук бавно проучи града, от ляво на дясно. Офиси, магазини, барове, спортна арена, малък колизеум — всичките замразени и изоставени. Изведнъж усети леко докосване. Беше дребничкият човек, който бе спасил. Той сочеше към една сграда вдясно.

Найтхоук незабавно подкара шейната към нея и докато се приближаваше, забеляза някаква изкуствена светлина, идваща от един прозорец. Щом стигна, входната врата се разшири, колкото Найтхоук да мине с дребничкия човек, метнат на рамото му, след което отново се сви.

Мина през едно преддверие и се озова в малка таверна. Двама оранжеви извънземни, които седяха в ъгъла, му хвърлиха бърз поглед и продължиха разговора си като съскаха тихо. Един човек на бара го оглеждаше с откровено любопитство, но не се помръдна да се приближи или да му помогне. Барманът — висок, широкоплещест

шишко със златисти очи — му кимна, усмихна се бегло и си продължи работата.

Найтхоук отнесе дребничкия човек на една маса, свали го внимателно на стола, след което бързо свали скафандъра си и отиде до бара.

— Прашна уличница за мен и нещо топло за приятеля ми — каза той. — Донесете ни ги като станат готови.

Той се върна и седна до новия си спътник, който изглежда си възстановяваше сетивата. На светлината Найтхоук забеляза, че кожата на човека е груба като пластове люспи, наслоени едни върху други.

— Как се чувстваш? — попита Найтхоук.

— Ужасно. — Преглътна и след няколко секунди попита: — Къде сме?

— В Клондайк.

Другият изстена.

— Сега вече ми е още по-зле. Опитвах се да ти кажа да ме вземеш на кораба си.

— Имам работа тук — отговори Найтхоук.

— Е, аз пък имам работа навсякъде другаде, само не и тук — каза спътникът му и се закашля немощно. — Опитвах се да напусна Клондайк, когато се намеси ти.

— Още десет минути в снега и щеше да си мъртъв — отвърна Найтхоук.

— Може би щях да успея да стигна до кораба си.

— И крила да имаше, нямаше да можеш.

— Е, поне щеше да е безболезнено — промърмори дребничкият човек. — Да умреш от студ е нелоша смърт.

— В сравнение с какво? — попита Найтхоук.

— В сравнение с това, което ще ми се случи, ако веднага не се махна от тоя свят, който прилича на снежна топка.

— Не си в състояние да ходиш, където и да било.

Дребничкият човек въздъхна.

— Имаш право — призна той. — Между другото — той протегна уморено ръката си — не ти благодарих за това, че ми спаси живота.

Найтхоук погледна задебелите пръсти, без да помръдне.

— Няма нищо, приятел. Щяха ли да ме пуснат на планетата, ако има нещо заразно? — Найтхоук се усмихна, след което се протегна и

стисна ръката му. — Името ми е Малой — Гущера Малой.

— Джеферсън Найтхоук.

— Чувал съм това име или нещо подобно — каза Малой. — Преди много време. Не може да си бил ти, нали?

— Не — отвърна Найтхоук. — А аз никога не съм срещал някой на име Гущера Малой.

— Преди се казвах просто Джон Джейкъб Малой — отговори дребоськът. — Астероиден миньор. Открих злато в системата Прего, точно преди звездата да се превърне в нова. Предупреждавах ни, че ще избухне, но аз си мислех, че имам още един ден да се изнеса. Показа се, че греша. Слънцето избухна на трилиони огнени топки. Всичко се просмукваше през скафандъра ми. Когато го свалих, кожата ми беше станала *такава*. — Той протегна ръката си. — Да беше ме видял през следващите три години! Бях радиоактивен. Докторите ми се побъркаха. И разбира се, трябваше да се простя със златото си за една десета от стойността му — заровено е в някое подземие и ще минат столетия, преди някой да може да се докосне до него.

— Вече не си радиоактивен, нали?

— Не. Мога да мина през космодрума, без да запаля нито една машина. Един ден се събудих и всичката радиация беше изчезнала. Докторите ми отново се побъркаха! — Малой се изкикоти весело. — Като ми се прииска да си почина, отивам в болницата да ме изследват и да се чудят какво всъщност стана.

— Значи все още нямат обяснение?

Малой поклати глава.

— Не. Аз съм едно от чудесата на природата — направи пауза, — а такива сме много на Границата, странни сме в едно или друго отношение. — Той кимна към бармана, който идваше с напитките. — Дори Златоочко е един от нас. Само че той си е роден така.

Барманът сложи питиетата на масата и се ухили на Малой.

— Носи се слух, че те търси.

— Не ми казваш нищо ново.

Барманът се подсмихна и се върна зад бара.

Малой се изправи.

— Трябва да се махна отгук.

Зави му се свят. Опита се да се съвземе, но отново се строполи на стола си.

— Трябва да отидеш в болница — каза Найтхоук.
Дребосъкът поклати глава.
— Ще се оправя след минутка.
— Не се и съмнявам — каза Найтхоук насмешливо.
— Викат ми Гуцера не само заради люспите — възрази Малой.
— Проклетата звезда ми даде и гуцерски метаболизъм. Като ми стане прекалено студено, изпадам в безсъзнание. Ако се стопля, се оправям.
— Той се ухили изведнъж — с усмивка на влечуго. — Ако ме сложиш в сауна, ставам толкова енергичен, че не ме свърта. — Замълча за миг, след което продължи: — Както и да е, скоро ще се оправя и ще изчезна, преди да е научил, че съм тук.
— Кой?
— Маркиза. Кой друг?
— Маркиз Куинсбъри? — попита Найтхоук.
Малой направи гримаса.
— Да познаваш някой друг Маркиз?
— Какво има против теб?
— Ами, дълга и оплетена история — каза Малой. — Сигурен съм, че няма да ти е интересно.
— Всичко, което е свързано с Маркиза, ме интересува — отсеке Найтхоук.
Малой се втренчи в него.
— Виж какво, Джеферсън Найтхоук — каза той, — ти ми спаси живота, така че позволи ми да ти върна услугата. Ти си един приятен млад човек. Ако искаш да доживееш и да станеш един приятен старец, отивай си вкъщи.
— Какво искаш да кажеш?
— Има две причини някой на Тундра да се интересува от Маркиза. Или искаш да му служиш, или искаш да го убиеш, а някак си не ми приличаш на тези, дето изгарят от желание да му служат. — Той се вгледа в ръцете си. — Ти си още дете. А той е Маркиза. Нямах никакъв шанс.
Найтхоук изпи до дъно Прашната си уличница.
— Нямам избор.
— Ще те убие.
— Съмнявам се — каза Найтхоук сериозно. — Доста си ме бива.

— Всяко гробище на Границата е пълно с момчета, които си ги е бивало. Прибери се вкъщи.

— Не мога. Но има нещо, което бих могъл да направя. От сега нататък си под моя закрила.

— Какви ги говориш? — смая се Малой.

— Чуй ме — отвърна Найтхоук. — Ако някой иска да ти направи нещо, ще трябва първо да се разправя с мен.

— Дявол да го вземе! — скочи на крака Малой. — Имам и по-добри занимания, вместо да бъда примамка за Маркиза. Ще ни убие и двамата. Аз изчезвам от тук — завърши той и се обърна към вратата.

Найтхоук го повали обратно на стола и след секунда Малой гледаше в насочения към него пистолет.

— Нямах избор по този въпрос — каза Найтхоук с убедителен тон. — Аз те спасих. Животът ти ми принадлежи. Ще правя с него, каквото реша.

Малой дълго гледа Найтхоук в очите, преди да помръдне или дори да си поеме дъх.

— Наистина би го направил, нали? — обади се той най-накрая. — Наистина би ме убил!

— Предпочитам да не го правя.

— Да, но би го направил.

— Без капка колебание — потвърди Найтхоук, прибра оръжието и седна отново на мястото си.

Малой помълча.

— Все пак мога да се пробвам — каза той накрая. — Вратата не е толкова далече.

— Би могъл — съгласи се Найтхоук.

— Колко добре стреляш?

— Доста добре.

— Доста добре — повтори Малой саркастично. — Обзалагам се, че можеш да улучиш прашинка от сто и двадесет метра.

— Може би дори от сто и петдесет — каза Найтхоук невъзмутимо. — А сега пий едно питие и се успокой. Аз черпя.

Малой се намръщи.

— Изобщо не те разбирам. Първо ме спасяваш, после ме заплашваш, че ще ме убиеш, а сега пък ми купуваш пиене.

— Няма проблем. Щом си под моя закрила, аз плащам.

— И докога така? — попита Малой подозрително.

— Ще разбереш като свърши. — Найтхоук направи знак на бармана да донесе още две питиета.

— За мен не — каза Малой. — Искам да съм достатъчно трезвен да се пазя, ако се наложи.

— Просто се успокой. Нищо няма да ти се случи.

— Защо смяташ, че си по-добър от другите хлапаци, които са се опитвали да убият Маркиза? Всички са били добри, но вече са мъртви. Ръцете ти ли са по-бързи? Очите ти ли са по-зорки? Защо смяташ, че ще успееш, след като толкова много са се провалили преди теб?

— Защото съм най-добрият.

— Ти си още дете, сигурно си на двадесет и две, двадесет и три години — каза Малой с насмешка. — Кого си убил досега? Защо да си най-добрият?

— Просто ми повярвай — промърмори Найтхоук.

— Ако бяхме двама души, които си говорят в някой бар на друга планета, щях да ти повярвам. Обаче сме на *тази* планета и ти ме използваш като примамка, така че не, не ти вярвам за нищо. Кого си убил досега?

— Чероки Мейсън — каза Найтхоук. — Занзибар Брукс. Били Ножа.

— Чакай малко! — извика Малой. — Ти за идиот ли ме вземаш? Тия хора отдавна са в учебниците по история.

Найтхоук сви рамене.

— Аз също.

Малой се загледа внимателно в него и се намръщи.

— Джеферсън Найтхоук, Джеферсън Найтхоук — повтаряше той. — Познато ми е, но не мога да се сетя. И си в учебниците по история най-много от година-две.

— Сигурно ти е познато другото ми име — каза Найтхоук.

— Сигурно — отвърна Малой колебливо. — Какво е то?

— Перфектния убиец.

— Глупости! Той е умрял преди сто години.

— Не, не е умрял.

— Е, ако е жив, ще е доста по-старичък от теб.

— Поставен е под Дълбок сън в специално отделение на Делурос VIII — каза Найтхоук.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита Малой.

— Аз съм му клонинг.

— Не мога да повярвам!

Двамата извънземни с оранжева кожа вдигнаха глави при възклицанието на Малой, след което продължиха да си говорят с тихите си, съскащи гласове.

Найтхоук отново сви рамене.

— Ако искаш ми вярвай.

Малой го гледаше недоумяващо.

— Защо ще го клонират? Да клонираш човек и да го заточиш на планета затвор. — Изведнъж присви очи. — Да не би да искаш да ми кажеш, че са те клонирали, само за да убиеш Маркиза?

— Точно така.

— Какво ще стане с теб, след като приключиш? Ще те изпратят обратно във фабриката?

— Едва ли са планирали нещата толкова напред — Найтхоук замълча. — За разлика от мен.

— И наистина си Перфектния убиец?

— Да.

Изведнъж Малой се ухили.

— Сега вече бих пийнал. — Той се обърна към бармана. — Ей, Златоочко. По още едно от същото! — Докато барманът приготвяше питиетата, той се обърна към Найтхоук и сниши глас. — Знаеш ли, може пък всички да извлечем полза от тая работа.

— Как?

— Стой и гледай.

Барманът се приближи и сервира питиетата.

— Хей, Златоочко, какво ще кажеш да се обзаложим, че това хлапе ще доживее до утре?

Барманът сви рамене.

— Губя.

— А какво ще кажеш, ако тази вечер се опита да убие Маркиза?

Златоокия спря и огледа Найтхоук.

— Залагам триста към едно, че няма да остане жив.

— Аз залагам двадесет кредита — каза Малой.

— Къде са парите?

— Ей, Джеферсън — ухили се дребосъкът, — би ли ми заел двадесет кредита?

— Плащам ти питиетата — каза Найтхоук. — Не ти плащам облозите.

Златоокия продължаваше да оглежда Найтхоук внимателно.

— За да убиеш Маркиза ли си дошъл?

— Не съм казал такова нещо — отвърна Найтхоук.

— А не си ли?

— И това не съм казал.

— Искаш ли да ти дам един съвет? — попита Златоокия.

— Колко искаш за него?

— Нищо.

— Тогава си го задръж — намръщи се Найтхоук. — Сигурно струва толкова, колкото искаш за него.

Златоокия се усмихна.

— Харесваш ми, хлапе. Послушай ме и се омитай, докато е време. Той вече знае, че си тук.

— Къде е той?

— Никой не знае! — повдигна рамене Златоокия. — Но това е неговият свят. Тук нищо не става, без да разбере. — Той взе празните чаши и тръгна към бара.

— Какво е станало с парите ти? — обърна се Найтхоук към Малой. — Като каза, че Маркиза те издирва, реших, че си го изиграл по някакъв начин.

— Изиграх го — каза Малой с нещастен вид.

— Как?

— Имах най-доброто тесте карти, което някога си виждал — оживи се дребосъкът. — Бяха страхотни. Имам предвид, че никой не можеше да ги различи. Дори и да знаеше, че са белязани, нямаше да можеш да ги познаеш, ако не ти покажа как. — Той замълча. — Снощи изиграх Маркиза с двеста седемдесет и пет хиляди кредита.

— И той забеляза?

— Не. Казах ти, че никой не може да познае. Какво говориш, ако беше забелязал, щях да съм мъртъв преди съмване.

— Какво стана, тогава?

— Тъй като планирах да си тръгвам, продадох тестето на един от местните за няколко хиляди кредита. — Малой се усмихна печално. —

И какво мислиш? За пръв път от месец насам излезе буря. Никакви кораби не можеха да излитат и когато се върнах тук да се стопля и да пийна, разбрах, че кучият му син, на когото продадох тестето, ми се е отплатил като ме е предал на Маркиза! Крих се на открито до сутринта, след което се опитах да излетя от космодрума.

— И какво?

— Какво какво?

— Къде са парите?

— Скрити зад една от химическите тоалетни в казиното му — каза Малой.

— Добре — кимна Найтхоук и хвърли пари за питиетата на масата. — Отиваме да ги вземем.

— Моля?

— Парите ти — каза Найтхоук. — Предполагам, че си ги искаш?

Малой примигна гневно като гущер, изведнъж изложен на слънце.

— Нали не смяташ просто да влезем в казиното на Маркиза, да вземем парите и ей така да си излезем? — попита той.

— О, можем да поседнем за едно-две питиета, колкото да се уверим, че са ни забелязали.

Малой го изглежда.

— Сигурен ли си, че си Перфектния убиец?

Вместо да отговори, Найтхоук започна да си облича скафандъра и Малой най-накрая си сложи палтото и ботушите.

— Колко е далече? — попита Найтхоук.

— През една пресечка — отговори Малой.

— Ще можеш ли да вървиш до там?

— Чакат ме двеста седемдесет и пет хиляди кредита — каза Малой. — Ти как мислиш?

Вратата се разтвори и те излязоха на мразовитата улица.

— Господи, как мразя тази ледена планета! — изръмжа Малой, който вече трепереше. Ала Найтхоук, както и преди, не си вдигна предното стъкло и не чу спътника си. Двамата закрачиха бързо към казиното и влязоха без колебание. Найтхоук остави скафандъра си и космическия шлем на мястото за съхранение във фоайето, а Малой — който не можеше да си позволи тази услуга — просто окачи палтото си на стената.

За разлика от таверната на Златоокия, казиното на Маркиза беше претъпкано. Стените променяха цвета си според настроението на музиката, която беше на живо. Заведението бе силно осветено, въпреки че не се виждаше откъде идва светлината. Мястото спокойно можеше да побере около сто и петдесет човека, но в момента имаше над двеста, плюс четиридесет извънземни. На метър над земята из въздуха се носеха масите за рулетка, бакара, десет разновидности на зарове (като заровете бяха с шест, осем и дванадесет страни). Имаше дори и две маси за *джейбоб*, извънземна игра, която беше станала невероятно популярна из Вътрешната граница. До една от стените беше разположен лъскав хромиран бар, препълнен с алкохолни напитки от всевъзможни светове. На метър-два над него във въздуха висеше малка платформа, а върху нея се поклащаше едно знойно, полуоблечено момиче, чието полюшване трябваше да минава за танцуване. До стените бяха наредени холографии на полуголи красиви жени от човешки и от извънземен произход, които излъчваха мека светлина, докато се въртяха бавно във въздуха.

— Добре се е наредил — отбеляза Найтхоук.

— Деветдесет процента от тия хора работят за него — отвърна Малой, който се съвземаше от топлината. — Те просто си играят с парите, които той им дава. — Той се огледа нервно. — Не искам да задавам неудобни въпроси, но помисли ли как ще се измъкнеш оттук, ако успееш да го убиеш? Тук има няколкостотин оръжия. Дори Перфектния убиец не е бил чак толкова добър.

Найтхоук не отговори. Огледа тълпата, погледна всички изходи и прецени разстоянията, докато мозъкът му пресмяташе какви са шансовете му.

— Виж, щом аз мога да се сетя за какво си дошъл, на другите също няма да им е много трудно — прошепна Малой. — Давай да се омитаме оттук. Мога да си взема парите някой друг път.

Той се запъти към вратата, но Найтхоук се пресегна и го сграбчи за ръката.

— Оставаме.

Малой понечи да се изскубне, но после размисли.

— Е и — настоя той, — с всичките ли ще се биеш?

— Не, освен ако не ми се наложи — каза Найтхоук.

— А тогава какво ще правиш?

— Обмислям точно това.

— Ами ако някой от тях те изпревари?

— Ще съжалява.

— Виж какво — започна Малой тихо, — може би вие, легендарните герои, не изпитвате никакъв страх, но ние, истинските хора, си умираме от страх при мисълта да се изправим срещу няколко пушки, камо ли срещу няколкостотин. Кажи ми нещо успокоително и ми кажи една причина да не се страхувам.

— Млъквай и мисли за парите си.

— Точно сега единственото, което ми идва наум, е, че ще ми стигнат за едно разкошно погребение — оплака се Малой. — Искам да кажа, че ми изглеждаш с всичкия си, но очевидно не чувстваш и капчица страх, което ме кара да мисля, че си или невероятно тъп, или луд. — Той преглътна: — Луд ли си? Сигурно просто си въобразяваш всички тези работи за Перфектния убиец?

Найтхоук се извърна от Малой с гримаса на отвращение. В следващия момент погледът му се спря на една нова танцорка върху въздушната платформа. Изглеждаше много странно: косата ѝ беше кестенява, очите почти безцветни, а тялото ѝ тънко и гъвкаво. Ала Найтхоук остана поразен от кожата ѝ: тя беше светлосиня.

Музиката отново засвири, този път някаква извънземна мелодия с натрапчив ритъм и момичето със синята кожа започна да танцува. Към пръстите и глезените ѝ бяха прикрепени мънички звънчета, които подсилваха ритъма, докато тя се въртеше и се извиваше на малката платформа с почти нечовешка грация.

— Коя е тази жена? — попита Найтхоук.

— Онази ли? — извърна глава Малой. — Не ѝ знам истинското име. Наричат я Перлата от Маракайбо. Дошла е някъде от съзвездието Куинелус.

— Мутант ли е?

Малой се ухили с усмивка на влечуго.

— А знаеш ли някой друг със синя кожа?

Найтхоук не откъсваше очи от нея:

— Само онзи мутант, бармана. — Той поклати. — Много е красива, нали?

— Повечето хора мислят така. По-умните не го казват на глас.

— Така ли?

— Тя принадлежи на Маркиза.
— Искаш да кажеш, че работи за него? — попита Найтхоук.
— Исках да кажа, каквото казах.
— Не се ли водиха осем-девет войни за отхвърляне на робския труд?
— Ако изобщо е имало някаква полза.
Найтхоук се усмихна.
— Прав си. — Той се замисли. — Интересен тип е Маркиза.
— Има ли значение?
— Може да има, може и да няма — каза Найтхоук, без да откъсва очи от Перлата от Маракайбо. — Човек никога не знае.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Музиката спря и момичето със синя кожа изчезна зад въздушната платформа.

— Отиди и ѝ кажи, че искам да я почерпя с едно питие — нареди Найтхоук.

— Не зная къде е — отвърна Малой с очевидно облекчение.

— Тогава кажи на бармана да ѝ сервира едно и да ѝ предаде моите комплименти.

— Изобщо ли не се притесняваш, че си заобиколен от хладнокръвни убийци, които са предани само на Маркиза?

— Единственото нещо, което ме притеснява е, че ми говориш, вместо да отидеш при бармана и да му предадеш, каквото ти поръчах.

Малой стана и хвърли продължителен поглед на Найтхоук.

— Ти не си *той* — каза най-накрая.

— Моля?

— Зная, че той е доживял четиридесет години. Ти обаче със сигурност няма да ги достигнеш. — Дребосъкът се обърна и се запъти към бара. Проправи си път между двама космати лодинита, махна на бармана, каза му нещо, посочи Найтхоук, след което се върна на масата.

— Знаеш ли някоя молитва?

— Не. Защо?

— Може би няма значение. Не мисля, че ще имаш време да я кажеш.

— Как се чувстваш като прекарваш целия си живот в страх от нещо? — попита Найтхоук с откровено любопитство.

— Чувствам се жив и здрав — отвърна Малой. — И ако ти не се страхуваш, значи ти се губи някой ген или ти хлопа дъската. Тия типове не знаят, че си истинска възкръснала легенда. Мислят те просто за едно хлапе. Веднага щом барманът си отвори устата, ще решат, че си хлапе, което мисли с половия си орган, вместо с ума си.

— Да мислят, каквото си искат, нищо не мога да направя по въпроса.

— Напротив, можеш — ядоса се Малой. — Или поне можеше, докато не ме изпрати да купувам питие на някаква проклета мутантка, която по всяка вероятност дори не може и да го смели с мутирания си метаболизъм.

— Прекалено много се тревожиш. Ще остарееш за нула време.

— О, нима? Е, благодарение на теб ще ме убият за нула време.

— Аз те спасих, помниш ли?

— За да ме използваш като примамка!

— Само ако ми се наложи. — Найтхоук погледна над рамото на Малой. — И както изглежда, няма да се стигне до там.

Малой се завъртя на стола си и видя двама души и един едър, сивокож извънземен от Пеленорат VI да се приближават към масата.

— Нямам оръжие! — прошепна Малой панически.

— Няма да ти потрябва.

— Ти не ги познаваш! Онзи вляво е Кървавия Бен Мастърс. Убил е двадесетина души съвсем сам, а с очите си съм виждал как пеленорецът разкъсва хора на парчета!

— Млъквай и не се бутай между шамарите — каза спокойно Найтхоук. Той вдигна глава, когато тримата убийци дойдоха до масата. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо, приятели?

— Да — каза Мастърс. — Можеш да внимаваш на кого купуваш питиета, когато си в Клондайк.

— Имате предвид приятеля ми Гуцера? — попита невинно той като посочи към Малой. — Изглеждаше ми доста жаден.

— Много добре знаеш кого имам предвид — изръмжа Мастърс.

— А! Става дума за красивата млада дама, която танцуваше.

— Почваш да схващаш.

— Но и тя ми изглеждаше жадна. Освен това, не ми се вижда честно след като Маркиз Куинсбъри има цяла планета, че да притежава и нея.

— Играеш си с огъня — каза пеленорецът със силен извънземен акцент.

— Приеми го като приятелско предупреждение — добави Мастърс.

— Ами, благодаря ви, че сте се загрижили — сви рамене Найтхоук. — Вече ще внимавам на кого купувам питиета.

— Добре.

— Е, несъмнено пак бих почерпил младата дама — каза Найтхоук като се изправи, докато тримата си тръгнаха. — Но ще внимавам да не поръчвам на такива боклуци като вас и грозното ви сиво животно.

Преди още да се е обърнал изцяло към масата, Кървавия Бен Мастърс държеше пистолет, но Найтхоук беше още по-бърз. След кратка схватка Мастърс и другият човек се строполиха на пода, поразени от лазерния пистолет на Найтхоук. Овъглената им плът пушеше.

Едрият пеленорец нададе вик и се хвърли към Найтхоук, но младежът реагира със светкавична бързина — отстъпи встрани и нанесе убийствен удар с дулото на пистолета си в тила му. Кожата се разкъса, оттам бликна лилава кръв и извънземният падна на земята.

— Всички бяхте свидетели — каза Найтхоук, без да повишава тон.

— Несъмнено, беше самозащита — добави Малой, изненадан, че е все още жив. — Кървавия Бен пръв посегна към пистолета си. Ще свидетелствам за това!

Никой не продума почти цяла минута, докато Найтхоук държеше лазерния си пистолет в ръка, отпусната до хълбока, но в бойна готовност. Накрая някой от тълпата проговори:

— На кого му влиза в работата? — и след секунди всички се върнаха към предишните си занимания.

— Имате ли някакви служители на реда тук? — попита Найтхоук като прибра пистолета и седна на мястото си.

— Би било безсмислено — отговори Малой. — На Тундра нямаме никакви закони, освен тези, които Маркиза измисля.

— Тогава кой ще се погрижи за телата? — продължи Найтхоук, загледан в трупове.

— Има някакви работи, които разтребват — каза Малой. — Скоро ще дойдат и ще ги откарат.

— И дотогава просто ще си стоят тук? — изненада се Найтхоук.

— Предполагам.

Джеф огледа казиното. Никой не обръщаше внимание на телата; все едно бяха невидими.

— Като че ли нищо не се е случило. Помислих си, че се шегуващ като каза, че тук няма никакви закони.

В същото време дойдоха два малки робота с въздушна машина. Натовариха човешките трупове, след което сложиха извънземния върху тях. Чу се звук от претоварен мотор и машината плавно кацна на пода. Роботите свалиха извънземния и отлетяха с хората.

— Ти си невероятно добър — каза Малой с възхищение. — Дори започвам да си мисля, че може би имаш шанс срещу Маркиза. В честен двубой.

— Благодаря.

— Това, обаче, няма значение — добави Малой. — Маркиза не вярва в честните битки.

— Значи е на път за насам?

— Ако е на Тундра.

— А ако не е?

— Не се тревожи — все някой ще му доложи за теб — отговори Малой. — Ти уби трима от неговите служители. Не може да те остави да се измъкнеш. Не му прави чест.

Найтхоук отново огледа помещението като обмисляше откъде може да дойде следващата атака. Най-накрая се обърна към Малой.

— Искам отново да отидеш при бармана.

— Нали няма да я черпиш пак? — попита дребният човек недоверчиво.

Найтхоук поклати глава.

— Искам да му кажеш, че ако следващият човек, който се изправи срещу мен, не е Маркиза, ще го сметна за директна атака от негово страна и две секунди по-късно заведението ще има нужда от нов барман.

— Сигурен ли си? — учуди се Малой — Искам да кажа, по дяволите, той не може нищо да направи, ако някой се опита да те убие.

— Кой мислиш е казал за мен на онези тримата? — отвърна Найтхоук гневно. — Приключих с подчинените. Ако Маркиза е наблизо, барманът ще знае как да се свърже с него.

Двата робота се върнаха да приберат пеленореца. Малой ги наблюдаваше, докато товарят тялото и се отдалечават, след което

вдигна поглед. Изведнъж на люспестото му лице се изписа ужас.

— Ъ, няма да се наложи — каза той с треперещ глас.

Найтхоук проследи погледа на Малой. Един висок мъж се беше втренчил в него. Имаше буйна червена коса, светлосиви очи и най-квадратната челюст, която Найтхоук бе виждал. Беше висок около два метра, с широки рамене — як, без да е дебел, и притежаваше животинска грация, която рядко се срещаше при по-ниските хора. Имаше дълбок белег на лявата буза, който започваше от ъгълчето на окото му и свършваше върху челюстта. Но вместо да го прави странен или грозен, белегът като че ли допълваше обаянието му.

А мъжът действително имаше обаяние: като че ли изпълваше цялото помещение. Всичко в него беше по-голямо от самия живот. Не личеше да носи оръжие. Държеше бутилка извънземен ликьор в едната си ръка и празна чаша в другата.

Найтхоук веднага разбра, че това е Маркиз Куинсбъри. Тълпата се разцепи като по поръчка, докато огромният, червенорос мъж се приближаваше към масата.

— Ти си мъртъв — каза той на Малой, след което го игнорира като че ли беше някакво незначително насекомо и насочи вниманието си към Найтхоук. — Казваш се Джеферсън Найтхоук.

Джеф просто го гледаше.

— Убил си трима от моите хора.

Найтхоук не отговори.

— Май не си много приказлив, а? — попита Маркиза.

— Не чух никакви въпроси — отвърна Найтхоук.

Маркиза кимна одобрително.

— Добър отговор.

Той седна на масата, поръча една празна чаша и си наля от бутилката, която носеше.

— Искаш въпрос? Ей сега ще ти задам един.

Сините очи бяха приковани в тези на Найтхоук.

— Кой ти позволи да убиеш трима от моите хора в собственото ми казино?

— Те първи посегнаха към оръжията си.

— Това няма значение — каза Маркиза. — Те ми принадлежаха, а ти си ги убил. — Той направи зловеща пауза. — Как смяташ да компенсираш това?

— Ами, предполагам, че мога да намеря други трима глупаци и да ви ги доставя — отвърна Найтхоук.

— Наричаш хората ми глупаци?

— Да.

Маркиза го гледа известно време, след което се разсмя високо.

— Харесваш ми, Джеферсън Найтхоук. — Той поклати глава с престошена тъга. — Огорчен съм, че трябва да посоча точно теб като пример за глупак.

— Тогава не го правете — каза Найтхоук.

— Нямам избор — въздъхна Маркиза. — Колко дълго бих се задържал на поста си, ако позволявах на всеки да ухажда моята жена и да убива моите хора?

— Повече, отколкото ти остава, преди да умреш, ако не си тръгнеш веднага — каза Найтхоук и опря дулото на лазерния си пистолет в корема му под масата, където никой друг не го виждаше.

Маркиза беше слисан.

— Ще ме убиеш пред двеста свидетели?

— Предпочитам да не го правя.

Маркиза се ухили.

— Бих се обзаложил, че предпочиташ да не го правиш.

— От друга страна, нямам намерение да се оставя ти да ме убиеш пред двеста свидетели.

— Прибери пистолета — каза Маркиза. — Не съм въоръжен.

— Чух, че държиш на думата си — започна Найтхоук. — Обещай, че няма да ме убиеш и ще те пусна.

— Не мога да обещаю такова нещо — усмихна се Маркиза. — Кой знае какво крие бъдещето? — Той се замисли за миг. — Но ти давам дума да не те убивам днес. Съгласен ли си?

Найтхоук кимна.

Маркиза стана, обърна се и тръгна да излиза. Точно когато Найтхоук помисли, че всичко е приключило или поне е отложено, той усети как някой сграбчва ръцете му, извива ги зад гърба и грубо го изправя на крака. Намери се неподвижен в ръцете на десетина души.

— Хубаво е да имаш приятели — каза Маркиза като се обърна отново към Найтхоук. — Но, разбира се, ти няма как да знаеш това.

Найтхоук направи гримаса и за момент погледът му попадна върху Малой, който не беше помръднал, откакто Маркиза беше влезе в

казиното.

— *Той?* — Маркиза се разтресе от презрителен смях. — Това не е приятел, това е паразит.

— Пусни ме и ще се изненадаш колко малко приятели са ми нужни — възрази Найтхоук.

— Е, младите все така се перчат — развесели се Маркиза. — Половината адреналин, половината тестостерон, а като цяло — пълна глупост.

Той кимна на двама от хората си, които бързо взеха оръжията на Найтхоук и го претърсиха за други скрити — извадиха два ножа и малък звуков пистолет.

— Имаш доста играчки — отбеляза Маркиза. — След като те обезоръжихме, може би ще ми кажеш защо си ме търсил.

Найтхоук хвърли поглед наоколо и видя, че е обкръжен от враждебна тълпа — хора и извънземни, след което отново погледна Маркиза.

„Мисли бързо. Какво би направил той?“

— Искам да ти направя делово предложение — каза той най-накрая.

— Ами, какъв късмет, че наминах точно сега, нали? — Маркиза махна с ръка. — Искам да кажа, преди да си очистил клиентите ми до крак.

— Мислех, че така ще привлече вниманието ти — призна Найтхоук.

— О, привлече го доста успешно, млади момко — присви очи Маркиза. — Предлагаш уиски на жена ми и вместо да се държиш като нормален посетител, убиваш трима от моите хора. Така определено привлече вниманието ми. — Той млъкна и погледна Найтхоук. — Просто кажи какво искаш.

— Наеми ме.

— Моля?

— По-добър съм от двадесет от твоите хора взети заедно — каза Найтхоук. — А ще искам да ми плащаш само колкото за десет.

Маркиза го гледаше, а по лицето му можеше да се види, че се забавлява.

— Трудно ми е да преценя дали си много млад или много глупав.

— Много добър.

— Знаеш ли колко много добри мъже съм убил?

— Нямам никаква представа.

— Шестдесет и четири.

— А колко от тях стояха пред теб неподвижни, приклепени от хората ти?

Маркиза отново се усмихна — развеселен и доволен.

— Пуснете го.

Ръцете на Найтхоук вече бяха свободни.

— Добре — кимна Маркиза като сви ръцете си в огромни юмруци, — да видим какво можеш. Междувременно, ще ти покажа какво се случва с безочливите младежи, които убиват *моите* хора на *моя* свят.

Маркиза замахна. Найтхоук видя приближаващия удар, но рефлексите му не бяха достатъчно добри и секунда по-късно усети как хрущялът на носа му изпука.

— Добре ли си? — попита Маркиза с престорена загриженост. — Изглеждаш ужасно.

— Ще оживея — отговори Найтхоук като се завъртя и замахна с крак. Ако ударът беше улучил противника му, щеше да го отхвърли на метри разстояние, но Маркиза отскочи и успя да го избегне.

— А, и още нещо — Маркиза лъжливо замахна с лявата ръка, след което отправи унищожителен удар с дясната, но не улучи.

— Казвай — Найтхоук бързо удари Маркиза два пъти в брадичката. След това се опита да му разбие носа, но той отклони удара.

Маркиза грабна една чаша, пълна с лебедов коняк и я лисна в очите на Джеф.

— Тук се бием по правилата на Маркиз Куинсбъри.

— И какви, по дяволите, са те? — премигна яростно Найтхоук, отстъпвайки назад.

Маркиза се ухили.

— Мислех си, че няма да попиташ — отвърна той, вдигна един стол над главата си и го запрати към Найтхоук. — Такива, каквито аз реша.

Последва удар с крак, но Найтхоук се сниши, протегна ръка под краката на Маркиза и ги дръпна нагоре. Той изгуби равновесие и се стовари по гръб с трясък.

Найтхоук го ритна два пъти, но при третия Маркиза успя да сграбчи стъпалото му и да се завърти. Найтхоук се просна на земята, но след секунда отново беше на крака.

— Знаеш ли, никак не си слаб — каза Маркиза, а след като избегна един удар, пристъпи напред и замахна към корема на Найтхоук. Той се преви на две, за да се защити. След това изчака Маркиза да се надвеси над него и вдигна рязко глава — брадичката му се разцепи.

— *По дяволите!* — изрева Маркиза. По ризата му шурна кръв. — *Заболя ме!*

— Точно затова те ударих — изръмжа Найтхоук и нанесе удар с лявата си ръка по дясното око на Маркиза.

Той се стовари на пода, но все пак успя да протегне крак и да препъне Найтхоук.

— Добър си, трябва да ти се признае — изхриптя Маркиза задъхано, докато се отдръпваше.

— И теб си те бива — промърмори Найтхоук през разцепените си устни.

— Слушай — предложи Маркиза, — какво ще кажеш да те черпя едно питие и после да направим втори рунд.

— Звучи добре — съгласи се Найтхоук и го последва на бара.

Барманът хлъзна две големи халби бира към тях.

— Нали няма да се правиш на прекалено горд и ще ме оставиш да платя? — попита Маркиза.

— Харесва ми друг да плаща — повдигна рамене Найтхоук.

— Добре — усмихна се Маркиза. — Много добре ще се разбираме.

— Ами доста сполучливо започнахме, нали?

Маркиза отметна глава назад и избухна в смях.

— Имаш приятно чувство за хумор, Джеферсън Найтхоук!

В същия миг той запрати халбата с бира към главата на Джеф. Челото му се разцепи и рукна кръв. Найтхоук почти падна на колене, но успя да се закрепил с една ръка за бара. Видя, че противникът му замахва с крак и успя да сграбчи един въздушен стол, за да се защити. Маркиза изкрещя от ярост, тъй като столът го извади от равновесие — главата му се удари в бара и коленете му омекнаха изведнъж.

Найтхоук избърса кръвта, която се стичаше в очите му и внимателно се приготви да убие противника си. Замахна отляво, два пъти отдясно и със силен удар обездвижи едната му ръка. Беше толкова съсредоточен в смъртоносните си удари, че видя прекалено късно как другата ръка на Маркиза се насочва към ухото му. Милиони камбани звъннаха в главата му. Не можа да се задържи на краката си.

Усети, че Маркиза се насочва към него, но успя единствено да се завърти бясно вляво, да замахне с ръце и да се надява на късмета си. Усети как ръката му блъсва врата на Маркиза, след което отново се вкопчи в бара като отчаяно се опитваше да не падне.

Очакваше решаващия удар на Маркиза и се чудеше откъде ли ще се стовари върху него и дали ще успее да го види... но за момент не се случи нищо.

Изведнъж отново се разнесе смехът на Маркиза.

— За Бога, Джеферсън Найтхоук, убеден съм, че си толкова жилив, колкото си мислиш!

Неочаквано Найтхоук усети как една силна ръка го подкрепя.

— Ще пийнем по още едно, след което ще отидем в моя офис и ще си поговорим делово. — Маркиза спря и погледна към тълпата. — От този момент нататък, този човек работи за мен и може да говори от мое име. Обида към него означава обида към мен и ако някой го измами по някакъв начин, значи е измамил мен. Ясно ли е?

Реакцията на тълпата — гробна тишина и няколко злобни погледа — означаваше, че може да не им харесва, но е ясно.

— Ами приятелят ми? — попита Найтхоук като посочи Гущера Малой.

— Днес съм великодушен — отговори Маркиза и се обърна към Малой: — Чуй ме внимателно, дребен мошенико: ако ми върнеш парите преди да напуснеш казиното, може да те оставя жив. Ако мръднеш и на една крачка оттук, преди да съм си получил моето, си труп. Разбра ли ме?

— Какви са тези глупости „може би“? — попита Малой. — Връщам си парите и ме оставяш да си тръгна.

Маркиза се обърна към един едър, брадат мъж.

— Убий го.

— Чакай! — изпищя Малой. — Чакай малко! Споразумяхме се!

Мъжът насочи оръжието си към Малой и погледна Маркиза.

— Сигурен ли си, че сме се разбрали? — попита Маркиза. —
Искам да кажа, че се възхищавам на смелостта у хората.

— Разбрахме се — повтори Малой смирено.

Маркиза кимна и брадатият свали оръжието.

— А сега, приятелю — каза Маркиза като се обърна към
Найтхоук, — да отидем и да си починем в моя тих и приятен офис.

— Ако държиш на мебелите си, ще е по-добре първо да си спрем
кръвта — предложи Найтхоук.

— Добра идея — Маркиза извади една банкнота от джоба си и я
сложи на бара. — Петдесет кредита, че моята кръв ще спре преди
твоята.

Найтхоук прие облога.

— Дадено.

Маркиза отново се ухили.

— Джеферсън, момчето ми, имам чувството, че това е началото
на едни прекрасни делови отношения.

ПЕТА ГЛАВА

Офисът на Маркиз Куинсбъри беше в тон с вкуса на собственика му. Мебелите бяха груби, направени за едри, мускулести мъже. Барът беше добре зареден. В един стъклен шкаф имаше кутии с пури от цялата галактика. Чуваше се музика — човешка музика. Имаше един прозорец с армирано стъкло, който гледаше към Клондайк. По стените или във въздуха до стените висяха картини и холографии на голи жени, с човешки и извънземен произход, които бяха много по-предизвикателни от тези в бара. Имаше три витрини, в които бяха изложени извънземни предмети, украсени с бижута.

След като седнаха, огромният мъж се взря внимателно в Найтхоук като се опитваше да различи чертите му през кръвта и отоците.

— Ти си клониран, нали? — попита той най-накрая.

— Да.

— Знаех си!

— Заради името, нали?

Маркиза поклати глава.

— Не. Тук хората си сменят имената като дрехите. Сигурно има дванадесет души на име Джеферсън Найтхоук на Границата.

— Тогава...?

— Има други начини, по които се разбира. Първо на първо, съм виждал холографии на Перфектния убиец. — Той замълча. — Никога досега не съм виждал клониран. Това ми е по-интересно, отколкото от кого си клониран.

— Така ли?

— Да. Например, на колко години си?

— На двадесет и три.

— Не физически, а реално.

Найтхоук въздъхна.

— Три месеца.

Маркиза се ухили.

— Така си и мислех! — Той продължи да оглежда Найтхоук. — Как се чувстваш като нямаш минало, спомени?

— Имам — отговори Найтхоук. — Само че не са мои.

— А на кого са?

Найтхоук сви рамене.

— Нямам представа.

— Кой те обучи? Оригиналът?

— Не, той умира от някаква болест, от която се е разболял преди повече от сто години. Бил е около четиридесетте, когато я е прихванал, а на шестдесет и две се е обездвижил напълно.

— И сега е замразен?

Найтхоук кимна.

— На Делурос VIII.

— Да видим дали мога да подредя мозайката — усмихна се Маркиза. — Някой е имал поръчка за Перфектния убиец. По някакъв начин са разбрали, че е жив, но когато са се опитали да го намерят, са разбрали, че е замразен. Всъщност може и да са се досетили, защото вече трябва да е на сто години. Обаче, стар или не, смята се, че е бил най-добрият, така че те са го искали въпреки всичко — подкупили са всеки служител, който им се изпречил на пътя, за да могат да направят клонинг.

— Така е долу-горе.

— О, не, това не е всичко — продължи Маркиза. — Защо си тук, на това място, по това време? Е, възможно е да преследваш някой от моите хора, но ти искаше да се видиш с мен, не с тях. Така че защо са те пратили при мен? Какво толкова страшно престъпление съм извършил, че да клонират Перфектния убиец?

— Добре се справи дотук. Какъв е отговорът?

— Много прост. Пратили са те да хванеш убиеца на Уинслоу Трилейни.

— Точно така.

— Е, не съм го убил аз — сви рамене Маркиза. — По дяволите, на мен ми беше симпатичен! Той не ми се пречкаше, аз не му се пречках. Бяхме сключили споразумение.

— Споразумение?

— Двамата с Ернандес ме оставиха да плякосвам планетата, както намеря за добре в замяна на няколко услуги.

— Все пак знаеш кой го е убил... и кой го е поръчал?

— Възможно е — каза Маркиза спокойно.

— Защо не ми кажеш?

Маркиза се ухили.

— Ако ти разкажа чуждите тайни, никога няма да ми се довериш.

— Аз така или иначе не смятам да го правя. — Найтхоук се замисли. — И сега какво?

— Какво ще правим ли? — Маркиза се облегна на стола си, който се носеше плавно над пода. — Преди малко в казиното предложи да работиш за мен, помниш ли? В момента преговаряме за назначаването ти. Не ми пука защо си дошъл. Трябва ми добър лейтенант; а няма по-добър от Перфектния убиец.

— Аз не съм Перфектния убиец. Аз съм самият себе си.

— Все същото.

— Не, не е — възрази Найтхоук. — Той вече дори не е човек. Кожата му е разядена от някаква отвратителна болест и е на повече от сто години. Той е *нещо*, което някога е било Джеферсън Найтхоук.

— А ти си лабораторен продукт, който преди три месеца е бил в епруветка — каза Маркиза. — И какво от това? Предпочитам да ви смятам и двамата за хора.

Найтхоук направи гримаса. Мислите за неговата връзка с човечеството го караха да се чувства неловко.

Маркиза запали тънка пура, внесена от далечния Антарес III. Един пепелник, който долови дима със сензора си, долетя и застана във въздуха до ръката на Маркиза.

— Ще запалиш ли? — той предложи пура на Найтхоук.

— Не зная. Не си спомням.

— Опитай една. Само така можеш да разбереш.

Найтхоук се съгласи, взе една и запали. Реши, че ще трябва да опита още няколко пури преди да реши дали му харесват.

— Както и да е — продължи Маркиза, — за какво по дяволите си им длъжен на онези хора на Делурос? Ако не искаха нещо, нямаше да си тук. Така или иначе си незаконен; клонирането на хора е престъпление, така че са нарушили няколко закона, за да те направят. Ти им хващаш човека, който искат, след което ще те пратят на друга

поръчка или ще те превърнат в протоплазма — и в двата случая не те очаква много весело бъдеще.

— А ти какво бъдеще ми предлагаш? — попита Найтхоук.

— Най-доброто — отговори Маркиза с усмивка. — Пропусни човешкия етап. Направо стани цар веднага след като си излязъл от епруветката! Вече владее единадесет планети; до края на живота си ще съм направил империя от двадесет и пет планети, може би дори тридесет. Ти ще бъдеш моят иконом. Ако искаш няколко свята само за теб, просто докажи колко си способен и ще са твои.

— Мислех, че Олигархията не гледа много благосклонно на императори-парвенюта — отбеляза Найтхоук иронично. — Дори когато населението на империите им е по-малко от населението на Солио II.

— Ние им правим услуга — отговори твърдо Маркиза. — Независимо колко се разраства армията, никога няма да можем да погълнем цялата галактика. Така че тук, на Границата, предприемчивите хора я поемат на малки хапки. В крайна сметка, мащабно погледнато, какво значение има за историята дали Олигархията владее тези планети или аз? Те се управляват от *човешката* раса и само това е важното.

— Това е най-красноречивото оправдание за подобен грабеж, плячкосване и масово избиване, което съм чувал — промърмори Найтхоук.

— И аз така смятам — съгласи се Маркиза, все така усмихнат. — Ако не ти харесва предишното обяснение, чуй това: Ще имаш повече власт, отколкото някога си си мечтал.

— Ами не зная — усмихна се и Найтхоук. — Мечтите ми са доста големички. Би могло дори да поискам да имам нещо *твое*.

Усмивката изчезна и Маркиза го изгледа студено.

— Ако се опиташ да вземеш нещо мое, ще станеш шестдесет и петата бележка под линия в биографията ми, парче мъртво месо, което чака да го натоварят и изнесат. — Той замълча. — От друга страна, прави каквото ти казвам, прави го добре и ще видиш, че за всичко може да се преговаря.

— Включително и за Перлата от Маракайбо?

— Почти всичко — поправи се Маркиза. — Тя е частна собственост, Перфектен убиецо. Дори не си го и помисляй!

— Казах ти: аз не съм Перфектния убиец. А тя има свободата да избира.

— Глупости! Никой няма никаква свобода. Ти принадлежиш на господарите си от Делурос и когато се откажеш от тях, ще принадлежиш на мен.

— А ти на кого принадлежиш? — попита Найтхоук.

— Длъжник съм на много хора из цялата Граница, така че донякъде им принадлежа.

— Мислех, че се занимаваш с убиване и обири, не със задлъжняване.

— Нима предпочиташ да те бях убил и ограбил? — попита Маркиза с весел смях. — Мога да го поправя, да знаеш.

— Може би.

— Струва ми се, че преди малко го доказах в казиното.

— Ти си достигнал върха на възможностите си — отвърна Найтхоук сериозно. — Аз все още се уча.

— Така е. Да се надяваме, че няма да ни се наложи да проверяваме колко си научил.

Найтхоук стана.

— Тръгваш ли си? — попита Маркиза.

— Искам да разгледам трофеите от завоеванията ти — отвърна младият човек като оглеждаше извънземните предмети във витрините.

— Не разбирам от изкуство — каза Маркиза. — Просто вземам това, което ми харесва. Останалото се разпродава на колекционери на черния пазар.

— Как си започнал? — попита Найтхоук. — Крадец ли беше? Или убиец?

— Аз ли? — усмихна се Маркиза. — Бях детектив.

— Шегуваш се!

— Съвсем не. Преди около петнадесет години проследих един заподозрян тук в Границата. Бе крадец на бижута. Беше откраднал два диаманта, големи колкото очите ти. Опитах се да го хвана жив, но той прояви насилие и трябваше да го убия. Е, колкото повече мислех, че трябва да върна диамантите и да ги предам на шефовете си — които бяха големи мошеници и щяха да си ги приберат и да унищожат рапорта ми — толкова по-безсмислено ми се виждаше.

— А те струваха цяло състояние.

— Да, те струваха цяло състояние — съгласи се Маркиза. — Така че диамантите изчезнаха и аз заедно с тях. Смених си името, минах през много перипетии, от които се измъкнах като застрелях този и онзи и така станах Маркиз Куинсбъри.

— Какво значи Маркиз? — попита Найтхоук.

— Проклет да съм, ако знам, но един тип ми беше казал, че маркиз Куинсбъри създаде правилата на каратето, а може да е било и джудо. Както и да е, в моя свят аз създавам правилата, така че името ми се стори подходящо. — Той се замисли. — Няколко години след това осъзнах, че тук един способен и мотивиран човек може да се издигне много повече от който и да е преуспяващ крадец. Дори би могъл да стане император. Започнах с Тундра и Юкон — не е трудно да завладееш два свята, които нямат и две хиляди обитатели общо — и после просто започнах да разширявам владенията си.

— Какво трябва да прави господарят на един свят?

— Ами, ако е начинаещ, да ми плаща данък.

— Защита от измяна?

— Това е такъв груб термин — Маркиза направи гримаса на отвращение. — Предпочитам да го наричам Данък сигурност.

— Налагало ли ти се е някога да се отбраняваш?

— Досега не, да чукна на дърво — отговори Маркиза. — Но имам достатъчно жива сила да се справя с когото и да било, освен с флотата.

— Ако всичките ти хора са като онези тримата, които убих, бих казал, че ще си имаш големи неприятности, ако някой се опита да те нападне.

— Глупости! Те бяха само трима души, а ти си Перфектния убиец. Това не е същото като да изпратиш триста закоравели убийци срещу експедиционните сили на някой друг...

— Тиранин? — предположи Найтхоук.

— Щях да кажа *предприемач* — отвърна Маркиза.

— Е, да, но все пак не бих разчитал много на тях.

— Аз и не разчитам — отвърна Маркиза. — Разчитам на *тебе*.

— Първото ми задължение е да заловя убиеца на Трилейни.

— И на *това* разчитам. — Маркиза се усмихна. — Знаеш, че не би могъл да убие Трилейни без моето одобрение. Наясно си, че няма да изкопчиш името му от мен, а ако ме убиеш, нищо няма да разбереш.

Така че най-логично е да ми служиш толкова добре, че да спечелиш доверието ми и аз да ти стана длъжник, нали?

— Може би — съгласи се Найтхоук. — От друга страна бих могъл да те разочаровам и да намеря убиеца без твоя помощ.

— И преди са ме разочаровали. Но така или иначе аз ще оцелея — което означаваше „*Ти може да не оцелееш, но аз ще оцелея.*“

— И все пак, докато го открия, мога да работя за теб. Ще имам нужда от работа, когато сегашната ми приключи.

— Дори Перфектния убиец трябва да се подчинява на логиката — усмихна се със задоволство Маркиза.

— От време на време — съгласи се Найтхоук. — С какво ще започна? Какво трябва да правя?

— Първо си почини няколко дни, докато се възстановиш. Достатъчно съм егоцентричен, за да отбележа, че имаш някои поражения от боя. Използвай времето да разучиш Клондайк, запознай се с мъжете и жените, които работят за мен. Наел съм апартамент на шестия етаж в близкия хотел — засега е твой.

— А ти къде ще живееш?

— На десетия етаж — отвърна Маркиза с усмивка. — Обичам да живея на високо. — Той замълча. — Както и да е, ще ти пратя лекар да те зашие и да ти изправи носа. Ако искаш нещо, просто си поръчай. Ако отидеш някъде в града да хапнеш, да пийнеш или да си купиш дрехи, само им кажи кой си, за да те запомнят. Ще съобщя, че работиш за мен, още преди да излезеш.

— Всичките ти служители ли се радват на подобно отношение? Изненадан съм, че търговците не са отишли на някое по-доходно място.

— Аз съм бизнесмен, не филантроп — изсмя се Маркиза. — Как ще събирам данъци, ако те не печелят пари? Не, само ти и Мелисанда имате карт бланш.

— Мелисанда?

— Това е момичето, което никога няма да докоснеш.

— Перлата от Маракайбо?

— Това е псевдонимът ѝ. Като Маркиз Куинсбъри или Убиецът на съпрузи.

— Добре, тя е Мелисанда, а аз съм Джеферсън Найтхоук. А ти кой си?

— Името ми няма да ти говори нищо.

— Все пак искам да го чуя.

— Сигурен съм, че искаш — усмихна се Маркиза. — Но нямам намерение да ти го казвам. Много по-добре е, когато всички си мислят, че съм умрял.

— Както искаш — сви рамене Найтхоук. — Но изобщо не е честно.

— Разбира се, че не е честно — каза Маркиза. — Аз командвам, а не ти. Справедливостта няма нищо общо.

— Предполагам.

— Имаш интересно изражение.

— Така ли?

Маркиза кимна.

— Все едно казваш: „Някой ден, когато най-малко очаква, ще припомня на Маркиза това, което току-що каза — вероятно след като му открадна жената и го прострелям в краката, така че да осакатее.“ — Той махна с ръка. — Забрави! Няма да стане.

— Това е твоята фантазия, не моята — каза Найтхоук.

— А твоята каква е? И колко жени има в нея?

— Нито една.

— Нито една? Че що за фантазия е това?

— Ще ти кажа някой ден, когато те опозная по-добре — намръщи се Найтхоук. — Може дори да поискам помощта ти.

— Колко успокояващо.

— Така ли?

— Разбира се — усмихна се Маркиза. — От думите ти излиза, че нямаш намерение да ме убиваш.

— Имам по-важна работа — промърмори Найтхоук.

„И може би трябва да убия онзи старец, преди неговите адвокати и лекари да решат да убият мен.“

— Сериозно? — възкликна Маркиза заинтригувано. — Значи смяташ, че убиецът е по-важен от мен?

— Искаш ли да чуеш истината?

— Определено.

— Мисля, че ти си убиецът.

— Казах ти, че не съм аз — отвърна Маркиза.

— Зная. Но не ти вярвам.

— И какво смяташ да направиш по въпроса?

— Ще започна да търся доказателства. Колкото се може побавно. И ще се надявам да си прав.

— Мисля, че не разбирам — намръщи се Маркиза. — Нали каза, че първото ти задължение е да заловиш убиеца.

— Първото ми задължение е да го издирвам. Ще бъда много щастлив, ако не го намеря.

— А, значи съм бил прав! — каза Маркиза с усмивка тъй като най-накрая всичко му се изясни. — Изпълняваш си мисията и ставаш на протоплазма.

— Не и ако им попреча.

— Остани тук и никога няма да те намерят.

— Там има един човек, който може да ме намери, където и да отида — отговори Найтхоук.

— Глупости! Ти си Перфектния убиец.

— Той също — и ако го излекуват, ще тръгне да ме преследва на следващия ден.

— Защо мислиш така?

— Защото аз бих постъпил по този начин — а аз съм той.

— Глупаво е — възрази Маркиза. — Защо Перфектния убиец би искал да убие копието си — особено щом никой не му плаща за това?

— Не може да има двама души, които са Джеферсън Найтхоук, по едно и също време. Аз притежавам нещо, което той е успял да завоюва за цял един живот — неговата самоличност. Ще си я поиска обратно.

— Не мога да разбера твоята увереност.

— Много е просто — аз искам да го убия по същата причина — отговори Найтхоук. — Докато той е жив, аз съм просто сянка. Дори живея незаконно. Всеки кредит, който спечеля, е негов, всичко което правя, добро или лошо, е негова постъпка. — Той спря, опитвайки се да подреди мислите си. — Джеферсън Найтхоук е просто име. Мога да го нося, както всеки друг. Но Перфектния убиец е марка. Не мога да бъда Перфектния убиец, докато той е жив.

— Но той няма такъв проблем — отбеляза Маркиза. — Той е истинският — Найтхоук трепна, — прости ми, оригиналният Перфектен убиец. Парите и самоличността му са си негови.

— Ала кого ще наемат, когато им трябва Перфектния убиец — един старец, когото дори се отвращават да погледнат, или мен? Той няма да ме остави да живея по-дълго, отколкото аз бих оставил него. Божията воля не е да съществуваме и двамата по едно и също време.

Маркиза гледаше безмълвно младия човек. Най-накрая каза:

— Не искам да си представям какви кошмари сънуваш.

— Напротив, сънищата ми са много приятни — каза Найтхоук огорчено. — Само че имам проблеми с живота си.

— Ами, ще го опростим и ще го направим по-хубав. Ще започнем от утре.

— Надявам се — въздъхна Найтхоук и стана да си ходи.

Той чу зад себе си отваряща се врата и видя отражението на Перлата от Маракайбо в едно огледало — тя излизаше от някаква друга стая, в която се видя голямо, неоправено легло.

„*Но се съмнявам*“, добави той наум и напусна офиса, след което се върна в казиното при Малой.

За момент му се стори, че един много стар и болен човек върви до него с неестествена енергичност.

— *Мислиш си, че ще бъде толкова лесно?* — попита старецът. — *Мислиш, че ще убиеш лошите, ще вземеш момичето и до края на живота си ще гониш престъпници във Вътрешната граница?*

— Не съм мислил чак толкова напред — призна Найтхоук. — Но звучи много приятно.

— *Това са въздушни кули. Да не мислиш, че ще те оставя жив, щом изляза от онази ледена гробница? Бог е създал един Перфектен убиец, не двама.*

— Как ще ме спреш? Ти си един старец, а аз съм в разцвета на силите си.

— *Но аз съм истинският Перфектен убиец. Ти си само една сянка, която ще се изгуби в светлината на моя ден. Помисли: Колкото по-добър си ти, толкова по-скоро ще мога да те ликвидирам.*

След което видението изчезна... но думите звучаха в главата на Найтхоук дълго след като стигна до казиното.

ШЕСТА ГЛАВА

Маркиза се оказа човек, който държи на думата си. Найтхоук получаваше всичко, което искаше, като никога не ставаше дума за плащане. Той прекара няколко дни в разглеждане на града. Посети всичките четири ресторанта и многобройните барове, казина и бордеи. Отбягваше свърталищата на наркоманите; заложените му спомени ставаха все по-неясни, когато ги заместваше със свои собствени преживявания, но онези, които бяха останали, му подсказваха, че от наркотиците и наркоманите не може да се очаква нищо добро или полезно.

През повечето време беше в казиното на Маркиза, на разположение, ако владетелят поиска нещо. Гущера Малой не се отделяше от него, като че ли Найтхоук му беше единствената защита в тази враждебна обстановка. В замяна на тази защита Найтхоук го разпитваше и се информираше за имената и съмнителните дела на повечето мъже и жени, които работеха за Маркиза.

Имаше и още една причина, поради която стоеше в казиното и Малой бързо я забеляза.

— Дори не си и помисляй за нея — каза той, докато Найтхоук наблюдаваше Перлата от Маракайбо, която танцуваше на въздушната платформа.

— Последния път, след като си помислих за нея, спечелих служба при Маркиза — отвърна Найтхоук.

— Още една причина да не злоупотребяваш с късмета си втори път — отсече Малой.

— Чудя се какво намира в него?

— Имаш предвид освен това, че е висок два метра и притежава четиридесет-петдесет планети?

— Не е толкова висок и притежава само единадесет свята.

— Е, това вече променя всичко — каза Малой саркастично.

— Откъде е?

— Не зная.

— Искам да разбереш до утре — нареди му Найтхоук и се усмихна на Перлата от Маракайбо, след като танцът ѝ свърши.

— Това ще се окаже предсмъртното ти желание — каза Малой.

— Направи, каквото ти казах.

Малой сви рамене и замълча. След минута дойде един от хората на Маркиза и заведе Найтхоук в офиса.

— Какво има? — попита той, докато седнаше срещу Маркиза.

— Имаме малък проблем на Юкон, искам да го разрешиш.

— Така ли?

Маркиза кимна.

— Изглежда една жена се е заселила там без мое позволение. Пратих човек да ѝ обясни, че това е в разрез с професионалната етика и тя го убила на място. Не можем да не я накажем! Ами ако куп други хора решат да си покажат мускулите?

— „Тя“? — повтори Найтхоук.

— Името ѝ е Испанката Лейс.

— Звучи интригуващо.

— В нея няма нищо интригуващо. Действа на моя територия без мое позволение. Това е против закона.

— Твоя закон?

— Да си чувал за нечий друг закон? — попита Маркиза.

— Не и на Юкон и Тундра — призна Найтхоук.

— Добре тогава, това е задачата ти.

— Не ми стана съвсем ясно — каза Найтхоук — какво искаш от мен — да ѝ продам разрешително или да я изгоня?

— Искам да я убиеш — изръмжа Маркиза. — След това вземи онова, което е останало от нея и я прикови на кръст или я провеси на някое дърво. Каквото и да е, стига да е на открито — за назидание на всеки, на когото му хрумне подобна идея.

— Има само няколко хиляди души на Юкон — отбеляза Найтхоук. — Колко от тях ще я видят разпъната на кръст или полюшваща се на вятъра?

— Там е студено. Ще стои дълго.

— Защо просто не я глобим няколко милиона кредита, след което да я изгоним? — предложи Найтхоук.

— Този път ще ти отговоря — каза Маркиза, — защото от скоро работиш за мен и не знаеш, че имам причина за всичко, което върша.

Все още не си се научил *никога* да не подлагаш заповедите ми на съмнение; това е все едно да спориш с мен, а аз не търпя служителите ми да спорят с мен. — Той замълча. — Ако още веднъж поставиш под съмнение моя заповед, най-добре си избери някое хубаво място в гробищата. Не ме интересува колко си добър, ще те убия на секундата — и ако аз не успея, имам двеста души, които ще се погрижат да не се измъкнеш жив от Клондайк.

Найтхоук се взираше в него, без да каже и дума.

— Добре — продължи Маркиза, — ако я глобиш и прогониш от Юкон, тя ще ми стане смъртен враг като си мисли, че съм я унизил несправедливо и съм си присвоил парите ѝ, въпреки че, разбира се, аз имам права над всички пари, които са на моя територия. Ако, от друга страна, я убиеш, ще получим парите, които иначе бихме взели като глоба, а може би и повече. Освен това ще си спестим един зъл и преуспяващ враг, който ще живее някъде там — жестът му означаваше половината галактика — и ще крои коварни планове да си върне парите и да ми отмъсти.

— Значи, всъщност не те интересува дали някой ще види тялото?

— Разбира се, че ме интересува, но това не е основният ми мотив да я убия. — Маркиза повдигна вежди. — Други въпроси?

— С какво се занимава тя и колко души работят за нея?

— Испанката Лейс? Зависи на кой свят ще зададеш този въпрос. Тя не се е специализирала в дадена област. Обира банки, прави пожари, изнудва, убива. Обикновено работи сама, но може би си е довела малко подкрепление.

— Убийца, казваш?

— Не се впечатлявай толкова. Няма нищо общо с Трилейни.

— Откъде знаеш?

— В този район нищо не става без мое знание.

— Добре — кимна Найтхоук. — Кога искаш да тръгна?

— Веднага. Щях ли иначе да ти казвам тези неща?

— Къде мога да я намеря?

— Поръчах да вкарат координатите за приземяване в компютъра на кораба ти. Вземи онзи нещастник със змийската кожа с теб. Той е ходил на Юкон и може да ти бъде полезен. — Маркиза се ухили. — Поне няма да ти закрива гледката или да ти се пречка. Не съм виждал по-голям страхливец от него.

— Точно затова вероятно ще надживее и двама ни — отвърна Найтхоук.

— Възможно е, но що за живот е това.

— Той се притеснява повече за смъртта си — каза Найтхоук с усмивка. — Засега не е чувал за смърт, която да го устройва.

— Някой трябва да му обясни, че много малко хора правят толкова големи гафове — каза Маркиза.

— Ще се опитам да го запомня.

— Имай го предвид, особено когато се навърташ около Мелисанда — добави Маркиза многозначително.

— Няма да си жертвам живота за някаква мутантка със синя кожа — поклати глава Найтхоук.

— Нищо лично — усмихна се Маркиза. — Ти ми харесваш, наистина. Но си излязъл от лабораторията преди три месеца. Как мога да зная за какво би си жертвал живота и за какво не?

— Аз съм човек толкова, колкото си и ти! — сопна се Найтхоук разгорещено.

— Ако не беше, не бих се притеснявал, че ще направиш някоя глупост заради Мелисанда.

Отговорът като че ли удовлетвори Найтхоук и той видимо се успокои.

— Е, след като реши да не ме убиваш, изчезвай отгук и отиди да се погрижиш за човека, когото ти плащам да убиеш.

Найтхоук кимна и се изправи.

— Пура?

— Все още не съм решил дали ми харесват — отговори Найтхоук.

— По съвсем същия начин не си сигурен дали ти харесват жени със синя кожа, нали? — попита Маркиза.

— Не започвай пак! — сопна се Найтхоук. — Аз съм нещо повече от машина за убиване!

— И ще ме убиеш, за да го докажеш?

Найтхоук го погледна, обърна се и излезе от офиса.

Той откри Малой, облече си скафандъра и намери един за спътника си. След това се запътиха през ледените полета към космодрума, а след час вече седяха в пилотската кабина. Напуснаха Тундра и се запътиха към Юкон.

— Ненавиждам да пътувам в слънчева система! — оплака се Малой, докато гледаше в някакъв екран. — Отнема ти повече време да стигнеш от една планета до друга, отколкото от една звезда до друга.

— Знаеш, че не можем да се движим със скоростта на светлината в система — отговори Найтхоук. — Знаеш това.

— Да, но това не означава, че трябва да ми харесва.

— Намери си някакво занимание. Например можеш да ми разкажеш за Мелисанда.

— Проучих и разбрах каквото искаше — каза Малой. — Тя е от Грийнвелд.

— Това е в Границата, нали?

— Да.

— Всички заселници от Грийнвелд ли са със синя кожа? — попита Малой.

Гуцера поклати глава.

— Тя не е еволюирала, а е мутирала.

— По-точно?

— Мелисанда е чудо на природата — единствена по рода си.

— Това ми харесва — каза Найтхоук.

— Така ли? Защо?

— Ами да кажем, че ми допадат хората, които са единствени по рода си.

— Тогава и Испанката Лейс би трябвало да ти хареса — усмихна се Малой. — Никога не е имало друга като нея.

Найтхоук провери навигационния си компютър и видя, че има почти четиридесет минути, преди корабът да навлезе в орбитата на Юкон.

— Имаме време — каза той. — Разкажи ми за нея.

— Маркиза не ти ли каза?

— Съобщи ми само, че се е нанесла на неговата територия и че иска да я премахна.

— Не ти ли каза, че тя уби последните трима души, които тръгнаха със същата поръчка като теб?

— Не.

— И че не е точно човек?

— Какво имаш предвид? — попита Найтхоук.

— Ами изглежда напълно нормално — каза Малой. — Но съм чувал разни истории за нея — притежава нечовешки способности.

— Например?

— Не зная.

— Значи може да са измислици.

— Ако беше така, щеше ли да убие последните трима пратеници на Маркиза?

— Продължавай — нареди Найтхоук. — Искам подробности.

— Някой не знае подробности. Известно ми е, че е ограбила няколко банки в Олигархията. Казват също, че убила Джъмбо Уилъби с голи ръце. А, и онази история на Теразейн...

— Каква история?

— Някой взривил целия парламент. Измряха около триста мъже и жени. Не можах да докажат нищо, но казват, че тя го е направила — или е сложила бомбата, или се е разпоредила за това.

— Звучи интересно.

— Звучи смъртоносно — поправи го Малой.

— Не се притеснявай — няма да ти се налага да се срещаш с нея.

— Няма начин. Ще бъда до теб.

Найтхоук го изглежда.

— Не си длъжен.

— Не ме интересува. Идвам с теб.

— Мислех, че ще предпочетеш да стоиш настрана.

— Предполагал си, че ще стоя в кораба или в някой бар, ще чакам и ще се чудя кой ще дойде — ти или най-ужасната убийца на планетата? — попита Малой. — Не, благодаря! Всеки път като се отвори вратата, ще се стряскам до смърт.

— Не ме интересува защо ще дойдеш — каза Найтхоук. — Благодаря ти за предаността. — Той се замисли за миг. — Странно, но ти си ми единственият приятел.

— Не съм ти приятел — измърмори Малой. Найтхоук отвори уста да възрази, но Гущера му направи знак да замълчи. — Ала нека за момент се престорим, че съм, за да ти дам един приятелски съвет. — Найтхоук го гледаше безмълвно. Малой продължи. — Зная, че никога не си имал майка или семейство, а вероятно никога не си бил с жена, камо ли да си живял с жена. Зная, че имаш нужда от някой, с когото да си говориш и да пиеш, докато преследваш жертвите си. Нека ти кажа

нещо, което първият Джеферсън Найтхоук трябва да е знаел, за да доживее толкова години: Тук, в Границата, никога не трябва да бъркаш личния интерес с приятелството. Тук хората са по-коравосърдечни, отколкото в Олигархията. Дошли са тук с определена цел и живеят тук с определена цел, и тази цел не е приятелство. Така че отнасяй се толкова приятелски, колкото искаш, Перфектен убиец, и повечето хора ще ти отвърнат със същото, защото си важен и защото става страшно, ако им се ядосаш — но *никога* не си мисли, че тук няколко мили думи водят до приятелство. Достатъчно е ако ти спасят живота за още един ден.

Найтхоук помисли върху думите на Малой, след което поклати глава.

— Не ти вярвам. Прекалено си циничен.

— Аз съм бил циничен, след като ти си създаден, само за да убиваш? — отвърна Малой саркастично.

— Това ми е *работата* — повдигна рамене Найтхоук, — но не и *същността*.

— Засега не — съгласи се Малой. — Но ще ти стане същност. Или ще умреш.

Те помълчаха няколко минути, след което Малой проговори:

— Колко ти плаща да я убиеш?

— Нищо.

— Ще отидеш при Испанката Лейс *безплатно*? — смая се Малой.

— Не точно — отговори Найтхоук. — Плаща ми огромна сума, за да му служи. Така сме се договорили. Може би днес няма да ми плати достатъчно; но вчера, да кажем, ми е платил повече, утре също ще ми плати повече. Накрая сметката ще излезе.

— Зависи кога ще е край — отбеляза Малой.

— Ако ми кажеш какво ме очаква, може би няма да дойде много скоро — предложи Найтхоук.

— Не зная къде ѝ е силата. Чувал съм само, че на няколко пъти са я осъждали на смърт, но тя е жива и всеки, който се е опитал да я убие, е мъртъв.

— Може би просто си служи добре с оръжията — предположи Найтхоук.

Малой отново поклати глава.

— Била се е с такива противници, срещу които дори и ти не би се изправил, Перфектен убиецо.

— Но е човек. Колко невероятни способности може да има!

— Достатъчно — каза Малой горчиво, докато корабът навлизаше в мразовитата атмосфера на Юкон.

СЕДМА ГЛАВА

Корабът се приземи в Нов Сибир, град-държава, който се различаваше от Сибир само по това, че беше по-голям, по-студен и на няколкостотин хиляди светлинни години от първото място с това име. Найтхоук и Малой се канеха да излязат от кораба и да вземат трамвай до кулата на космодрума, когато отвън прокънтя глас:

— Паспортите, моля!

— Ще ги покажем на митницата — отговори Найтхоук, докато оглеждаше лицето на млада жена, която внезапно се беше появила на всички екрани.

— Това е митницата, сър — отвърна тя. — Тук пристигат и излитат толкова малко хора, че сметнахме за по-удобно да проверяваме пътниците по корабите, вместо да правим кабина в кулата.

Двамата мъже подадоха титановите си карти за самоличност за сканиране.

— Добре дошли на Юкон, мистър Найтхоук. Добре дошли отново на Юкон, мистър Малой. Каква е целта на посещението ви?

— Туризм — каза Найтхоук.

— Тук не развиваме туризм, мистър Найтхоук.

— Аз нямам вина за това — сви рамене той. — Имам намерение да разгледам природните чудеса на вашата красива планета.

— Мисля, че сте дошли да играете покер, мистър Найтхоук — продължи жената, без да обръща внимание на отговора му.

— Говорите така, като че ли е противозаконно.

— Съвсем не. В интерес на истината, поддържахме хазартните игри. Виждам, че съвсем скоро сте си открили сметка на Тундра. Можем да ви издадем разрешително за хазарт като удържим таксата от сметката ви, ако ни дадете позволението си.

— Нямате разрешителни за туризм, така ли? — попита Найтхоук с усмивка.

— Устно позволение е достатъчно — продължи тя. — Холокопието от този разговор ще остане в архива.

— Имате позволенията ми.

— Сигурна съм, че ще останете доволен от престоя тук, мистър Найтхоук, и ви желая успех в хазартните игри. — Тя замълча, преди да продължи. — Каква е целта на вашето посещение на Юкон, мистър Малой?

— Аз съм с него.

— Не виждам да има сметка на ваше име и с вашите данни нито във Вътрешната граница, нито в Олигархията, мистър Малой — каза тя. — Как ще платите разрешителното си за хазарт?

— Пишете го в моята сметка — намеси се Найтхоук.

— Както желаете — каза тя. — Все пак, законите на Юкон ме задължават да ви уведомя, че купувачът на разрешителното носи отговорност за всички дългове, натрупани с това разрешително.

— Разбирам. — Найтхоук се замисли за миг. — Мистър Малой ще плати свидетелството си в брой в някое от казината ви. Възможно ли е това?

— Да — каза жената. — Освен това искам да отбележа, че ако не вложи определена минимална сума на депозит тук, е длъжен да плаща покупките си в брой и предварително.

— Той ще го има предвид.

— Искам да чуя неговото съгласие.

— Да, да — измърмори Малой.

— Добре. И двамата имате право на седем дни престой на Юкон. Ако искате да излезете извън границите на Нов Сибир, ще трябва да получите разрешение от страната, която искате да посетите. Ако желаете да удължите престоя си, моля съобщете на този пост един стандартен галактически ден преди да изтече визата ви. Имате ли въпроси?

— Да. Къде мога да намеря географска карта на Нов Сибир?

— Изчакайте, моля... Току-що прехвърлих географска карта в навигационния компютър на кораба ви.

— Как се придвижвате из страната?

— Има електрически шейни под наем в кулата — отговори жената. — Имат отопление, радар, радио и тридневни запаси от храна за шестима.

— Трябва ли да сме шестима?

— Не. Това е максималният брой пътници, които шейната може да превозва.

— Благодаря ви — каза Найтхоук. — Много ни помогнахте.

Екранът угасна.

— Покажи картата и намери Испанката Лейс — поръча Найтхоук на компютъра. — Току-виж сме разбрали накъде, по дяволите, сме тръгнали.

Компютърът показва картата на един екран и направи препратки към данните за обитателите на планетата. Изведнъж една малка точица, на разстояние шейсетина километра, започна да мига на картата.

— Кой е най-близкият град? — попита Найтхоук.

Светна една точица съвсем близо до космодрума.

— Другият най-близък град?

Светна нова точица, на около двадесет и пет километра.

— Изключи!

Екранът се изключи. Малой се обърна към Найтхоук.

— Изглежда не обича навалищата.

— Меко казано.

— Е, какво ще правим сега?

— Ще си наемем една електрическа шейна и ще наминем да я видим.

— Сигурно се е подготвила за нападение — каза Малой. — Ще разбере, че идваш.

— Вероятно.

— Защо не се свържеш с нея от тук? Можеш да поговориш с нея.

— Не ми плащат, за да говоря.

— Но не ти плащат и да умираш — възпротиви се Малой.

— Нямам намерение да умирам.

— И тримата пратеници преди теб не са имали такова намерение.

— Ако те е страх... — започна Найтхоук.

— Естествено, че ме е страх! — каза рязко Малой. — Само лудите не се страхуват!

— Тогава остани тук.

— И какво ще стане, ако те убие?

— Имаш повече шансове да се спасиш ако си тук, отколкото ако си до мен.

— Страх ме е — призна Малой.

— Но ти си си страхливец — отвърна Найтхоук с усмивка.

— Ала гледам да не ми личи.

— С други думи искаш да останеш тук, но си търсиш основателна причина, за да не нараниш себеуважението си.

— В общи линии — призна Малой.

— Добре. Значи не знаеш какви способности има, така ли?

— Точно така.

— Някой знае ли?

— Не познавам такъв.

— Тогава стой тук и дръж радио- и визуална връзка с мен. И ако тя използва способностите си, за да ме убие, ще можеш да докладваш на Маркиза какви са тези способности. Би могъл дори да си издействаш някоя награда за тази информация.

— Наистина ли мислиш така?

Найтхоук се усмихна.

— Няма начин. Но все пак ще му занесеш информация, която ще му е от полза.

— Е, на теб това би ти свършило работа — каза Малой. — Все пак работиш за него. Но не и на мен.

— Тогава не се връщай на Тундра. Отиди колкото можеш подалеч и му изпрати съобщение като му предложиш информацията срещу възнаграждение.

— Това вече звучи добре! — каза Малой.

— И най-вече ще е в твой стил — добави Найтхоук саркастично.

— Е, не можем всички да бъдем герои и убийци — защити се Малой. — Някои сме просто нормални хора. — Той погледна люспестите си ръце и се усмихна печално. — Е, може би не точно *нормални* — поправи се той.

Найтхоук надяна скафандъра си и започна да тършува из шкафчетата.

— Какво търсиш? — попита Малой. — Вече взе три вида оръжие.

— Четири — поправи го Найтхоук. — Търся си окото.

— Държиш си очите из шкафчетата? — попита объркано Малой.

— Камера, триста и шестдесета степен — обясни Найтхоук. Изведнъж се протегна и взе един малък, кръгъл предмет, около два сантиметра в диаметър. — Намерих я.

— Това трябва да е някаква шпионска машинка — каза Малой. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— Ще я сложа на някой стол или маса — каза Найтхоук, без да обръща внимание на думите му. — Ще предава образа на цялата стая, в която е поставена — стени, под, таван, всичко. Компютърът ще получава сигнала и ще коригира ъглите и образите така, че да различаваш предметите.

— Ами ако има някой домашен звяр и той изяде камерата?

— Тогава ще му видиш храносмилателните органи и ще трябва да продадеш информацията си на ветеринарен лекар, вместо на Маркиза. — Той замълча. — Непрекъснато ще държа връзка с теб. Ако Испанката Лейс няма някаква система, с която да прекъсне сигнала, ще чуваш всичко, което говорим.

— Сигурен ли си, че предпочиташ да отидеш сам?

— В интерес на истината, много ми се иска да имам компания — каза Найтхоук, сдържайки усмивката си. — Така ще има две мишени, вместо една.

— По дяволите! — избухна Малой. — Трябваше да кажеш, че искаш сам да се изправиш срещу нея!

— Така е, наистина. Просто исках да видя реакцията ти.

— Хладнокръвните убийци обикновено нямат чувство за хумор — измърмори дребосъкът.

— Значи съм убиец с гореща кръв.

— Нека просто се надяваме, че си от убийците, които живеят дълго.

— Един от мен е.

Найтхоук излезе от кораба, хвана някакъв трамвай до кулата и си нае една електрическа шейна. Не беше карал такава, затова помоли жената, която ги даваше, да я програмира вместо него.

— Сигурен ли сте, че това са координатите на мястото, където искате да отидете? — попита тя.

— Защо не?

— Ще трябва да оставите по-голям депозит — обясни тя. — Много хора отиват в Ледения дворец. Почти никой не се връща.

— Защо?

— Не мога да ви кажа — каза тя. — Не зная. А и не *искам* да зная. Просто оставете по-голям депозит.

Тя направи приложение към договора и Найтхоук притисна палеца си върху него.

— А какво бихте посъветвали човек, който отива в Ледения дворец? — попита той, докато чакаше компютърът да провери отпечатъка.

— Не вярвайте на очите си.

— Не ви разбирам — погледна я Найтхоук.

Компютърът разпозна отпечатъка и приключи проверката.

— Тя прилича на човек, но не е.

— А каква е?

— Може би вие ще ми кажете, ако оцелеете и върнете шейната — каза жената.

ОСМА ГЛАВА

Найтхоук забеляза Ледения дворец от осем километра. Оказа се, че действително е построен от сняг и лед, ослепително бял на обедното слънце. Виждаха се огромни кули, назъбени зидове, стълби и перила, и буквално милиони ледени висулки по всяка част на постройката. Липсваше единствено ров около двореца и Найтхоук беше сигурен, че няма такъв само защото е прекалено студено, за да има вода.

Той се приближи на около километър и половина, намали скоростта и се заоглежда. Малки бели животинки притичваха насамнатам, като някои от тях дори се опитваха да се състезават с шейната, но се отклониха, когато Найтхоук приближи главната порта.

Най-накрая спря пред Ледения дворец и слезе от шейната. Огледа се за охрана и остана малко изненадан, защото не видя никой. Отиде до портата и се опита да я отвори. Беше заключена. Той насочи лазерния си пистолет към нея и стопи заключващия механизъм, заедно със самата ключалка.

Пристъпи вътре предпазливо. Стените и подът изглеждаха все така направени от лед, но термометърът на скафандъра му сочеше 23 градуса по Целзий. Той свали внимателно космическия си шлем, а след него бързо и скафандъра. Докосна ледените висулки по тавана; бяха направени от кварц и доста топли на пипане. Над него се носеха светлинни сфери, които осветяваха стаята — не бяха съвсем плътни и нямаха видим източник на светлина.

Найтхоук премина през няколко помещения, следван от половината сфери, които явно усещаха присъствието му и предугаждаха желанията му. Надпреварваха се да му осигурят светлина в момента, в който си обърнесе главата и погледнеше в някоя посока. Стените и подовете блестяха като излъскани диаманти. Някои от помещенията бяха обзаведени с мебели в тон с магическата атмосфера на двореца, а други бяха празни. По нищо не личеше, че

там живее някой. Нямахше следа нито от хора, нито от извънземни, нито от домашни животни, нито от животни-пазачи.

Най-накрая стигна до една просторна стая — около четиристотин квадратни метра. От малък високоговорител, който висеше във въздуха под тавана, долиташе весела извънземна музика. Няколко светлинни сфери се полюшваха в ритъма на музиката в тържествен и грациозен танц. До стените бяха подредени изящни статуи, направени от лед или кварц.

Докато прекосяваше стаята, някъде зад него се отвори врата. Щом чу звука, той се обърна рязко с пистолет в ръка и бързо тръгна към друг изход. Ала преди да стигне дотам, една лъскава бяла врата му препречи пътя.

Непознат глас му каза с насмешка, че не е сам. Той се обърна и видя гъвкава жена с буйна черна коса и черни очи. Беше облечена в черна дантелена дреха, прилепнала плътно по тялото ѝ.

— Как влезе тук? — попита Найтхоук.

— Това е моят дом — отвърна тя. — Идвам и си отивам, както си искам.

— Значи ти си Испанката Лейс?

— А ти си Джеферсън Найтхоук.

— Кой ти каза?

— Имам си източници — отвърна тя, без да откъсва очи от него. — Ти си най-младият от всички лакеи, които маркиз Куинсбъри ми е изпращал. Сигурно си доста добър в тази работа.

— Не съм лакей.

— Но *си* убиец?

— Аз съм много неща — каза той. — Това не е най-важното.

Тя се изкикоти подигравателно. Той не реагира. Отклони поглед и тръгна из стаята като оглеждаше предметите. Тя стоеше абсолютно неподвижна и го наблюдаваше съсредоточено. Най-накрая той спря и отново се обърна към нея.

— Какво те прави толкова специална? — попита той. — Защо иска да те убие?

— Защото се страхува от мен — отвърна Испанката Лейс.

— Не ми изглежда като човек, който се страхува от каквото и да било — каза Найтхоук.

— Щом не го е страх от мен, защо е изпратил теб да му вършиш мръсната работа?

— Защото и аз не страхувам от теб, а има и доста пари — отговори Найтхоук с усмивка.

— Замисли ли се как ще си тръгнеш оттук?

— Както съм влязъл.

— Не мисля — отвърна тя. — Защо не провериш дали ще можеш?

— След тебе.

Тя сви рамене и тръгна по пътя, по който той беше дошъл. Вратите се отваряха, щом двамата се приближаваха и за по-малко от минута стояха пред главната порта. Когато тя се плъзна встрани и Испанката Лейс отстъпи, Найтхоук видя останките от електрическата си шейна — купчина метални парчета.

— Какво, по дяволите, се е случило с шейната ми? — промърмори Найтхоук, по-скоро на себе си.

— Бедничкият Джеферсън Найтхоук — каза тя. — Как ще си отидеш сега?

Изведнъж Найтхоук започна да чувства смразяващия студ и вятъра, който го пронизваше целия. Той се обърна към Испанката Лейс, която стоеше до него и изобщо не усещаше вятъра и студа. Първо реши да остане навън и да ѝ докаже, че може да издържи повече от нея, но бързо осъзна, че точно този тип мъжественост е самоубийствен, тъй като тя изглеждаше напълно неуязвима за природните стихии.

Той се обърна и се върна в Ледения дворец. Испанката Лейс го последва.

— Преди малко ме попита нещо — каза тя, когато се върнаха в стаята, в която се срещнаха.

— Така ли?

— Мисля, че точните ти думи бяха: „Какво, по дяволите, се е случило с шейната ми?“ — Тя се усмихна. — Аз ѝ се случих.

— Ти беше с мен.

— Зная.

— Направила си го преди да дойдеш в тази стая?

— Направих го, *докато* бях в тази стая — отвърна тя.

— Как?

— Обещавам ти, че ще разбереш, преди да е изтекъл денят, Джеферсън Найтхоук. — Тя седна в едно кресло от лед. — Вече реши ли как да ме убиеш? С лазерен или звуков пистолет? С оръжие ли ще ме убиеш или с голи ръце? Бърза или бавна смърт си ми избрал?

— Не съм казвал, че ще те убивам — отвърна Найтхоук. — Казах само, че съм изпратен да те убия.

— А — възкликна тя и отново се усмихна. — Чакаш и аз да ти направя оферта.

— Не е задължително.

Тя изглеждаше озадачена.

— Тогава какво?

— Нека само малко си говорим.

— Защо?

— Ами имаш ли някаква друга работа? — попита Найтхоук.

Тя го изгледа.

— Що за убиец си ти?

— Убиец, който няма желание да убива. Защо Маркиза иска да умреш?

— Защото съм му съперник, а той не обича съперници в собствените си територии. Каква друга причина може да има?

— Без да се замислям, се сещам за стотина — каза Найтхоук. — Защо животът е толкова незначителен в Границата?

— Може би защото е в Границата. Животът никога не е особено ценен в покрайнините на цивилизацията.

— Вие, хората тук, имате минало и бъдеще. Това няма ли значение?

— Ти също имаш минало и бъдеще — отбеляза тя. — Не виждам какво те учудва в подобни нрави.

Той поклати глава.

— Аз нямам минало, а бъдещето ми е, в най-добрия случай, несигурно.

— Как така нямаш минало? — попита тя.

Той я гледаше безмълвно.

Изведнъж очите ѝ се разшириха.

— Но разбира се! Ти си клониран!

Той кимна.

— Удивително! Никога не съм виждала клониран човек. — Тя се изправи и се приближи към него. — И това обяснява защо си толкова млад. — Протегна ръка. — Може ли да те докосна?

Той сви рамене и не отговори. Тя прокара пръсти по лицето и врата му.

— Удивително! — повтори тя. — Като човек си.

— Аз съм човек.

— Искам да кажа, че в теб няма нищо изкуствено.

— Като при всички хора.

Лейс го оглеждаше, очевидно впечатлена.

— И кой си бил ти, Джеферсън Найтхоук? Масов убиец? Войник с куп ордени? Прочут пазител на реда?

— Аз съм... бил съм... Перфектния убиец.

— А... наемен убиец!

— И пазител на реда.

— Може би, но не с това сме те запомнили. — Тя се върна и седна в креслото си. — Значи трябва да ме убие Перфектния убиец.

— Казах ти, искам просто да поговорим.

Тя затвори очи и кимна.

— Разбира се. Горкият малък двойник, с всичките способности на Перфектния убиец и без нито едно от неговите преживявания. Той е решил да стане убиец, искал е да стане убиец, несъмнено му е харесвало да убива. Но ти си създаден да убиваш, заповядали са ти да убиваш. Никой не те е питал дали искаш да убиваш, нали? Никой не е помислил, че ти можеш да имаш други цели и желания.

Найтхоук въздъхна дълбоко.

— Разбираш ме.

— Естествено, че те разбирам. Дори сред всичките отхвърлени от обществото хора, които населяват Границата, ти си различен, също като мен. Дали са ти определени физически качества, които не си искал, също като мен. Ставаш аутсайдер в галактика от аутсайдери, също като мен. Как да не те разбирам?

— Какво имаш предвид? — попита Найтхоук. — На мен ми изглеждаш нормална.

— Никога не вярвай на очите си, защото виждат само фасадата, а не истината — отвърна тя. — И ти ми изглеждаш съвсем нормален, но

все пак си Перфектния убиец. А знаеш ли колко хора е убил? Двеста? Триста?

— Доста.

— Но по-малко от мен — каза тя гордо.

Джеф се намръщи.

— Убила си триста души?

— Повече. И до края на деня ще съм увеличила бройката.

— Няма защо да се бием — сви рамене Найтхоук. — Както самата ти каза, с теб сме себеподобни.

— Но пропуснах да кажа, че и аз като Маркиза не търпя съперници в територията си, а ти нахлу в дома ми.

— Ще му кажа, че не съм те намерил.

— Бедничкият двойник — каза тя с престорено съчувствие. — *Ти* може да имаш нужда от приятел и довереник, но *аз* нямам. Мене никой не ме е принуждавал да живея; аз сама си избрах да бъда престъпница и убийца. Няма да излезеш жив оттук.

— Това е глупаво — възрази той. — Аз ти предлагам собствения ти живот! Можех да те убия на втората секунда, ако исках.

— Опитай — развесели се тя.

— Не ме принуждавай!

— Да те *принуждавам*? — повтори тя със смях. — Аз те предизвиквам, Перфектен убиецо!

— Не искам да те убивам.

— Но *аз* искам да те убия.

— Не си въоръжена. Не можеш да ме надвиеш.

— Смяташ ли, че Маркиза би поръчал да ме убият, ако бях безобидна? — отвърна Испанката Лейс. — Аз не *нося* оръжията си като вас, низшите същества. Аз самата съм оръжие.

Найтхоук се обърна към нея и посегна за лазерния си пистолет. Той обаче се изплъзна от кобура, преди да го е докоснал и отлетя на четири метра от него.

— Какво по дяволите става? — възкликна Джеф.

— Хайде, един пистолет не е нищо за човек като теб — изкикоти се тя, все така развеселена. — Пробвай с някой друг.

Той посегна към звуковия си пистолет. Хвана дръжката и дръпна спусъка. Нищо не излезе. Стисна по-здраво и дръпна силно. Изведнъж разбра, че може да помръдне спусъка само на милиметър.

— Сецаш ли се вече какво е станало с електрическата ти шейна?
— попита тя.

— Владееш телекинеза?

Лейс кимна.

— Винаги съм можела да движа предмети само със силата на мисълта си. Всъщност, мисля, че бях на седем или осем години, когато открих, че никой друг не може да го прави. — Тя протегна ръце, за да хване оръжията му, които едно по едно излетяха от него към нея. — Сега би ли убил една бедна, беззащитна жена?

— И още как — извика той, докато изваждаше от ботуша си един нож и го запрати към нея с плавно движение. Той полетя право към сърцето ѝ, но застина във въздуха на петнадесет сантиметра от мишената.

— Глупак! — Веселото изражение на ъгловатото ѝ лице се смени с презрителна усмивка. — Не виждаш ли, че си абсолютно безсилен?
— Найтхоук чу някакъв звук над себе си и се хвърли на една страна, секунди преди част от тавана да се стовари на мястото, където стоеше.
— Можеш ли да се биеш със самия Леден дворец?

Той започна да се приближава внимателно към нея. Точно когато напрегна мускули за последна схватка, един малък стол прелетя и го удари в гърба. Найтхоук се просна на лъскавия под.

След секунда отново беше на крака и успя да се сниши, за да избегне друг стол, който долетя отнякъде.

— Много добре, Перфектен убиецо — похвали го тя. — Наследил си добри инстинкти, ако „наследил“ е правилната дума, а аз подозирам, че не е. Почти съжалявам, че трябва да те убия.

Той я гледаше безмълвно. Не искаше нито да напада, нито да отстъпва.

— Чудя се как да те убия? — продължи тя. — Може би ще е забавно да те умъртвя със собствените ти оръжия.

Изведнъж трите му пистолета — лазерен, звуков и механичен — се строиха в редица от лявата ѝ страна на метър и половина височина и се завъртяха, докато се насочат към него.

Той се хвърли зад дивана, за да избегне стрелбата. Само след секунда диванът се отмести бързо наляво и той пропълзя зад него, докато смехът на Лейс кънтеше в стаята. Джеф видя изход на пет

метра от него и се хвърли натам. Пистолетите стреляха след него, но той се измъкна невредим и се втурна към друг изход.

Минаваше бързо от стая в стая като усещаше опасността зад себе си, но и не искаше да се впуска слепешката към по-големи опасности, които може би го очакваха напред. За момент забави крачка и лазерен лъч светлина профуча покрай ухото му.

Стигна до една стая, от която нямаше изход. В нея бе разположено огромно кръгло легло, което се въртеше бавно във въздуха на няколко сантиметра от пода; имаше две бляскави сребърни шкафчета, голямо огледало и холография на Испанката Лейс. Близко до леглото се носеше във въздуха малък кръгъл компютър. Най-силно впечатление правеше колекцията от близо петдесет стенни часовника, от всякакви видове и изработки — от един много стар със стрелки до някакъв сложен механизъм, който показваше точно време на тридесет и шест различни езика върху въртящо се холографско изображение на Юкон, разделено на времеви пояси. Найтхоук извади миниатюрната камера и я подхвърли на леглото; ако щеше да умира, Малой щеше да види как е станало, така че следващият убиец на Маркиза да е по-подготвен.

— А, ето къде си бил! — чу се глас откъм вратата. Той се обърна и се озова лице в лице с Испанката Лейс, а оръжията му стояха все така във въздуха до нея. — Голямо преследване падна, Джеферсън Найтхоук, но сега вече те хванах на тясно.

Найтхоук се огледа, опитвайки се да намери нещо, което може да му свърши работа.

„Той е преживял над сто битки. Някои от противниците му са били извънземни или мутанти с още по-невероятни способности от нея. Мисли! Какво щеше да направи той?“

— Това са моите трофеи — каза тя, като посочи часовниците. — Моята плячка. Всичко останало разпродавам или разменям, но часовниците остават за мен, за да отмерват минутите и часовете до края на живота ми, когато ще се освободя от това нежелано тяло. — На лицето ѝ изведнъж се изписа ярост. — Как смееш да стоиш сред тях и да ме обиждаш?

Прозвуча изстрел и един куршум се заби в стената зад него, при което по лицето му се посипа прах. Той се хвърли зад най-близкия шкаф, за да се защити. Върху него имаше две малки извънземни

статуи. Той грабна едната, хвърли я към Испанката Лейс, взе другата, докато първата рикошира в невидима бариера, и я хвърли по-внимателно. Тя се ухили, докато втората статуя профуча край нея, без да я докосне, но Найтхоук улучи това, в което се целеше. С удара той свали механичния си пистолет на земята.

— Мислиш, че имам нужда от оръжия? — каза тя рязко. В същия момент част от тавана се отчупи и падна върху него. След секунда отново беше на крака. Застана точно пред огледалото. Когато усети, че лазерният пистолет ще започне да стреля, легна бързо на пода и лъчът се удари в огледалото и се върна под такъв ъгъл, че мина на сантиметри от Испанката Лейс. Тя се сниши инстинктивно, след което сграбчи лазерния пистолет и го запрати през вратата в коридора.

„Ти се сниши! Не очакваше, че лъчът ще се върне към теб и се наложи да се наведеш. Това означава, че ти трябва част от секундата, за да направиш невидимите си стени и щитове. Трябва да измисля как да се възползвам от това...“

— Стани прав, Джеферсън Найтхоук!

Той не виждаше причина да продължава да се крие, затова се изправи срещу нея.

— Сега пък какво?

— Сега ще сложим край на това — каза тя.

И изведнъж мебелите, стените, тавана, *всичко* започна да се затваря около него. По главата му хвърчаха вази, удряха го лампи в гърдите, подът се залюля под краката му. Той напразно се опитваше да запази равновесие, строполи се на пода, изправи се отново и се обърна с гръб към нея, докато се оказа притиснат до стария часовник със стрелките, за който се беше хванал отчаяно.

Още една част от тавана падна отгоре му. Той изстена и остана неподвижен в развалините.

Испанката Лейс се приближи внимателно, като го смушка в гръбначния стълб, за да провери дали е все още жив. Той не помръдваше. Тя коленичи до него, все още нащрек да не би да скочи изведнъж, но той беше неподвижен.

— Е, добре, двойнико — промърмори тя като го обърна по гръб и потърси диска му за самоличност. — Да видим дали наистина си този, за когото се представяш.

Тя свали ловко диска и докато го оглеждаше, ръката му замахна внезапно и се стовари върху врата ѝ, забивайки голямата стрелка на стария часовник в основата на мозъка ѝ. Тя се строполи отгоре му без звук. Беше мъртва.

Найтхоук избута тялото ѝ от себе си и се изправи. Обърна я по гръб с крак. Лицето ѝ беше спокойно в смъртта, сякаш се бе отървала от някакъв огромен товар.

„И двамата бяхме необикновени. Можехме да бъдем приятели. Защо ме принуди да те убия?“

Той тръсна глава, като че ли искаше физически да се отърве от тези мисли. Но това не му помогна.

„Би трябвало Перфектния убиец да е имал братя. Може би братовчеди. А може би един-двама сина, за които никой не е чувал. Сигурно е имало двадесет-тридесет души, в чиито вени е течала същата кръв. Никой от тях не е бил обречен да прекара живота си като убива всеки срещнат. Защо точно аз?“

Разбира се, те са носели малко от кръвта на Перфектния убиец. Докато в неговите вени течеше всичката му кръв, защото той беше Перфектния убиец. Не му беше брат. Не му беше син. Не беше Версия 2.0. Той беше Перфектния убиец. А работата на Перфектния убиец беше да убива. Дори хора, които биха могли да му станат приятели.

Изведнъж усети, че трепери от студ и осъзна, че до преди малко в двореца беше топло не защото имаше отопление, а заради Испанката Лейс. Тя използваше една малка част от способностите си, за да държи молекулите на въздуха в постоянно движение, като ги въртеше достатъчно бързо, за да поддържа подходяща за живеене температура.

Найтхоук започна да претърсва стаята. В шкафовете имаше само дрехи, но зад огледалото откри малък сейф, поставен в кварцова стена. Не можеше да го отвори, затова го откъсна от стената с лазерния си пистолет. Взе сейфа под мишница и се запъти да си ходи, когато нещо привлече погледа му.

Той се приближи и видя, че е малка холография на няколко момиченца, на около десет-единадесет години. Те се държаха за ръце и се усмихваха към камерата. Той ги погледа, опитвайки се да разбере кое от тях е бъдещата Лейс, но не можа.

„Интересно. Една от вас може би е пораснала и е станала артистка. Друга — счетоводителка. Някоя е станала унайка на шест

деца. А друга — зловна и самотна лелка. Следващата вече е станала космически механик или може би професор по древни езици. И една от вас е станала всеизвестна престъпница и убийца.“

Изведнъж разбра защо измежду всички холографии и спомени Испанката Лейс е запазила това.

„Тук все още изглеждаш нормална. Сигурно ти е било последния път, когато си се чувствала добре сред другите.“

Той се вгледа отново в холографията — в усмихнатите лица на момиченцата.

„Завиждам ти. Ти поне си имала десет години.“

Той прибра лазерния си пистолет и излезе. Намери нейната електрическа шейна и тъкмо се канеше да потегли към кораба, когато реши, че тя заслужава да бъде погребана. Върна се в Ледения дворец, свърза лазерния си пистолет със зарядното устройство и го включи на свръхнатоварване. Остави всичко до тялото ѝ. След това се върна при електрическата шейна и се понесе през заледените долини. Когато пропътува около осем километра, той спря и погледна назад, закривайки очите си от слънцето и ослепителните отблясъци по леда. Едва успя да види Ледения дворец. Почака пет секунди, десет, петнадесет — и изведнъж чу експлозията. След секунда кулите и зидовете започнаха да се срутват навътре, една върху друга. Джеф сметна, че трябва да каже някоя молитва и остана изненадан, че не знае нито една.

Върна се на кораба при Гуцера Малой. Дребният човек беше видял цялата битка на компютъра си и искаше да поговорят, за разлика от Найтхоук, който желаше да забрави случилото се.

— Какво ти става? — недоволстваше Малой, докато отлитаха към Тундра. — Убиваш най-опасната жена във Вътрешната граница и изведнъж се държиш, сякаш си загубил някой приятел.

— Може и да съм.

— Ти луд ли си? — извика Малой. — Опитва се да те убие така коварно.

— Ние двамата имахме много общи неща — отговори Найтхоук замислено.

— Така ли смяташ?

Найтхоук кимна.

— Да, просто още не се бяхме сприятелили.

— Ти си луд, така да знаеш.

Найтхоук сви рамене.

— Всеки има право на мнение.

Малой извади едно малко кубче от джоба си.

— Ако покажа това на Маркиза, само ако види как предлагаш на тази кучка да не я убиваш, с теб е свършено. Ще те изхвърли преди да се усетиш.

— Ще го преживея.

Малой хвърли кубчето в дюзата на кораба.

— Но аз сигурно няма да го преживея — каза той саркастично.

— Ти все още си единствената причина да не ме застигне някоя много бавна и мъчителна смърт.

— В такъв случай все още си ми задължен.

— Предполагам, щом така казваш — призна Малой неловко.

— Да, така казвам.

— Имам странното чувство, че ме подсецаш за това с определена цел.

— Щом се приземим, искам да предадеш нещо от мен на Перлата от Маракайбо.

— Мислех, че Маркиза ти е казал да стоиш далеч от нея — каза Малой.

— Каза ми.

Гуцера го изгледа.

— Ти си луд, знаеш ли?

— Реших, че животът е прекалено кратък, та да се притеснявам какво иска Маркиза или който и да било друг — каза Найтхоук. — Смятам да започна да мисля за себе си преди да е станало прекалено късно, защото всеки срещнат, без изключение, се опитва или да ме използва, или да ме убие.

— Не и аз! — разпали се Малой.

— Ти също. Или вече не искаш да те пазя от Маркиза?

— Това е сделка — каза Малой. — Аз ти правя услуги и ти ми правиш услуги.

— Така е — отговори Найтхоук. — И вече е време да започнеш да изпълняваш своята част от договора.

— Какво, по дяволите, стана с теб в Ледения дворец? — попита Малой. — Различен си.

— Осъзнах, че животът е кратък и че всеки преминава през него сам — каза Нйтхоук. — Днес е първият ден от живота пред мен и отсега нататък ще го живея заради *себе си*.

— И разбра всичко това като уби една жена?

— Всичко това и други неща — каза Нйтхоук, чудейки се защо не се чувства по-свободен, след като обяви свободата си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е, Перфектен убиецо, ти наистина си много добър, както се предполага — каза Маркиз Куинсбъри, когато Найтхоук пристигна в офиса му.

— Първо, аз не съм Перфектния убиец. Второ, ти не ме предупреди какво ме очаква.

— Ти си този, който аз кажа, че си — отвърна Маркиза. — Колкото до другото, искам първият ми помощник да е находчив. Смятай тази задача за изпит.

— Мислех, че изпитът беше като се бихме в казиното.

— Да, така е.

— Е, тогава? — попита Найтхоук.

Маркиза очевидно се забавляваше.

— Да не мислиш, че в живота има само един изпит?

— Предполага се, че си добър бизнесмен — каза Найтхоук, като се опитваше да прикрие гнева си. — Не беше коректно да ме изпращаш срещу някой с такива сили като Испанката Лейс, без да ми казваш на какво е способна. Не ми съобщи всичко, което трябваше да знам, преди да се изправя срещу нея. Защо рискува да ме изгубиш?

— Би било още по-глупаво да те държа на този висок пост, ако не можеш да импровизираш достатъчно добре, за да я убиеш — отговори Маркиза. — Просто ми е любопитно как я надви в крайна сметка?

— С измама и хитрост. Ако има друг начин да бъде убита, още не съм се сетил за него.

— Още си млад.

— А ти как би я убил? — попита Найтхоук.

— Аз? — Маркиза се изсмя силно. — Щях да наема някой да я убие вместо мен. Човек затова става господар.

— Предполагам — призна Найтхоук. — Обаче като си говорим така, ми се иска и аз да стана господар.

— Това е добре. Възхищавам се на амбициозните хора. — Усмивката на Маркиза изчезна също толкова бързо, колкото се беше

появила. — Но не е зле да запомниш, че в тази организация има място само за един господар и това съм аз.

Найтхоук го гледаше безмълвно.

— Знаеш ли — продължи Маркиза, — по принцип когато някой подчинен ме погледне така навъсено, го разбирам като неподчинение. В твоя случай, мисля да го отдам на типичната за младостта дързост. Този път. Но не си играй с късмета. Запази си го, защото ще ти трябва да убиеш враговете ни.

— *Твоите* врагове.

— Ти работиш за мен. Това означава, че са и твои врагове.

— Щом казваш.

Маркиза го гледаше с присвити очи.

— Знаеш ли, не мога да преценя дали се опитваш да ме ядосаш или просто си толкова нетактичен, че не можеш да се държиш по-добре. Непрекъснато трябва да си повтарям, че си излязъл от лабораторията само преди няколко месеца.

— А сега ти се опитваш да ме ядосаш — отговори Найтхоук.

Маркиза поклати глава.

— Съвсем не. Просто съобщавам фактите.

— В такъв случай избираш най-неприятните факти.

— Имаш още много да се учиш — отговори Маркиза. — Фактите са или истина, или лъжа. Дали са приятни или неприятни зависи само от това как ги възприемаш.

— Това звучи логично, но е пълна глупост и ти го знаеш.

— В лошо настроение си. Чувал съм, че е нормално за три-четиримесечните, затова ще ти простя този път, но ако бях на твое място, не би ми станало навик — най-малкото, не и когато говориш с мен. Разбрахме ли се?

Мълчание.

— Разбрахме ли се? — повтори Маркиза.

Найтхоук кимна:

— Разбрахме се.

— Мисля, че зная какво те потиска — каза Маркиза. — Нека да свърша малко с работата тук и може би след седмица-две ще отида на Делурос, за да убия истинския Найтхоук вместо теб.

— Аз съм истинския Найтхоук.

— Да не задълбаваме в семантиката. Щом го убия, ти ще си *единственият* Найтхоук.

— Няма смисъл.

— Защо?

— Защото трябва аз да го убия.

— Знаеш ли, ти си направо таралеж в гащите — разгневи се Маркиза. — Изчезвай отгук преди наистина да сме стигнали до бой!

Найтхоук излезе, без да каже нищо и все още ядосан на Маркиза се върна в казиното. Заведението беше по-оживено от обикновено. По повечето покер-маси нямаше места. Проститутки и от двата пола си просеяха питиета и се опитваха да си уредят клиенти за през нощта. Около масата за *джейбоб* се бяха струпали хора, които намираха извънземната игра за много интересна, докато на масата за зарове имаше лодинити, цанфорити и един ламбидарианец с шест крайника и златна черупка.

Малой играеше покер с двама безвкусно облечени миньори и с едно същество със зеленикава кожа, чийто произход Найтхоук не можа да определи. Той погледа дребосъка, който заложи. После се упъти към бара, поръча си една Прашна уличница и унило се загледа в танцьорките, докато на платформата се появи Перлата от Маракайбо.

Той си пиеше питието и я гледаше съсредоточено. Най-неочаквано тя му намигна, след което се разсмя на реакцията му. Той изчака танцът ѝ да свърши, след което си проправи път до гримьорната, като носеше по една чаша в ръка. Червеното око на системата за сигурност го сканира и оповести присъствието му на дамата вътре.

— Влез — каза тя и вратата се отвори.

Седеше на елегантен позлатен стол, гола до кръста. Едно малко огледало висеше във въздуха на около половин метър от лицето ѝ. Тя се гледаше в него и внимателно сваляше грима си, но се обърна и се взря в Найтхоук, щом той влезе.

— Радвам се да те видя отново — каза тя. — Маркиза твърди, че си бил герой.

— Маркиза преувеличава — промърмори Найтхоук.

— Значи скромен герой — усмихна тя. — Е, това вече е рядкост по тези места.

— Донесох ти питие — каза той и постави чашата до нея.

— Не съм искала питие.

— Опитай го. Ще ти хареса.

— След малко, може би. — Тя замълча и го погледна внимателно. — Знаеш ли какво ще направи Маркиза, ако разбере че си бил тук?

— Зная какво ще се *опита* да направи — при споменаването на Маркиза отново го обзе гняв.

— И не се страхуваш от него?

— Изобщо. — Той сви рамене. — Освен това, ти ме покани да вляза.

— Така ли?

— Намигна ми — каза Джеф. — Смятам това за покана. А и не си ми казвала да си тръгвам.

— Тръгвай си тогава.

— Не още.

Тя се усмихна, но реши да не отговаря. Последва тягостно мълчание. Тя се гледаше в огледалото, а той гледаше нея.

— Танцуваш много добре — каза най-накрая.

Тя отново не отговори.

— Забелязах още щом те видях за пръв път.

Мълчание.

— Няма защо да се страхуваш да говориш с мен — каза той. — Съгласен съм да бъдем само приятели.

Тя се разсмя невярващо.

— Само приятели?

— Да.

— Защо?

— Защото съм самотен.

— Тук има много жени. Защо аз?

Той я гледа дълго, без да отговори. Накрая каза:

— Защото и двамата сме различни. Сигурен съм, че Маркиза ти е казал какъв съм, а с тази синя кожа ти си или чудо на природата, или мутантка. И двамата сме единствени по рода си тук. Помислих, че и ти може би си самотна.

— Сгрешил си.

— Не съм много сигурен. Когато не си с Маркиза, си все сама.

— Не ти ли е хрумвало, че може да ми харесва да съм сама със себе си?

— Не, не ми е хрумвало.

— Защо? Само защото ти не обичаш да си сам със себе си?

Той се взираше в светлите ѝ, почти безцветни очи.

— Не ме разбра правилно — каза той най-накрая.

— Да, зная — усмихна се тя. — Ти просто искаш да сме приятели.

— Точно така.

— Гледай ти — каза тя, без да се опитва да прикрие голите си гърди от погледа му. — А аз мислех, че искаш да ме погледаш.

— И това е вярно.

— В представата ти за приятелство включва ли се да споделяш и леглото ми?

— Ако ти желаеш.

— А ако не искам?

— Рано или късно ще пожелаеш — отвърна той. — Междувременно, две изгубени души може да намират утеха заедно.

— Не мисля, че ме гледаш като изгубена душа — каза тя като се облегна назад и се протегна чувствено. — По скоро като похотлив мъж.

— Ти си много красива жена. Как предпочиташ да те гледам?

— Може би, като се има предвид положението ти, изобщо не трябва да ме гледаш.

— Преди малко Маркиза ми каза, че иска подчинените му да са инициативни — усмихна се Найтхоук. — Освен това, ако никой не те поглеждале, щеше да си изгубиш работата.

— Много умно — каза тя. — А сега, ако си приключил с оглеждането, мисля, че трябва да си тръгваш.

— Не съм свършил с гледането — отвърна той. — Защо не си изпиеш питието?

— Мога да се обадя на Маркиза.

— Да, но няма да го направиш — каза Найтхоук уверено.

— Защо не?

— Защото не искаш да го убивам.

Тя се изсмя.

— *Ти?* Да убиеш *него?*

— Точно така — отговори той сериозно.

— Значи си имам работа не просто с похотлив чиновник, а с похотлив егоцентрик — каза тя. — Предполагам, че трябва да приема питието ти, защото може би ще убиеш и мен.

— Подиграваш ми се.

Тя сви рамене и се обърна към огледалото.

— Имам съвсем малък опит с жените — каза Найтхоук неловко. — Повярвай ми, последното нещо, което бих искал, е да ти изглеждам смешен.

— Не си смешен. Просто си самоубиец — отвърна тя. — Маркиза ми каза, че имаш много малък опит в каквото и да било. — Тя го гледаше с открито любопитство. — Вярно ли е, че си само на три месеца?

— В известен смисъл.

— Как е като не си спомняш никакво детство?

— Имам неясни спомени за някакво детство — отвърна той. — Но то не е мое и спомените избледняват с всеки изминал ден.

— Колко е хубаво да не си спомняш детството — каза тя. — Ще ми се да не помня моето.

— Не беше ли хубаво?

— Какво хубаво има в това да бъдеш — как го каза ти — чудо на природата? — попита тя. — Децата могат да бъдат много нетактични. — Тя се намръщи при мисълта за преживяното. — Затова дойдох във Вътрешната граница. Тук не ги интересува дали съм със синя кожа, нито пък дали ти си на три месеца. Интересува ги само какво можем да правим — важно е кои *сме*, а не кои *не сме*.

— Интересна мисъл — каза Найтхоук. — Но според мене същото важи и за Олигархията.

— Те може да говорят така, но този принцип важи само тук.

— Може би като стана на една година няма да бъда толкова доверчив — каза той със самокритичен тон.

Тя се изсмя.

— Можеш да бъдеш много забавен.

Джеф се усмихна доволно.

— Изглеждаш щастлив — изненада се тя.

— Хубаво е някой да ме оцени за нещо друго, освен за това, че мога да убивам.

— Кой е бил оригиналният Джеферсън Найтхоук? — попита тя.

— Бил е най-добрият наемен убиец на всички времена — отговори Найтхоук. — Прекарал е по-голямата част от живота си в Границата. Наричали са го Перфектния убиец.

— Перфектния убиец? Чувала съм за него.

— Мисля, че малцина не са чували за него.

— Как е умрял?

— Не е умрял.

Тя се намръщи.

— Но аз си мислех, че е живял преди повече от век.

— Така е. Разболял се от една болест и бил замразен, преди болестта да го довърши.

— Сигурно се чувстваш много особено като знаеш, че той е все още жив.

— Чувствам се като призрак.

— Призрак?

— Нереален — обясни Найтхоук. — Все едно, че той е истинският, а аз съм само мимолетна сянка, която трябва да свърши една поръчка и да изчезне.

— Не бих понесла подобно чувство! — каза тя развълнувано.

— И на мен не ми действа много добре — отвърна той. — Но едва ли е по-лошо от това да танцуваш полугола и всички мъже в публиката да желаят тялото ти.

— Глупости — възрази тя разпалено. — Съвсем естествено е мъжете да се възхищават на тялото ми. Това, което ти разправяш, е ненормално! — Тя протегна ръка, грабна питието, което Найтхоук ѝ беше донесъл и го изпи на екс.

— Каж ми защо те наричат Перлата от Маракайбо?

— Мисля, че разговорът приключи.

— Ние сме сродни души — започна Найтхоук. — Можем толкова много неща да споделим. Разказах ти как съм станал Перфектния убиец. Сега ще ми кажеш ли защо те наричат така?

— Не съм се съгласявала на никакви сделки и уговорки — сви рамене тя. — Ако имаш сродна душа тук, то това е по-скоро Гущера Малой, не аз. И двамата искате неща, които не можете да имате. В неговия случай става въпрос за пари.

— А в моя?

— Не се прави на шут! В момента си тук заради това, което искаш. — Тя стана и свали единствената дреха, която беше увита около кръста ѝ. — Хвърли едно око, Джеферсън Найтхоук, защото няма да ти излезе късметът за повече.

— Не се предавам лесно — каза той, без да откъсва поглед от голото ѝ тяло.

— Дори и да ме привличаше, имам силен инстинкт за самосъхранение — погледна го тя. — Аз принадлежа на Маркиза, както и ти. Той ще убие или единия от нас, или и двамата.

— Аз ще те защита — каза Найтхоук.

— Не ставай глупак. Това е *неговата* планета.

— Само обещавай да си помислиш.

— Добре, обещавам — кимна тя. — А сега си тръгвай! Трябва да се приготвя за следващия танц.

— Той е последният за тази вечер, нали? — попита Найтхоук.

— Да.

— Искам да те видя, след като свършиш.

— Ти си глупак.

— Зная, но ти не ми отговори. Може ли да се отбия тук след това?

— Ти си прочут убиец. Как бих могла да те спра?

Найтхоук се усмихна, след което стана и излезе, за да си намери място на бара, откъдето да гледа танца ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук лежеше по гръб с възглавница под главата. Леглото се намираще във въздуха на няколко сантиметра от пода и непрекъснато променяше формата си, нагаждайки се към телата на двамата души в него.

— Беше невероятно! — въздъхна Джеф и се ухили. — Радвам се, че не ми се наложи да чакам двадесет и три години за това.

— Отсега нататък, когато легнеш с някоя жена, неизменно ще я сравняваш с мен — каза Мелисанда, Перлата от Маракайбо.

— Защо мислиш, че искам някоя друга?

— Ти си мъж. Ако в момента не искаш, скоро и това ще стане.

— Не — поклати глава той. — Ти си единствената жена за мен.

Тя се обърна настрани и го погледна в очите.

— Но ти не си единственият мъж за мен.

Той се намръщи.

— Не те разбирам.

— Аз принадлежа на Маркиза. Знаеш това.

— Но аз си мислех...

— Помисли си, че щом съм легнала с теб, значи съм готова да го напусна завинаги? — попита тя с усмивка. — Ти наистина си много млад, знаеш ли?

— Тогава защо легна с мен?

— Защото изглеждаше като гладно кученце — отвърна тя. — И защото ми беше любопитно какво е да правиш секс с клониран.

— Е, и?

Тя сви рамене.

— Имаш още много да учиш.

— Можеш да ми помогнеш.

— Не ми влиза в задълженията да обучавам млади, непохватни мъже — подсмихна се тя.

— Съжалявам, че преживяването е било толкова неприятно — рече Найтхоук с горчивина.

— Не съм казала, че е било неприятно — отвърна тя.

— Е, не с тези думи.

— Беше добре.

— Но нищо повече.

— Точно така.

— Не мога да се сравнявам с Маркиза.

— Не се разстройвай — отвърна тя. — Повечето мъже се справят доста по-зле първия път.

— Това не ме успокоява кой знае колко.

— По-добре ли щеше да е да те лъжа?

— Много по-добре — каза Найтхоук.

— Но тогава щеше да настояваш да го направим отново.

— Защо не?

Тя поклати глава.

— Първия път беше от любопитство. Втори път би било изневяра.

— Имаш интересни разбирания за морал — повдигна вежди Найтхоук.

— Развила съм ги в продължение на тридесет стандартни години — отвърна тя. — Ти твоите колко време си ги оформял?

Той не отговори. Стана от леглото и отиде до прозореца, който гледаше към заледените улици на Клондайк.

— Страшните убийци не се мусят като разглезени деца — каза тя.

— Виж какво — той рязко се обърна към нея, — това ми е първият път, когато съм с жена, но и първият път, когато жена ме отхвърля. Може би Перфектния убиец щеше да знае как да реагира, но на мен не ми е много лесно.

— Ти си Перфектния убиец.

— Аз съм Джеферсън Найтхоук.

— Има ли разлика?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Ами, който и да си, знаеш ли колко глупаво изглеждаш, като стоиш чисто гол?

Той отиде до леглото, дръпна завивките и ги хвърли на пода.

— Е, сега сме квит.

— По-добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Не много.

Мелисанда стана, огледа се критично в огледалото, намести с пръсти няколко кичура коса и започна да търси дрехите си.

— Какво правиш? — попита той.

— Обличам се и си тръгвам — отвърна тя. — От доста време не си ми забавен. Вече дори не си ми интересен.

— Отиваш при Маркиза.

— Точно така.

Той се приближи до нея и сграбчи ръката ѝ.

— А ако реша да не те пусна?

Тя трепна и дръпна ръката си.

— *Боли* ме! Махни си проклетите ръце от мене.

— Не те стиснах толкова силно — каза той. — Какво има?

— Нищо — отвърна тя, обърна се и взе някакви дрехи от пода.

— Дай да ти видя ръката — той я сграбчи за раменете и я обърна към себе си.

— Остави ме на мира!

Джеф хвана ръката ѝ и я огледа внимателно.

— Каква огромна синина! Чудя се как не съм я видял, докато танцуваше.

— Прикривам я с грим.

— От какво е?

— Не е твоя работа — сопна се тя като се опитваше да освободи ръката си.

— Маркиза те е ударил, нали?

— Паднах и се ударих.

— Не ти вярвам, трябва да си паднала в доста особена поза. Маркиза те е ударил.

— И какво като ме е ударил? — каза тя предизвикателно. — Изобщо не ти влиза в работата.

— Колко често те бие? — попита Найтхоук.

— Заслужих си го.

— За какво?

— За нещо много по-сериозно от това да спя с някой, който е на три месеца — каза тя.

— Няма ли да те набие, затова че си спала с мен?

— Кой ще му каже? Ти ли?

— Що за човек би ударил беззащитна жена?

— Що за човек би *убил* жена? — отвърна рязко тя. — Нали точно това си направил, преди да се върнеш?

— Няма да му позволя да те удари отново — каза Найтхоук.

— Вече не се интересувам от теб — озъби се тя. — Искам и ти да не демонстрираш интерес към мен.

— Не мога.

— Защо не?

Той гледаше безмълвно. Накрая промърмори:

— Може да съм влюбен в теб.

— Може? — повтори тя.

— Не зная. Не съм се влюбвал досега.

— В случая не си влюбен. Прекара си добре с мен; да спрем до тук.

— Ужасявам се, като си помисля, че отиваш при него.

— Ами тогава мисли за нещо друго.

Вече се беше облякла и тръгна към вратата.

— Смятам да забравя тази вечер. Горещо ти препоръчвам същото и на тебе.

— Няма начин.

— Това си е твой проблем — вратата се отвори пред нея и тя излезе.

Найтхоук се върна до прозореца и се загледа в ледения пейзаж. После бавно се облече, вече не му се спеше. Отиде до огледалото, за да се срещне, но като погледна в него, му се стори, че вижда отражението на ужасно обезобразен човек. Очите бяха мътни и безжизнени, бузите — хлътнали, през разядената плът прозираше черепът.

Перфектния убиец.

— *Ти* какво би направил? — попита Найтхоук горчиво.

Никога не бих се забъркал в подобна ситуация. Никога не съм позволявал либидото ми да влияе на разума.

— Как можа да го кажеш? Бил съм с жена един-единствен път.

Не можеш да мислиш за нищо друго, откакто я зърна.

— И ти нямаше да можеш.

Никога не ми казвай какво бих и какво не бих направил. Ти си ученикът, не аз.

— Добре тогава. Какво би направил сега?

Бих я забравил.

— Не мога.

Тя е просто жена. Ти си просто мъж. Единствената разлика е, че тя е достатъчно опитна, за да знае, че може да те забрави. Легни с още няколко жени и ще видиш, че с всяка следваща ще ти е все по-трудно да си спомниш лицето на първата.

— Затова ли си станал такъв велик убиец? Защото никой никога не е означавал нищо за теб?

Не съм казвал, че никой никога не е имал значение за мен. Казах, че не можеш да си позволиш сексуалните ти желания да завладеят разума.

— Омръзна ми да ми го повтаряш. Кажй нещо друго.

Не ми нареждай, синко. Аз съм Перфектния убиец. Ти си просто моя сянка, мой заместител.

— Тогава ми помогни, дявол да го вземе! Дошъл съм в Границата, за да помогна не на друг, а на теб!

Защо мислиш, че ме виждаш? Най-добре започни да ме слушаш, вместо да чакаш за съвета, който искаш да чуеш.

— За какво говориш?

Искаш да ти кажа как да спечелиш момичето със синя кожа. Само че няма да ти кажа. Забрави я!

— Може би ти би могъл да я забравиш. Не и аз.

Тогава се готви да убиеш Маркиза.

— Готов съм да го направя още тази вечер.

Зная. И след като го убиеш, кой ще ти каже кой е убиецът на президента Трилейни? Или си забравил защо си създаден?

— Маркиза сигурно струва повече от пет милиона кредита. Защо просто да не го убия, да му конфискувам парите и да ги изпратя на Делурос?

Защото единственото, което наистина искаш да конфискуваш, е момичето. И защото Перфектния убиец има чест. Щом е казал, че приема дадена задача, винаги си държи на думата.

— Но аз не съм Перфектния убиец.

Ще станеш, някой ден.

— Не! Аз съм Джеферсън Найтхоук!

Аз също — и аз отначало бях Джеферсън Найтхоук.

— Аз съм си аз! Не съм ти и не приемам нареждания от теб!

Ти си повече аз, отколкото можеш да си представиш.

— Не! — изкрещя яростно Найтхоук.

О, да, плът от плътта ми и кръв от кръвта ми. Нали не вярваш, че наистина съм тук, в огледалото? Това е просто начинът, по който разумът ти си обяснява присъствието ми. Аз съм твоето съзнание. Нещо повече, аз съм твоята същност. Ние сме еднакви умствено, физически, по всякакъв начин. Ако ти паднеш, мен ме боли, ти се смееш и аз се радвам, ти посягаш към оръжието си, аз се прицелвам и дръпвам спусъка. Няма как да избягаш от себе си, синко, и точно това съм аз: твоето истинско аз. Аз съм човекът, който се стремиш да станеш. Аз съм идеалът, който се стремиш да постигнеш, но никога няма да можеш. Колкото и да се опитваш, в някое кътче на ума си винаги ще знаеш, че аз съм по-добрият и с оръжията, и с жените.

— По дяволите, не си!

Иска ти се да не съм. Аз съм тридесет процента човек и седемдесет процента болест и съм замразен като парче излишно месо. И въпреки това теб те е страх от мен, а на всичко отгоре ми завиждаш. Аз нахлувам в сънищата ти, млади ми Джеферсън, но ти в моите — не.

— Отказвам да слушам това! — изкрещя Найтхоук, извади звуковия пистолет и дръпна спусъка. Огледалото се пръсна на хиляди парченца.

Джеф се успокои толкова бързо, колкото се беше разгневил и си даде сметка, че още не е решил какво да прави. Влезе в банята и застана пред огледалото. Разкайваше се за постъпката си.

— Съжалявам — каза той. — Изпуснах си нервите. Ти сигурно си живял четиридесет години, без нито веднъж да ти се случи.

Отсреща го гледаше красив млад мъж.

— Казах, че съжалявам — повтори той. — И все още не зная какво да правя.

Стори му се, че лицето в огледалото стана пак разядено от болестта, само колкото да каже: „Разбира се, че знаеш.“ След което отново се превърна в красив млад мъж, във всяко изражение и жест на когото прозираше несигурност и нерешителност.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук слезе в подземния етаж на казиното. Мина покрай басейна и сауната и стигна до закритото стрелбище, където Маркиз Куинсбъри се целеше в една малка мишена на петдесет метра разстояние. Мишената се въртеше, ставаше, падаше и за разлика от всяка друга, която Найтхоук беше виждал, тази стреляше обратно.

Беше холография на офицер от флотата, коленичил и стиснал пистолета с двете си ръце. От него излизаха малки лазерни лъчи — не достатъчно големи, за да причинят сериозно нараняване, но предостатъчни, за да раздрусат човека болезнено.

Найтхоук спря да погледа, без да продума, докато Маркиза скачаше напред-назад като боксьор и избягваше лазерните лъчи. Най-накрая дръпна спусъка на пистолета си. Само след секунда електронният монитор отбеляза попадение.

— Добър изстрел — пристъпи напред Найтхоук.

— Благодаря — каза Маркиза. — Не си слизал тук преди, нали?

Найтхоук поклати глава:

— Впечатляващо е.

— Повече от впечатляващо. Жизненоважно.

Найтхоук го гледаше с любопитство.

— Има хиляда въоръжени мъже горе на приземния етаж. Ако аз съм безспорният им водач, то е само защото знаят, че не могат да ме убият и да поемат командването. А те знаят това, защото всеки месец от мен се изисква да го докажа. — Той замълча. — Повечето от тях никога не вадят оръжието си от кобура, освен за да убият някого — или поне да се опитат. Рефлексите им ръждясват. Мерниците им се разстройват. Мощността на пистолетите намалява. А аз работя с мишените поне един час на ден и оръжията ми винаги са в отлично състояние. Това е разликата между аматьора и професионалиста.

— Впечатлен съм — каза Найтхоук.

— А твоите оръжия как са? — попита Маркиза.

Найтхоук, който стоеше с лице към Маркиза, се завъртя, извади оръжията си и стреля и с двете. Оръжието в дясната му ръка простреля лявото око на холографията на боеца от флотата, който се подаваше над една защитна бариера и миг по-късно пистолетът в лявата му ръка прогори дупка в гърдите на мишената с лазерен лъч.

— Струва ми се, че са добре — каза той като ги пъкна обратно в кобурите.

— Аз съм още по-впечатлен — кимна Маркиза, — въпреки че знаех, че измежду всички мъже в Клондайк най-вероятно е ти да поддържаш оръжията си в отлична форма. Предполагам, че Перфектния убиец сигурно е улучват мишените си на петдесет метра разстояние, дори и с вързани очи.

— Не си ме извикал тук, за да видиш как стрелям — каза Найтхоук. — А и аз не дойдох да гледам *ти* как стреляш. Какво има?

— Изглежда на Делурос не са те научили да водиш неангажиращ разговор, нали? — попита Маркиза с усмивка.

— Не.

— Добре. Извиках те, защото трябва да обсъдим нещо.

„*Ето, сега ще спомене за Перлата от Маракайбо, ще каже да не я докосвам никога повече и ще трябва да го убия.*“

— Чувал ли си някога за Дядо Коледа?

— Имаш предвид детските приказки? — попита Найтхоук.

— Ти си голям щастливец — разсмя се Маркиза. — Не, този Дядо Коледа работи в Границата. Или поне беше така, докато не стана амбициозен. Току-що направи голям удар в Олигархията и сега пътува обратно насам като по петите му го следват десетина полицейски кораба.

— Защо го наричат Дядо Коледа? — попита Найтхоук.

— Тук човек сам си избира името — отвърна Маркиза. — А понякога то избира човека. Във всеки случай, той се занимава с обири на църкви.

— Печели ли се от това?

— Ами, ако обираше само свещениците и милостинята за бедни, нямаше да печели много. Но в някои от църквите има доста злато и предмети на изкуството. Тук няма такива, затова отиде в Олигархията да направи някой голям удар.

— Изглежда го е направил.

Маркиза кимна.

— Да. Разбрах, че е откраднал около двеста килограма злато от една църква на Дарбар II, както и няколко религиозни картини на Морита.

— Морита? Никога не съм чувал за него.

— Предполагам, че е имало лимит на информацията, която са могли да ти дадат за два месеца — каза Маркиза. — Морита е най-известният художник от късния Демократичен период. Картините му струват милиони, а последния път, когато проверих, златото струваше по двадесет кредита грама. Това означава, че Дядо Коледа носи в багажника си, както се казва, откупа за царя. Проблемът му, обаче, както споменах, е, че след него има куп полицейски кораби.

— С каква преднина се движи?

— Ами, може би седем часа, може би осем.

— Ще им избяга. Със скоростта на светлината седем часа са цяла вечност.

— Той кара модел Златна линия Три — четиридесет — едно.

На Найтхоук не му говореше нищо.

— Висока скорост, ограничен обхват — продължи Маркиза. — Ще издържи още около шест часа, след което ще трябва да спре, за да зареди.

— Явно в цялата тази работа се налага да се включа и аз.

— Разбира се — усмихна се Маркиза, — компютърът ми проектира евентуалните планети, където може да спре, за да подсили ядрения си реактор. Те са само четири. Две от тях са военни постове и той не е глупав, за да спре там. Третата е във война с една съседна система и каквито и гаранции да му дават, има доста голяма вероятност да го гръмнат или едните, или другите.

— Нека позная. Тундра е четвъртата.

— Не. Но аз управлявам четвъртата планета. Тя е малка, казва се Аладин. Искам незабавно да отидеш там.

— И след това?

— Според мен Дядо Коледа ще спре там. Искам да се срещнеш с него.

— И какво да му кажа?

— Предай му много здраве от мен и поздравления за удара и му кажи любезно, но твърдо, че цената на горивото и таксата за

преминаване са се повишили.

— Колко?

— Много — присви очи Маркиза. — Искам петдесет процента от плячката.

— А ако откаже?

— Направи, каквото трябва — сви рамене Маркиза. — Просто искам, когато си тръгне, половината от товара му да остане на Аладин.

— Колко хора има с него?

— Линия Три — четиридесет — едно е с четири места, така че с него ще има най-много трима.

Найтхоук кимна.

— Има ли нещо друго, което трябва да зная за Дядо Коледа?

— Вече ти е известно: превозва товар, който ние искаме.

— Знаеш какво имам предвид — продължи Найтхоук. — Има ли някакви по-особени дарби или сили?

— Не, освен ако не вярваш, че той и Исус Христос са в таен съюз — отговори Маркиза. — Някои хора са убедени, че е така.

— И защо?

— Веднъж попаднал в клопка, всичките му хора били избити, а той се измъкнал без драскотина. Друг път полицията открила скривалището му на Рузвелт III и го взривила. Той бил през една пресечка в някакъв бар по това време. Чул шумотевицата, откраднал един кораб и повече не се върнал.

— Искаш ли да взема някого със себе си?

— Ти си Перфектния убиец — отвърна Маркиза. — Дори и да съм си мислел някога, че имаш нужда от друг човек, последната ти мисия доказа, че се справяш и сам.

— За какво са ти толкова бойци, след като не ги използваш? — попита Найтхоук.

— О, използвам ги, когато имам нужда от тях. Но на този етап не можеш да ме убедиш, че имаш нужда от помощ срещу четирима души.

— Симпатията си — каза Найтхоук саркастично.

— И Мелисанда мисли така.

Найтхоук хвърли едно око на самодоволната усмивка на Маркиза и разбра, че тя му е казала за нощта, която прекараха заедно.

— От време на време й трябва да пообиколи наоколо, за да си припомни защо се е хванала с мен — продължи Маркиза. — Не я виня,

след като така се сеца защо все още е с мен. Проблемът е — добави той, — че понякога замесеният мъж не разбира какво става. Навива си на пръста, че на нея ѝ пука за него, след което става такъв досадник, че за съжаление ми се налага да го очистя. — Той извади пистолета си от кобура, подхвърли го във въздуха, хвана го с другата си ръка и дръпна спусъка. Чу се оглушителен гръм и електронният монитор отбеляза поредното попадение.

— Много си добър — призна Найдхоук.

— И двамата сме много добри — отвърна Маркиза. — Надявам се никога да не се налага да проверяваме кой е по-добрият.

— Няма причина за това — каза Найдхоук.

Но веднага си представи ръцете и устните на Маркиза по голото тяло на Мелисанда. Обля го вълна от ревност и той реши, че има основателна причина да проверят кой е по-добрият.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някога планетата Аладин била много богата и затова я кръстили така. Но също като Юкон и Тундра, нейните мини били изтощени за по-малко от двадесет години, а миньорите отишли по-навътре в сърцевината на Галактиката. На Аладин останали малцина, предимно златотърсачи, които се надявали да се натъкнат на друга златна жила, както и редовните комарджии, отрепки и авантюристи, които са редовните обитатели на Вътрешната граница.

Както повечето планети в Границата, чието население бе намаляло драстично или никога не е било голямо — Аладин имаше няколко изоставени търговски градове: издигнати набързо сгради, които са послужили за нуждите на временните заселници. Имало планети с четиридесет-петдесет действащи търговски градове, но човекът е дейно същество, така че обикновено за двадесет-тридесет години след пристигането му повечето от тях се превърнали в градове-призраци, след като плякосването на планетата е приключило и грабителите са си тръгнали. Сред тези планети беше и Аладин със седемнадесет градове-призраци и един-единствен действащ търговски център.

Аладин беше първата планета в безспорно малкия опит на Найтхоук, на която той се приземи, без да иска разрешение. Космодрумът беше занемарен, а площадките за приземяване — пропукани и разбити; повечето кораби се приземяваха на една открита равна местност на километър и половина от търговския град.

Найтхоук се увери, че станцията за гориво не функционира. След това, доволен, че жертвата му ще трябва да отиде до града, за да намери гориво, той остави кораба си на равното място, задейства алармената система и закрачи през горещата, неплодна равнина към търговския град. Изведнъж осъзна, че не е сам. Едно кълбо — светещо, жълто и мъхесто, свършено кръгло и без видими сензори — се търкаляше до него като тихичко мъркаше.

Найтхоук спря; мъхестата топка също спря. Той пак тръгна като сменяше посоката си на няколко крачки; топката следваше всяко негово движение. Той спря отново, при което топката се дотъркаля до него, отърка се в ботуша му и замърка по-силно. Найтхоук държеше пръстите си на пистолета, готов да го използва, ако топката го захапне, но след като се потърка в него още няколко секунди, тя се отдръпна, като че ли чакайки да тръгне отново. Найтхоук я гледа известно време, след което сви рамене и продължи по пътя си.

Скоро пристигна в града, все така съпътстван от *нещото*. Не откри нито едно място, където да може да се купи гориво, затова се опита да си представи какво би направил Дядо Коледа в тази ситуация.

Щеше да потърси някой местен, разбира се, който да му каже къде да намери гориво. Вероятно щеше да отбегне бара и свърталището на наркоманите; винаги имаше риск някой от клиентите да реши да го убие, за да спечели наградата, обявена за него. Лабораторията за метали беше затворена, пощата също. Оставаха публичният дом, ресторантът и хотелът. Той избра произволно хотела и тръгна по улицата, докато се озова пред него. Огледа още веднъж в двете посоки, за да се увери, че не е пропуснал някое място, където Дядо Коледа би отишъл първо. После се обърна и влезе в хотела.

Той беше невзрачен като самата планета Аладин. Собствениците се бяха сменяли много често и всеки се бе опитвал да оформи хотела по свой вкус. В резултат на това се виждаха множество стилове и вкусове — абстрактно холографично изкуство висеше на стената до извънземни резби и препарирани глави на вече изчезнали хищници от Аладин.

И обзавеждането беше същото: ъгловати хромови столове стояха във въздуха малко над пода, притиснати между столове с особена форма за извънземни с особена конструкция, както и кожени кресла, които напомняха за мъжките клубове на Земята през деветнадесети век.

Найтхоук отиде до рецепцията, все така съпътстван от малката жълта топка. Там стоеше извънземен — човекоподобен, със зелена кожа, стърчащи златни зъби, издуто чело и огромни, блестящи лилави очи. Щом Найтхоук се приближи, извънземното заговори в едно устройство за превод, прикрепено на рамото му, върху лъскавата, сребърна туника.

— Добро утро, сър — прозвуча монотонният глас от устройството за превод. — Мога ли да ви помогна, сър?

— Свърши ми горивото — отвърна Найтхоук. — Бях принуден да се отклоня от пътя и да се приземя тук. Къде мога да намеря?

— Каква марка е корабът ви? — попита извънземното.

— Златна линия три — четиридесет — едно.

— А! Трябва да си подсилите ядрения реактор.

— Зная какво ми трябва. Къде мога да го намеря?

— Не е необходимо да ходите никъде. Ще изпратя опитен механик до кораба ви.

— Той има ли офис?

— Не, сър. Най-много един кораб на стандартна седмица има нужда от поправка в реактора. Ще се свържа с него веднага.

— Не сега.

— Но вие току-що казахте, че нямате почти никакво гориво.

Найтхоук се наведе над тезгяха, снижи глас и каза поверително:

— На кораба съм с една млада дама. Общественото ѝ положение е такова, че не трябва никой да я разпознае. Тя ще изчака, докато се стъмни, след което ще дойде при мен в апартамента, който смятам да наема тук. — Той замълча. — Разбрахте ли ме?

— Абсолютно, сър — увери го извънземният. — Може да разчитате на моята дискретност.

— Добре. Какво ще ми предложите?

— Имаме специален ъглов апартамент на третия етаж.

— Чудесно.

— Ще си вземете ли Свещеното кълбо с вас?

— Моля? — попита Найтхоук.

— Вашето Свещено кълбо — повтори извънземният. — Трябва да зная дали смятате да го вземете със себе си.

— Нямам представа за какво говорите.

Извънземният посочи жълтата мъхната топка, която стоеше на около половин метър от ботуша му.

— Това е вашето Свещено кълбо, сър.

— Интересно име — каза Найтхоук. — Но то не е точно мое. Дойде с мен дотук.

— Разбирам, сър, но въпреки това то е ваше — каза извънземният. — Те прекарват години наред сами, без да се показват

на никого. След това, поради някакви причини, които никой не може да разбере, се показват изведнъж и се сдружават с някой човек. Въпреки че съм чувам за такива случаи, досега не бях виждал подобно нещо — но според легендата, когато се случи, никога не напускат човека по своя воля.

Найтхоук погледна към Свещеното кълбо, което мъркаше и се търкаше в ботуша му. Той се намръщи.

— Чакайте малко: искате да кажете, че не мога да се отърва от него?

— Да, сър.

— За колко време?

— Казват, че са абсолютно предани спътници — отговори извънземният, като се облегна на тезгяха, за да погледне кълбото. — В повечето случаи остават с човека цял живот.

Найтхоук гледаше смаяно жълтата мъхната топка.

— Чий живот — нашия или техния?

— Те на практика са безсмъртни.

— Не ми трябва доживотен спътник.

— Не мисля, че вашето мнение има значение за Кълбото, сър.

— Чудесно — промърмори Найтхоук. — Кой ги е нарекъл Свещени кълба?

— Така им викат, откакто се нанесох на Аладин — каза извънземният. — Винаги съм смятал, че хората са ги кръстили така. — Извънземният замълча неловко. — Наистина трябва да зная, сър: с вас ли ще отседне?

— Какво значение има?

— Трябва да програмирам системата за сигурност в стаята ви, сър. Тя е много чувствителна: ако не я уведомя, че с вас има Свещено кълбо, алармата ще се задейства на секундата.

— Разбирам.

— Желаете ли да видите апартамента си?

— Не още. — Той подхвърли един диск на тезгяха. — Начислете разходите на тази сметка.

— Разбира се, сър.

Найтхоук се наведе и вдигна Свещеното кълбо. То не се опита да му избяга, напротив, когато разсеяно го погали с ръка, започна да мърка още по-силно.

„Ти щеше да го гръмнеш, нали, Перфектен убиецо?“

— Е, хубаво е, че срещнах нещцо, което ме харесва — каза той меко. — Може би ще го оставя да се повърти около мен за известно време.

Той го пусна обратно на пода, мина през фоайето и влезе в ресторанта. Намери една малка маса, седна и сложи палеца си на скенера, който го разпозна и потвърди кредита му. Найтхоук прегледа менюто като докосваше с пръст нещата, които искаше. Поръча кафе и кифла за себе си и една купичка мляко за Кълбото. Когато роботът дойде, Найтхоук взе храната си и сложи купичката на пода.

Кълбото се приближи, обиколи предпазливо купичката и накрая се дръпна, като отново започна да се търка в ботуша на Найтхоук и да мърка силно. Джеф се пресегна и го бутна леко към купичката. То изсвири пронизително, тупна се в купичката, обърна се отново към Найтхоук и отново се прилепи към ботуша му.

— Добре, както искаш — каза Найтхоук като вдигна купичката и я сложи на масата.

Изведнъж кълбото започна да подскача, отначало леко, след това все по-високо и по-високо, докато стигна височината на масата. След още едно топване се приземи плавно на масата и се изтърколи точно срещу купичката. Кълбото нямаше видими сетивни органи, но Найтхоук можеше да се закълне, че то гледа подозрително купичката.

Той изпи кафето си и реши да покаже празната чаша на Кълбото, но то избяга в другия край на ресторанта, след което срамежливо се върна до масата и легна до ботуша на Найтхоук. Той си поръча още едно кафе, постоя десетина минути и излезе във фоайето.

— Тръгнахте си преди да успея да ви кажа номера на апартамента — отбеляза извънземният на рецепцията. — Три — нула — две — Б, настроен да разпознава гласа, отпечатъците и ретината ви.

— Благодаря, но мисля, че ще остана във фоайето.

— Защо? Тук няма нищо интересно. В стаята ви има видео-забавления, барче с алкохол, уред за въображение и...

— Ами значи ще има какво да очаквам с интерес.

Извънземният го изгледа за миг, като че ли осъзна, че никога няма да разбере тези странни същества, сред които съдбата го беше заставила да живее.

Найтхоук се приближи до един стол, който му се стори удобен — разположен във въздуха на няколко сантиметра от пода. Седна и кръстоса крака, при което Кълбото скокна на върха на ботуша му и остана там.

— Бавно въртене — изкомандва Найтхоук и столът започна да се върти в кръг. Не се движеше така бързо, че да му се завие свят, като в същото време му даваше възможност да оглежда цялото фоайе, без да изглежда подозрително.

След няколко минути две жени влязоха в хотела и се отправиха към въздушния асансьор. От ресторанта излезе миньор в безупречно чиста работна манта, готов да програмира роботите си да издирват през деня това, което е останало от природните богатства на Аладин.

След около два часа един нисък, широкоплещест мъж влезе в хотела силно запотен. Хвърли поглед наоколо и отиде право на рецепцията.

— Мога ли да ви бъда полезен, сър? — попита извънземният.

— Златната ми линия три — четиридесет — едно е изгладняла и сърдита — отвърна човекът. — Трябва ми някой да я поглези и да мушне нещо в реактора.

— Предполагам, че сте кацнали на запад от града в равнината?

— Да.

— Ако ми дадете регистрационния номер на кораба си, мога да пратя опитен механик до петнадесет минути.

— Р — три — две — нула — едно — ТУ — четири — Ж — отговори мъжът и хвърли една пачка кредити на тезгяха. — И го пратете до десет минути.

— Разбрано, сър! — каза извънземният като прибра парите в джоба си. Той извика на холографския екран на компютъра си карта на града, набеляза най-вероятните места, където механикът можеше да се намира и даде указания за видеофонни връзки до всяко място.

Найтхоук стана от стола си и се приближи към ниския мъж.

— Да те черпя едно питие, докато чакаш?

— Звучи добре — каза другият. — Страшно любезно от твоя страна.

Найтхоук се обърна към извънземния на рецепцията и каза:

— Барът е затворен.

— О, не, сър — отвърна извънземният. — Барът е отворен. Просто няма никакви клиенти.

Найтхоук подаде няколко банкноти на извънземния.

— Барът е затворен — повтори той.

— Да, сър. Барът е затворен.

Найтхоук и niskият мъж отидоха до бара, който се намираше на другия край на фоайето, срещу ресторанта. Както и в останалата част от хотела, и тук си личаха вкусовете на много собственици. Холографии на спортисти с човешки и извънземен произход стояха до картини на голи тела, един огромен съд с извънземни риби и два уреда за въображение.

— Какво да бъде? — попита Найтхоук.

— В това горещо и сухо време... Нещо, дето да ми убие жаждата.

— Трябва да внимаваш какво говориш — отвърна Найтхоук. — Някой може да реши, че един куршум ще ти убие жаждата не по-зле, от каквото и да било друго.

— Тук си прав — каза другият. — Ще пия една бира.

— Нека бъдат две — каза Найтхоук и предаде поръчката на компютъра. — Между другото — добави той и подаде ръка, — казвам се Джеферсън Найтхоук.

— Бива си го името — каза niskият мъж като стисна ръката му.

— Чувал ли си го?

— Мисля, че всеки го е чувал. Ти роднина ли си или просто претендент за престола?

— По малко и от двете. А ти си...?

— Дяволски добре знаеш кой съм, Джеферсън Найтхоук — каза Дядо Коледа. — Не си седеше там на стола във фоайето, въоръжен с една малка артилерия просто ей така, а и аз не съм спрял на Аладин само да ударя едно, понеже съм много жаден. Чакаше мен. По някое време можеш да ме просветлиш защо. Така или иначе мисля да си пийна бирата.

— Тази планета е под протекцията на Маркиз Куиксбъри — каза Найтхоук. — Той няма желание да ти пречи да се изплъзнеш на полицията.

— Доста мило от негова страна.

— Просто иска да се съобразиш с факта, че Аладин принадлежи на него...

— С удоволствие.

— ... и да му платиш малък данък, че ти позволява да заредиш тук.

— Колко малък данък?

— Половината — отвърна Найтхоук.

Дядо Коледа отметна глава назад и се разсмя.

— Знаеш ли колко нещо нося?

— Да, зная.

— И Маркиза смята, че ще му дам нещо на стойност двадесет милиона кредита, само защото ми е позволил да си напълня ядрения реактор?

— Надява се, че така ще направиш — каза Найтхоук.

— Е, той може да си се надява. Да разбирам ли, че алтернативата си ти?

— Точно така.

Двете бири пристигнаха и те си взеха по една.

— Е, ако си поне наполовина добър, колкото съименника си, значи си два пъти по-добър от мен. Признавам си го открито. Така че защо не поотложим стрелбата и не си поговорим първо за бизнес.

— Мислех, че това правим.

— Не — отговори Дядо Коледа. — Говорехме за заплахи, за кожодерство и за Маркиза. Хайде сега ти и аз да поговорим за бизнес. Какво ще кажеш?

Найтхоук отпи от бирата си и помисли върху предложението на по-възрастния мъж. Най-накрая кимна в знак на съгласие.

— Не ми коства нищо да те изслушам.

— Между другото, какво е това... хмм... *нещо* на коляното ти?

— Не трябва да те притеснява — каза Найтхоук. — Казва се Свещено кълбо.

— И какво прави?

— Не съм забелязал да прави нещо.

— Тогава явно наистина е свещено.

— Май не обичаш много религията — каза Найтхоук.

— Да, горе-долу това е положението.

— Винаги ли си мразил църквите?

— Право да си кажа, навремето бях свещеник — ухили се Дядо Коледа. — Цели шестнадесет години спасявах души, кланях се на Бога и отбягвах плътските изкушения. Бях като икона; всяка майка би си мечтала синът ѝ да стане такъв, какъвто бях аз.

— И какво стана?

— Имаше един младеж в нашата църква. Много приличаше на теб, независимо че не беше убиец. Въпреки това го арестуваха за изнасилването и убийството на две сестри от паството. Много улики сочеха към него, ала той ми се закле върху библията си, че е невинен и аз му повярвах. Поразучих това-онова и открих, че един хирург, един от най-богатите ни и уважавани членове, беше истинският извършител. Работата бе там, че не разполагах със сигурни доказателства за пред съда.

Дядо Коледа направи пауза и изпи последната глътка от бирата си.

— Помислих си, че не мога да докажа пред съда, че хирургът е виновен, но мога да кажа фактите на някой добър адвокат, който да се произнесе пред журито, така че те да не са толкова сигурни, че младежът е виновният.

— Успя ли?

— Не можах дори да опитам. На следващия ден повисшестоящите ми се обадиха и ми казаха да си гледам духовните занимания и да оставя светската дейност на светските личности. Епископът ми обясни, че ако замесим името на хирурга в тази мръсотия, той ще спре да прави щедри дарения на църквата. Други изтъкнаха, че младежът бил арестуван за грабеж няколко години преди това и загубата му не била кой знае какво. След това, тъй като не можах да ме сплашат, хирургът нае най-скъпия адвокат на планетата и за два дни произведоха петнадесет обвинения срещу мен. Не можех да си отворя устата, не можех да правя нищо, не можех да се появявам където и да е, не можех да изказвам мнението си. Съвсем ме притиснаха, повярвай ми.

— Сигурно — съгласи се Найтхоук.

— Отидох при върховния глава на моята църква на Земята и му обясних положението. Той обеща да ми помогне и аз си отидох. Но когато се приземих, разбрах, че според него да ми помогне означава да ме заточи в Пръстена. От един приятел, който работеше при него,

научих, че хирургът е направил доста съществено дарение на църквата половин час преди заповедта за изпращането ми да бъде подписана.

— И ти какво направи? — попита Найтхоук.

— Купих си лазерен пистолет и направих една димяща дупка точно в гърдите на хирурга. След това убих върховния глава на църквата, нахлух в затвора и освободих онзи младеж, взех парите на църквата от всичките ѝ сметки, до последния кредит, ограбих десетина църкви на Земята и обявих вечна война на всички църкви. От моя престой в църквата разбрах, че духовниците са алчни лицемери, които заслужават всяка пакост, която съм им сторил.

— А името?

— Дядо Коледа? — Той се усмихна. — Обявих своята война на двадесет и пети декември според земния календар.

— Е, и?

— Преди много време, преди да преминем на Стандартния Галактически календар, на тази дата празнували Коледа. — Той направи пауза. — Вече четиринадесет години съм Дядо Коледа. Никога не съм убивал някого, който не е в заговор с църквата, никога не съм ограбил нещо, което не е собственост на църквата. Няма какво да спориш с мен, Найтхоук.

— Никой не спори.

— Ти се опитваш да прибереш данък — каза Дядо Коледа. — В това усещам религиозна нотка.

— Имам чувството, че според теб всичко, което не ти харесва, има религиозна нотка.

— Прав си — каза Дядо Коледа с усмивка. — Маркиза иска половината от товара ми, така ли?

— Точно така.

— Е, и колко от това ще бъде за теб?

Найтхоук сви рамене.

— Не зная. Вероятно нищо.

— Вероятно, друг път — каза язвително Дядо Коледа. — Със сигурност знаеш, че няма да видиш и кредит от това.

— Добре. Няма да видя и кредит от това.

— Пусни ме да си тръгна по живо по здраво и ще ти дам десет процента. Не ти трябва даже да му докладваш за това. Просто му кажи, че изобщо не съм кацал на Аладин.

— Той ще разбере, че си кацнал.

— Кажи му каквато проклета лъжа си решиш — раздразни се Дядо Коледа. — Знаеш ли колко са десет процента от плячката?

— Доста.

— Направо си е цяло състояние! — натърти той. — Така че, споразумяхме ли се?

— Той ще разбере.

— Добре, тогава. Ела да работиш за мен. Ще ти плащам в брой.

— Да обирам църкви и да убивам свещеници?

— И попове — добави Дядо Коледа. — Не искам да разправят, че имам предрасъдъци.

— Бог не ми е враг.

— Той е враг на всички! — каза рязко Дядо Коледа и очите му заблестяха, като че ли споделяше някаква тайна. — Просто повечето хора живеят и умират, без да го разберат.

Найтхоук поклати глава.

— Твоят бог е библейско божество с дълга бяла брада. Аз познавам своя бог. Носи лабораторна престилка и има прилежно подрязана кафява брада... и нямам никакво желание да го убивам. Аз преследвам дявола.

— А как ще разпознаеш твоя дявол? — попита Дядо Коледа. — Щом няма рога и опашка, тогава как изглежда?

— Точно като мен — каза Найтхоук и се замисли миг. — Има ли някой с теб на кораба?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Никога не планирам да работя сам — призна Дядо Коледа, — но обикновено така се получава в крайна сметка.

— Изоставят ли те?

— Или аз ги изоставям. Зависи от обстоятелствата.

— В такъв случай защо изобщо бих работил за теб? — попита Найтхоук.

— Предлагам да ти платя толкова, колкото трябва, за да останеш с мен. Не мога да позволя тези пари да се запилеят някъде из галактиката; току-виж част от тях попаднали обратно в някоя църква.

Свещеното кълбо подскочи по някакъв начин и се дотъркаля до рамото на Найтхоук: застана там и започна да мърка тихичко. Той

вдигна ръка и го погали нежно.

— Няма да дойда да работя за теб — каза той, след като помисли малко, — но ще ти кажа какво *ще* направя: давам ти пропуск.

— Искаш да кажеш, че мога да заредя и да си тръгна?

— Точно така.

— Защо?

— Може би ми харесва, че съм срещнал някой, който е отдаден на някаква идея и не ме интересува особено каква е идеята.

— Може би, но не ми се вярва — каза Дядо Коледа. — Както ти самият отбеляза, Маркиза ще разбере, че сме се видели. Ако ме пуснеш да си тръгна с непокътнат товар, най-вероятно ще те убие.

— Да, ще се опита — съгласи се Найтхоук.

— Ти това ли искаш?

„Няма да я впечатля, ако го извикам и го убия. Но ако го убия при самозащита...“

— Имам си причини.

— Жалко, че няма да дойдеш с мен — каза Дядо Коледа и протегна ръка. — Щеше да ми бъдеш много полезен.

В момента, в който Найтхоук протегна ръка и стисна тази на Дядо Коледа, извънземният служител от рецепцията дойде до тях с пистолет в едната ръка и миниатюрен приемник в другата.

— Не ми е приятно да ви го съобщя, но Маркиза беше предположил, че ситуацията може да има такъв развой и ме упълномощи да ви подслушвам и да предприема необходимите действия, ако мистър Найтхоук не изпълни задачата си.

Бавно и спокойно извънземният насочи пистолета между очите на Найтхоук. След част от секундата щеше да натисне спусъка, но в този момент Свещеното кълбо нададе яростен писък.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В първия момент Найтхоук помисли, че е просто писък от страх. Но звукът продължи, като ставаше все по-силен и по-тънък, и все по-силен, докато в един момент Найтхоук усети, че не може да мисли ясно. Сгъна се на две и притисна ушите си с ръце. Дядо Коледа падна от стола си и се изтърколи на пода, като също притискаше ушите си. Извънземният стреля, но го беше обзела такава безумна агония, че лазерните лъчи прогориха две дупки в тавана преди пистолетът да падне на пода. Извънземният започна да пици. От ушите и ноздрите му избиха капки кръв, които преминаха в бликащи потоци. Писъкът на Свещеното кълбо не спираше.

Въпреки че беше замаян от болка, Найтхоук осъзна, че кълбото можеше да насочва силата на писъка си. Колкото и болезнен да беше звукът, той не беше насочен към него или Дядо Коледа. Чашите около извънземния започнаха да се трошат, бутилките избухваха, а той пицеше и кървеше, докато най-накрая се строполи на пода. На секундата звукът спря и Свещеното кълбо отново замърка като се търкаше в рамото на Найтхоук.

— Интересно животинче водиш със себе си — каза Дядо Коледа замаяно, като се повдигна на коляно и погледна Кълбото. — Доста е мощно.

— Нали? Бива си го — кимна Найтхоук, който все още се опитваше да фокусира погледа си.

Изчака, докато сетивата му се върнат в нормално състояние, стана, отиде до извънземния и го разгледа. Беше мъртъв.

— Дали ще си имаш проблеми с властите? — попита Дядо Коледа.

— Този трябва да е бил най-голямата власт на планетата — каза Найтхоук като посочи извънземния.

Внезапно в стаята влетяха две механични чистачки.

— Почистете счупените чаши — поръча Найтхоук. — Оставете тялото, докато ви кажа какво да го правите.

Те незабавно се заеха да оправят стаята като обърнаха особено внимание на парчетата стъкло.

— Е — обади се Дядо Коледа, — очевидно Маркиза ти няма кой знае какво доверие. И след като този доносник не му докладва, ще се сети, че си го убил.

— Не съм го убил аз, а Свещеното кълбо.

— Какво значение има? Кого, мислиш, ще обвини — теб или някакво извънземно животно, което прилича на детска играчка и мърка през цялото време? — Дядо Коледа се усмихна. — Ако бях на твое място, щях да си събера багажеца и да си потърся работа някъде другаде. Аз все още бих те взел, разбира се, но имам чувството, че малцина биха го направили, щом се разчуе, че Маркиза те издирва.

— Няма да търси дълго — отговори Найтхоук. — Връщам се на Тундра.

— Без да вземеш и частичка от товара ми?

— Казах ти — можеш да си продължаваш по пътя.

— Но ситуацията се промени — отбеляза Дядо Коледа. — Сега вече имаш мъртъв шпионин на главата си.

— Ще кажа, че ти си го убил.

— А ти си стоял със скръстени ръце, докато аз си тръгвам пред очите ти? — попита Дядо Коледа.

Свещеното кълбо започна да се тупа в пода отново, като все още мъркаше, докато най-накрая скочи високо и кацна на рамото на Найтхоук. Той го погали разсеяно и мъхестата топка замърка силно като машина.

— Имаш право — призна Найтхоук. — Май ще трябва да му кажа истината.

— Кое е гаранция, че ще те убие.

— Гаранция, че ще се *опита* да ме убие. Не очаквах да е толкова скоро, но все някога щеше да се случи. Защо да не е сега. — Механичните чистачки свършиха с парчетата стъкла и се приближиха към Найтхоук за следващата поръчка. — Занесете тялото в офиса му, заключете вратите и чакайте там до следващо нареждане — каза Найтхоук. Машините излязоха от бара, върнаха се след минутка с една количка, натовариха извънземния и го отнесоха.

— Има по-добро решение — поклати глава Дядо Коледа. — Просто тръгни с мен и забрави за Маркиза.

— Маркиза не е този, когото не мога да забравя — отвърна Найтхоук сухо. — Той е просто пречка.

— Значи става въпрос за жена! — ухили се Дядо Коледа. — Но на твоята възраст какво ли друго може да е.

— Жена е — призна Найтхоук.

— И принадлежи на Маркиза?

— Хората не трябва да принадлежат на никого.

— Абсолютно — съгласи се Дядо Коледа. — Това е против всички Божии и човешки закони. — Той се вгледа в Найтхоук проницателно. — Искаш тя да ти принадлежи?

Найтхоук кимна.

— Може да се каже.

— Значи ти трябва причина да убиеш Маркиза.

— Да. Но...

— Но?

— Но той се държи безупречно с мен. Назначи ме на важна длъжност, доверява ми се...

— Не ти се довери като те прати да ме убиеш, нали? — отбеляза Дядо Коледа. — Ако го беше направил, нямаше да имаме мъртъв извънземен на пода.

— Вярно е — съгласи се Найтхоук и се намръщи. — Но той знае какъв съм и това не го притеснява. Държи се с мен, както с всички останали.

— И на мен ми изглеждаш като всички останали — смръщи се Дядо Коледа. — А какъв си?

— Клониран.

— Аха! Ти си възродения Перфектен убиец, възкръснал от прахта.

— Той не е мъртъв.

— Би трябвало да е. Иначе щеше да е на сто и петдесет години.

— Замразен е от един век насам.

— Чакай да помисля — каза Дядо Коледа. — Жив е, обаче е замразен. Похарчили са куп пари и са поели доста големи рискове, за да направят клонинг. Но той защо би се замразил? Сигурно си има доста причини. Болест. Враг, с който не е могъл да се справи. Инвестирал е една пачка пари при изгодна лихва и се надява като се събуди да е натрупал милиарди. — Той замълча, докато обмисляше

всички възможности. — Но ако е заради някой враг, би могъл да се събуди сега. Нямаше да му трябва клонинг. Ако беше заради пари, определено не би искал да си ги оспорва пред съда с някое свое копие. А ако е заради болест... — той се намръщи. — Но защо клонинг?

— Цените се вдигнаха.

— Разбира се — ухили се Дядо Коледа. — Плащал е разноските си с дивидентите от вложението. Но тъй като разходите са се повишили, се е наложило да разбутат основния капитал и изведнъж се получава така, че той няма да има достатъчно пари да *остане* замразен. Затова са създали теб... — Той отново се намръщи. — Но защо пък работиш за Маркиза? Ако имаха нужда от пари, би трябвало да си тук с определена мисия. Да гръмнеш някой убиец, да прибереш наградата и да се върнеш там, където държат оригиналния Перфектен убиец.

— Работя, така да се каже. Нещата доста се усложниха.

— По-лесно ли ще ти стане, ако застреляш Маркиза? *Него* ли трябва да убиеш?

— Не. Той знае кого трябва да убия, но засега не е склонил да ми каже.

— Със сигурност ще е още по-малко склонен да ти каже, ако го убиеш.

— Мислих за това — махна с ръка Найтхоук. — Ще обявя, че той е човекът, който е трябвало да убия, ще взема наградата и... — той млъкна, изведнъж погълнат от мисли.

— И ще я пратиш на Перфектния убиец? — предположи Дядо Коледа.

— Не, сам ще я занеса на Делурос.

— Делурос? До там е половин галактика. Защо не я изпратиш?

— Трябва да я предам лично.

— Защо?

— Защото навярно съм единственият жив човек, който може да го убие — отговори Найтхоук.

— Нали каза, че е болен!

— Не зная дали ще мога да се справя с него, щом оздравее. Той е избрал да бъде убиец. Аз съм такъв по задължение.

— В крайна сметка е едно и също — каза Дядо Коледа.

Във фоайето на хотела влезе мъж на средна възраст. Багажът му висеше на рамото за една връв. Тъй като никой не дойде да го поздрави, той се отправи към бара и замръзна на мястото си, щом видя още пресните кървави петна по пода. Найтхоук и Дядо Коледа го погледнаха студено и след секунда той се заотдръпва назад, без да каже дума, докато се блъсна в рецепцията. После се втурна през входната врата навън.

— Е, синко — каза Дядо Коледа, — май трябва да изчезваме оттук.

Найтхоук тръгна към вратата. Свещеното кълбо изчурулика изненадано, тупна се в пода и застана на половин метър от левия му ботуш.

— Няма какво да правя тук наистина — Найтхоук заобиколи кървавите петна, отиде във фоайето и се обърна към Дядо Коледа: — Ти накъде си?

Дядо Коледа сви рамене.

— Не зная. Може би ще ми е интересно да видя дали има някакви религиозни ценности за крадене на Тундра.

Найтхоук го погледна изненадано.

— Харесваш ми — продължи Дядо Коледа. — А Маркиза никога не ми е бил симпатичен. Ние, крадците, трябва да си помагаме, не да се изнудваме, когато спрем за малко гориво.

— Полицейските кораби са по петите ти — отбеляза Найтхоук. — Имаш само няколко часа преднина.

— Ще прехвърля целия си товар на *твоя* кораб — усмихна се Дядо Коледа. — Извънземното приятелче е мъртво, така че едва ли ще намеря някой да ми зареди реактора в следващия един час. Да правят с кораба ми каквото искат.

— Не желая да нося отговорност за плячката ти — каза Найтхоук.

— Никой не те кара — изръмжа Дядо Коледа. — Още повече няма да ми бъде и приятно. — Той се размърда нервно. — Нямаме време. Мога ли да използвам кораба ти или не?

Найтхоук помисли и кимна.

— Ще взема и Кълбото.

— И с право. Проклетото нещо е по-ефикасно от повечето оръжия, за които мога да се сетя.

— Ще ми се да знаех с какво се храни — питаше се Найтхоук, докато излизаше през входната врата на хотела. — Щях да му взема храна.

— Като че ли няма уста — отбеляза Дядо Коледа. — Защо не приемем, че се храни чрез осмоза? Давай му да се търка в разни хубави неща и всичко ще е наред.

— Какво значи разни хубави неща?

— Например ти — предложи Дядо Коледа с усмивка.

— Моля?

— На други планети съм виждал животни, които нямат отвор за хранене. Срещал съм няколко вида. Хранят се чрез осмоза. Представи си, че това животинче убива по-малки животинки като им изсмуква жизнената енергия. Ти не усещаш нищо, защото си много по-голям от него, но то се храни от твоята енергия, щом огладнее и за да си хапва и занапред, убива враговете ти.

— Може и да си прав — каза Найтхоук, докато гледаше Кълбото. — Но повече ми харесваше като си мислех, че ме защитава, защото ме обича.

— Може би те обича. Аз само предположих.

— Чудя се дали ще се качи с мен на кораба — запита се Найтхоук. — Може да реши, че предпочита да остане тук.

— Невъзможно.

— Защо?

— Ако все още бях свещеник, щях да кажа, че Свещеното кълбо — особено с това име — е знак от Бога.

— Знак?

— Че си закрилян. Ако Бог не ти беше изпратил извънземно животно, което не може да мисли, не може да се храни, но въпреки всичко е решило да се залепи за теб, щеше да умреш в хотела. Това означава, че Бог има други планове за теб.

— Например да убия Маркиза?

— Кой знае?

„Или да прекарам целия си живот с Перлата от Маракайбо?“

— Ти си свещеникът — каза Найтхоук. — Как ще разбере, когато изпълня това, което Бог ми е предвидил?

— Лесно — отговори Дядо Коледа. — Щом изпълниш онова, което трябва, малката пухкава топка ще спре да те закриля.

Сякаш за да покаже, че още не е готово да се раздели с Найтхоук, Свещеното кълбо замърка по-силно и скочи отново на рамото му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гущера Малой вдигна поглед от пасианса си и видя Найтхоук и Дядо Коледа, които се приближаваха към него.

— Добре дошъл отново — каза дребосъкът със змийска кожа. — Кой е приятелят ти?

— Казвай ми Крис — обади се Дядо Коледа.

Малой изведнъж се втренчи в Свещеното кълбо.

— Знаеш ли, че те преследва нещо кръгло и жълто?

— Да.

— Предполагам, че е живо, но не виждам да има очи, уши или нещо подобно.

— Живо е — отвърна Найтхоук. — Къде е Маркиза?

— Късничко е — отвърна Малой. — Мисля, че двамата с Перлата са си легнали.

Найтхоук се раздразни, но не отговори.

— Ами, аз мисля да пийна нещо — каза Дядо Коледа. — Имаш ли нещо против да седнем при теб?

— Питай *него* — Малой посочи Найтхоук. — Той е шефът.

— Сядай — каза Найтхоук като дръпна един стол и седна. Свещеното кълбо изчурулика весело и скочи на рамото му, където се зае да мърка силно.

— Какво по дяволите е това нещо? — попита Малой.

— Просто домашен любимец.

— Изглежда безобидно — Дядо Коледа едва сдържа усмивката си.

— Абсолютно безобидно — каза Найтхоук.

Малой го изгледа подозрително и сви рамене.

— Кога ще можем да се срещнем с Маркиза? — попита Дядо Коледа.

— Познаваш ли го, Крис? — попита Малой.

— Получих вести от него — отвърна Дядо Коледа. — Бих искал да се срещнем. И си мисля, че чувствата ни са взаимни.

— Ами, обикновено след като дамата му заспи, идва да изпие едно нощно питие — каза Малой. — Навъртай се наоколо и сигурно ще се натъкнеш на него или той на тебе.

— Чудесно — усмихна се Дядо Коледа.

— Може би ще иска *ти* да му докладваш — добави Гущера, обръщайки се към Найтхоук. — Всичко наред ли беше?

— Може и така да се каже.

— Взе ли парите или се наложи да го убиеш?

— Цялата му плячка е в багажника ми.

— Значи си го убил?

— Не.

Малой изглеждаше озадачен.

— Мислех, че този Дядо Коледа не е толкова безобиден. Кой крадец ще си даде цялото състояние без бой?

— Някой, който не иска това да е последният ден в живота му — предположи Найтхоук.

— Познавам го лично — добави Дядо Коледа — и ти гарантирам, че би направил почти всичко, само да избегне физически конфликт с човек като Найтхоук. Или с Маркиза.

— Жалко — каза Малой. — Мислех, че зад такова интересно име се крие интересен човек.

— О, той е невероятно интересен — засмя се Дядо Коледа. — Никога няма да ми омръзне да говоря за него.

— Ами, ще трябва да ми разкажеш, Крис — каза Малой. — Само че по-късно.

— С удоволствие ще започна още сега.

— Едва ли — Малой погледна в другия край на огромното казино към едрия мъж, който се приближаваше към тях. — Ето го нашият владетел и господар. Историята ще трябва да почака.

— Това ли е Маркиза?

— Едричък е, нали?

Маркиз Куинсбъри дойде до масата.

— Добре дошъл, Перфектен убицецо — каза той. — Чух, че си имал малък проблем.

— Напротив, нямах никакъв проблем — отговори Найтхоук.

— Застрелял си не когото трябва, нещастнико! Трябваше да убиеш друг човек — изкрещя Маркиза.

— Не съм застрелял никого. А и онзи не беше човек, а извънземен.

— Зная само, че му казах да те държи под око и изведнъж се оказва, че той е мъртъв, корабът на Дядо Коледа е празен, а ти си стоиш тук с някакъв непознат, с идиотско животинче на рамото и ми разправяш, че всичко било наред. Така че прощавай, че не съм в настроение, но аз не смятам, че всичко е наред.

— Цялата плячка на дядо Коледа е в кораба ми — каза Найтхоук.

— Така ли? — възкликна Маркиза с искрено учудване. — Уби ли го?

— В интерес на истината не го убих.

— Искаш да кажеш, че просто те е *оставил* да изпразниш кораба му и да прехвърлиш цялата плячка в твоя? — попита Маркиза с насмешка.

— Не — отвърна Найтхоук.

— Знаех си.

— Двамата го прехвърлихме.

Маркиза отмести поглед от Найтхоук към Дядо Коледа. След това се обърна и застана лице в лице с него.

— Дядо Коледа, предполагам.

— Точно така. Представи си, опита се да ме изнудиш с петдесет процента срещу привилегията да заредя.

— Какво правиш тук? — попита Маркиза.

— Искан да видя що за крадец обира братята крадци — отговори Дядо Коледа.

— Ето, виждаш го — каза Маркиза невъзмутимо. — А аз виждам крадец, който обира вярващите. Кой от нас, мислиш, е по-грешен пред Бога?

— Ще бъде чудо, ако си след мен по грехове — поклати глава Дядо Коледа.

— Надминаваш ме без проблем — отсече Маркиза.

— Щях да те надмина, ако Божиите закони бяха писани от същите лицемери, които са писали Библията и църковните служби — съгласи се Дядо Коледа. — За щастие, гласът на Бога е нещо друго.

— И Той говори чрез теб?

— Бог не се нуждае от моята помощ. Аз съм просто временен заместник преди самият той да изравни храмовете със земята.

— Храмове? Мислех, че обираш църкви.

— Изразих се поетично — отвърна Дядо Коледа. — Всъщност, обирам всяка религиозна институция, на която се натъкна.

— Зная. А сега ме поставяш пред голям морален проблем.

— Така ли?

Маркиза кимна.

— Никога не съм пречил на работата ти. Ограбвал си църкви на *моята* планета, но аз никога не съм те закачал. Ала сега се възползва от гостоприемството ми на Аладин, без да си платиш за това и един от най-доверените ми служители е мъртъв. Освен това си подкупил Перфектния убиец, да те вземат дяволите! — Той въздъхна с престолено притеснение: — Какво да те правя, Дядо Коледа?

— Ами, според мен имаш три възможности — отговори Дядо Коледа. — Първо, можеш да ме убиеш. От това несъмнено ще се почувстваш по-добре, но е редно да те предупредя, че съм защитил товара в кораба на Найтхоук — ако се опиташ да вземеш нещо от съкровището ми, без да знаеш съответните кодове, корабът и всичко в него ще гръмне. Втори вариант — можеш да ме пуснеш да си ходя, но пък аз *не искам* да си отида и вероятно няма да се възползвам от възможността.

Маркиза го гледаше замислено, по-скоро развеселен, отколкото ядосан.

— И трети вариант?

— Трето, можеш да използваш ума си и да предложиш да ми станеш партньор. В Границата има хиляди църкви, в Олигархията са милиони. Ще остареем и ще умрем преди да успеем да ограбим и два процента от тях.

— Защо да обирам църкви? — попита Маркиза.

— Защото си крадец и можеш да направиш състояние от това — отговори дядо Коледа.

— На този етап управлявам единадесет планети и имам влияние на още двадесет — каза Маркиза. — Това прави тридесет и една планети под мой контрол. Защо ми е да имам партньор?

— Защото искаш това, което всеки крадец иска.

— И какво е то? — попита Маркиза.

— Още — отвърна Дядо Коледа.

— Вярно е — призна Маркиза. — Но като обирам църкви няма да стана по-малък престъпник, така че *винаги* ще искам още.

— Винаги ще искаш — съгласи се Дядо Коледа. — Затова хората като нас никога не се пенсионираат.

— Ти обираш само църкви, нали?

— Че кой друг ще ти прости греховете и ще се моли за душата ти, ако не църквата?

— Нотка на цинизъм ли улавям? — ухили се Маркиза.

— Съвсем не — каза Дядо Коледа сериозно. — На Земята — там съм обирал някои от най-хубавите църкви, включително „Нотр Дам“ и Ватикана — има едни насекоми, казват се мравки. Те живеят на големи групи и са много трудолюбиви. Строят си малки могили и правят невероятно сложни тунели, складове за храна и развъдници точно под повърхността. Нужни са им дни, понякога седмици да построят тези мравуняци... а човек може да ги разруши за секунди, с върха на ботуша си. И знаеш ли какво правят мравките тогава?

— Нападат те?

— Не — отговори Дядо Коледа. — Залавят се отново да строят мравуняците.

— Искаш да кажеш, че църквите са като мравуняците?

— Само в едно отношение: не ти отмъщават, след като ги ограбиш. Правят всичко отново с усърдието на мравките. В разрез с тяхната философия е да обвиняват крадеца. Предпочитат да ме възприемат като пратеник на Бога, Който по неизвестни за тях причини ги наказва. Много по-логично би било да ме считат за превъплъщение на дявола, но те не искат да вярват в дявола. По-лесно им е да винят Бога и грешното си битие за това, което правя без съвест или морални съображения. И когато злото — тоест аз — ги сполети, те се захващат за работа като мравките и строят отново, така че да мога пак да ги ограбя.

Изведнъж Маркиза се усмихна широко.

— Ти ми харесваш! — възкликна той.

— Как няма да ти харесам? — попита Дядо Коледа. — Аз съм много приятен.

— Мисля, че можем да се споразумеем — продължи Маркиза.

— Дай ми свободно преминаване и подслон, а аз ще ти дам двадесет процента — каза Дядо Коледа.

Маркиза изблъска Малой и седна на стола му.

— Иди да се разходиш — каза той. — Ние трябва да си поговорим делово.

Гущера, видимо обиден, стана от пода и излезе.

Маркиза се обърна отново към Дядо Коледа.

— За двадесет процента дори не си струва да говорим — каза той. — Сега чуй *мое* предложение, приятелю. Ще ми кажеш кои планети възнамеряваш да обираш, аз ще ти дам оръжия и свободен престой, на която и да е планета под мое влияние срещу, да кажем, петдесет процента?

— Мислех, че петдесет процента е сумата, с която изнудваш, а не най-добрата ти оферта за евентуалните партньори — каза Дядо Коледа. — Ще се съглася, да кажем, на двадесет и пет процента?

Маркиза се обърна към Найтхоук.

— Довел си много добър човек, Джеферсън Найтхоук. *Наистина* ми харесва. — Той погледна отново Дядо Коледа. — Всъщност, толкова много ми харесва, че ще се съглася на една трета.

— Харесвай ме малко по-малко и взemi тридесет процента — ухили се Дядо Коледа.

— Е, какво толкова, защо не? — Маркиза протегна огромната си ръка и стисна доста по-малката длан на Дядо Коледа. — Договорихме се.

— Е, хубаво е човек да има делови отношения с теб — каза Дядо Коледа. — Мисля, че това трябва да се отпразнува. Черпя с бутилка от най-хубавия ти Лебедов коняк.

— Ще отида да взема от бара — рече Маркиза и стана.

След малко се върна с една бутилка и няколко чаши с особена форма, поставени върху лъскав поднос. Той отвори бутилката със замах и небрежно напълни чашите като разля малко от скъпия коняк по подноса и масата.

— За приятелството, партньорството и успеха — каза той на висок глас.

— За приятелството, партньорството и успеха — повтори Дядо Коледа.

— И за смъртта — добави Найтхоук.

— Смъртта? — повтори Маркиза с любопитство.

— Как иначе ще знаеш, че си успял в нашия бизнес? — попита Найтхоук.

— Вярно е — съгласи се Маркиза след секунда размисъл. — За смъртта.

— Нека тя да сполети нашите врагове, а нас — никога — припя Дядо Коледа.

„Ако всичко върви, както трябва, помисли си Найтхоук, този тост ще се сбъдне.“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук седеше на бара до Малой и гледаше Перлата от Маракайбо в захлас. Не беше докоснал питието си, а тънката му пура бе изгоряла. Свещеното кълбо седеше неподвижно на бара, на два сантиметра от лявата му ръка.

Дядо Коледа влезе в казиното, забеляза го и тръгна към него. Той погледна отегчено към танцуващото, полуголо момиче със синята кожа, поръча си едно питие и се обърна към Джеф.

— Затвори си устата — каза той. — Може да влезе нещо, човек никога не знае.

— Млъкни — сопна се Найтхоук, без да откъсва очи от момичето върху платформата.

— Просто се опитвам да бъда полезен — Дядо Коледа сви рамене. Кимна за поздрав към Малой, изчака, докато му сервира питието, отпи една глътка и се протегна да погали Кълбото. То го остави да го докосне, но не показа интерес или удоволствие — нито замърка, нито се приближи към него.

Танцът свърши и Мелисанда изчезна зад сцената.

— Никога не ме прекъсвай, когато я гледам — каза Найтхоук, щом най-накрая се обърна към Дядо Коледа.

— Няма да изчезне, ако отделиш една секунда да кажеш „Здравей“ на някой приятел — отвърна Дядо Коледа и стана. — Ела в някое сепаре. По-удобно е, а аз съм стар човек с всевъзможни болести.

Найтхоук и Малой взеха питиетата си и го последваха. Кълбото изчурулика два пъти, след което се тупна в пода и не след дълго ги настигна. Когато седнаха в сепарето, то застана на върха на ботуша на Найтхоук.

— Доста време прекарваш да я гледаш — отбеляза Дядо Коледа.

— Какво те интересува?

— Влюбен е — ухили се Малой.

— Някой от вас да има да каже нещо смислено? — попита Найтхоук раздражено.

— В интерес на истината, аз имам — отвърна Дядо Коледа. — Знаеш ли, щеше да бъдеш незрял, дори ако беше на толкова години, на колкото изглеждаш, а случайно зная, че си доста по-млад.

— Карай по същество.

— Искам да кажа, приятелю, че си си загубил ума, понеже това ти е първата любов. Ще ти разкрия нещо, което няма да ти хареса, но повярвай ми: ще ти мине.

— Не искам да ми минава.

Малой се усмихна.

— Естествено.

— Виж, зная, че няма да ми повярваш — продължи Дядо Коледа, — но момичета като нея с лопата да ги ринеш. Във всеки град има сто такива.

— Никъде няма друга като нея! — сопна се Найтхоук.

— Тя е боклук, хлапе — и ще ти докара само проблеми.

— Мери си думите — отвърна Найтхоук застрашително. — Може да си ми приятел, но всичко си има граници, дори това, което приятелите ми могат да говорят за нея.

— Послушай го — настоя Малой като се наслаждаваше на смущението на Найтхоук. — Още не си го осъзнал, но има много жени, които изглеждат още по-добре.

— А и на тази не може да ѝ се има доверие.

— Какво искаш да кажеш — не може да ѝ се има доверие?

— Знам ги жените като нея — прехласват се по силата така, както ти се прехласваш по едно хубаво момиче.

— Затова ще докажа, че съм по-силен от него.

— Не разбираш. Имах предвид сила като власт, не като физическа мощ. Ако не беше Маркиза, щеше да е някой милионер или политик. Никога няма да се хване с аутсайдер като теб или мен.

— Грещиш — упорстваше Найтхоук. — Мога да я *накарам* да ме обича.

— Как? Като убиеш защитника ѝ ли?

— О, това много би ѝ харесало — каза Малой саркастично.

— Ако ѝ трябва защитник, аз мога да го правя по-добре от него.

— От престъпниците, да. От икономическите затруднения — съмнявам се. — Дядо Коледа замълча. — Забрави я, Джеферсън. Тя е и

винаги ще бъде проблем. Повярвай ми; аз не съм пристрастен в преценката си.

— Ти не разбираш — каза Найтхоук. — Аз я обичам.

— Жив си от четири месеца и вече си намерил единствената жена в галактиката, която можеш да обичаш? — ухили се Малой.

— Това не ти ли звучи малко невероятно, дори на теб? — добави Дядо Коледа.

— Тя е всичко, което искам.

— Зная. Просто ти намеквам, че може би *ти* не си това, което *тя* иска.

— Какво изобщо разбирате вие двамата? — погледна ги Найтхоук. — Той е един отвратителен дребен изрод, а ти си сбръчкан старец! Кога изобщо сте обичали някого?

— Мислиш, че да си стар, побелял и сбръчкан означава, че вече не се влюбваш? — попита Дядо Коледа с усмивка. — Това, че вече не се харесвам на двадесетгодишните дами не означава, че те не ми харесват. — Той се замисли. — Но ако с възрастта си помъдрял поне малко, осъзнаваш, че има огромна разлика между това да ги желаш, което е приемливо, и това да ги обичаш, което трябва да се прави с много разум и предпазливост. Особено когато имаш толкова врагове като мен или колкото ще имаш ти, ако доживееш моите години.

— Затова ли би толкова път от онзи хотел дотук, да ми изнесеш лекция за жените?

— Не, помислих си, че очевидно се нуждаеш от такава — каза Дядо Коледа, след което погледа Малой. — Мисля, че е време да обсъдим следващия ни ход.

Найтхоук се обърна към Гущера:

— Отиди на бара и пий едно за моя сметка.

— По дяволите! — сопна се Малой. — Писна ми всички да се опитват да се отърват от мен!

— Имам да обсъждам делови въпроси с Дядо Коледа — каза Найтхоук.

— Мислиш, че мястото не се подслушва непрекъснато и че няма камери? — попита Малой. — Или че не се прави постоянно запис на всичко, което казваш и правиш, за да може Маркиза да го прегледа и изслуша по-късно?

— Изчезвай!

— Голям приятел си, няма що! — промърмори Малой.

Найтхоук го изгледа студено.

— Вече не си под моя защита. От този момент нататък нямаме никакви дългове един към друг.

— Голяма работа! Връща ми живота. Алелуя. — Малой го изгледа свирепо. — Не искам да ми връщаш проклетия живот! Докато принадлежеше на теб, хората не ме закачаха и не можеха да ме убиват. Ако се разчуе, че вече не съм ти задължен, продължителността на живота ми ще е към три часа в най-добрия случай.

— Просто се махни — каза Найтхоук. — Заболя ме главата от оплетените ти разсъждения.

— Оставам ли под твоя защита? — настоя Малой, без да помръдне.

— Както искаш.

— Така искам.

— Добре — каза Найтхоук. — А сега да те няма.

— Но ако ти принадлежа, не трябва да имаш никакви тайни от мен.

Найтхоук извади един пистолет и го насочи към люспестия нос на Малой.

— Виждаш ли? — извика Малой обвинително. — Виждаш ли? Знаех си, че си ме заменил с Кълбото!

— Кълбото винаги си държи устата затворена и не ми дава съвети, които не съм искал — каза Найтхоук. — Нещо, което не мога да кажа за един дребен комарджия като теб.

— Добре, тръгвам си, тръгвам си! — промърмори Малой горчиво. — Но един ден ще съжаляваш, че не си бил по-добър с мен.

— Аз ти спасих живота — отговори Найтхоук. — Колко по-добър трябва да бъда?

— Ще видиш — промърмори Малой и тръгна наперено към бара.

— Прав е, да знаеш — обади се Дядо Коледа.

— Искаше да забравя за нея — каза Найтхоук раздражено. — Сега се опитваш да ме накараш да се отнасям добре с него ли?

— Не — отговори Дядо Коледа. — Имам предвид, че най-вероятно е прав, че казиното е под наблюдение.

— Искаш ли да поговорим отвън?

Дядо Коледа помисли малко и поклати глава.

— Не. Струва ми се, че всичко, което имаме да си говорим, може да се каже пред Маркиза.

— Добре тогава. Казвай!

— Трябва сериозно да обсъдим бъдещето, Джеферсън — започна възрастният мъж.

— Нали вече го обсъдихме на връщане от Аладин.

— Това беше преди, сега трябва отново да поговорим.

— Какво се е променило? — попита Найтхоук.

— Имам лошо предчувствие — отвърна Дядо Коледа. — Маркиза ти прости прекалено лесно, че не си изпълнил мисията.

— Но аз те доведох — каза Найтхоук. — Това беше по-добрият вариант.

— Зная, че животът е пред теб, но повярвай ми: престъпниците живеят за мига. Може да иска да се договори с мен, но не е логично да не се опита да вземе златото и картините на Морита. Това не е типично за такъв влиятелен престъпник като него. Логично е аз да искам да се договоря с него, но не и *той* да желае да се договори с мен.

— Нали си защитил товара?

— Това е другото съмнително нещо — продължи Дядо Коледа. — Той не може да се задържи на власт, ако позволява хората да си играят така с авторитета му. По този начин всичките му служители ще започнат да блокират плячката си, като поставят взривове и преговарят за нови условия с него. Аз никога не бих допуснал това; *той* също не може да го допусне.

— Но се съгласи.

— Точно това ме притеснява.

— Какъв му е мотивът според теб?

— Не мога да разбера. Зная само, че няма нищо общо с мен.

— Защо не? — попита Найтхоук.

— Защото моят план беше начертан преди да го срещна и не съм го променил и на йота.

— Ако няма нищо общо с теб, тогава с кого...?

— С теб, разбира се — отсече Дядо Коледа. — Ти не се подчиняваш на заповедите му и ако не си убил шпионина му, то най-малкото не си се постарал да го спасиш. Така че трябва да си задам въпроса: Защо си все още жив? Той не се страхува от теб; човек като

Маркиза може да те премахне за секунда. Не е човеколюбив, защото човеколюбието е абсолютно чуждо на такъв като него. Не ти е простил нарушението; реши да го игнорира. Защо? Защо един четиримесечен клониран мъж изведнъж става най-довереният му човек?

Найтхоук се замисли над думите на възрастния мъж.

— Не зная — призна той накрая.

— Аз също — каза Дядо Коледа. — Но *би трябвало* да има някаква причина. — Той замълча. — Защо си тук?

— Казах ти.

— Добре. Това е част от някаква мисия. Кой те изпрати тук?

— Маркус Динисен, адвокатът на Перфектния убиец на Делурос VIII — отговори Найтхоук.

— Той ли те насочи към Тундра?

— Не, само към Вътрешната Граница. Един човек, казва се Ернандес, началник сигурност на Солио II, ме изпрати тук.

— Каква връзка има с теб Ернандес?

— Той е уредил да ме създадат.

— Интересно.

— Нима?

— И разочароващо — каза Дядо Коледа. — Нямаме достатъчно информация. Или ако имаме, все още не я виждам.

— Ти си този, който има лошо предчувствие — отговори Найтхоук. — Аз все още не мога да разбера какво толкова те притеснява.

— Тук има нещо, което засяга Солио II и може би даже Делурос — каза Дядо Коледа. — Мисля, че ще е най-добре да изчезваме, преди да е станало напечено. Тук се случват прекалено много неща, които не харесвам.

Найтхоук се огледа наоколо, погледът му се спря на Малой, който седеше на бара, и си спомни какво беше казал дребосъкът със змийската кожа.

— Сигурен ли си, че искаш да говориш тук, при положение, че Маркиза най-вероятно ни подслушва?

— Какво значение има? — отвърна Дядо Коледа. — Ако се съгласиш да дойдеш с мен, ще изчезнем преди да успее да ни спре. Ако останеш, ще знае, че и най-силните ми аргументи не са те убедили да го напуснеш.

— Ами ако аз остана, а ти тръгнеш? — попита Найтхоук. — Това няма ли да е проблем?

— Вероятно ще бъде. Затова и не мисля върху такъв вариант.

— Не те разбирам.

— Малой не е глупак — каза Дядо Коледа. — Единствената причина да е жив си ти. Смятам и аз да мина под твоя протекция.

— Това е най-глупавото нещо, което съм чувал — поклати глава Найтхоук. — Защо ще го правиш?

— Ще бъде честна сделка — каза Дядо Коледа. — Ти си единственият човек на тази планета, който може да защитава мен и съкровището ми от Маркиза. А аз съм единственият човек на тази планета, който е бил честен спрямо теб, който се е опитвал да те разубеди да не правиш глупости и който е бил до теб, дори когато си ги правил. Ти нямаш нито един приятел и си съвсем сам в цялата галактика. Аз се старая да ти бъда приятел и ще съм такъв, какъвто трябва да бъде един приятел, но цената ми е висока: моят живот. Ти имаш задължението да го опазиш. Споразумяхме ли се?

— Много искаш срещу приятелството си — Найтхоук погледна протегнатата към него ръка.

— Ако получиш по-добро предложение, приеми го.

Найтхоук не реагира няколко секунди, след което стисна ръката на Дядо Коледа.

— Отлично! — усмихна се възрастният мъж. — Сега или ще останем заедно, или ще си тръгнем заедно.

— Аз никъде няма да ходя — каза Найтхоук. — Не и без нея.

— Тогава може би ще я вземем.

— Да я отвлечем? Маркиза ще прати двеста души по петите ни преди да сме излезли от системата.

— Надценяваш дълбочината на чувствата му към когото и да било друг, освен него — отвърна Дядо Коледа. — Не е станал това, което е, като се е привързвал дълбоко към всяка танцьорка от нощните клубове, която му се изпречи на пътя. — Той спря замислено. — И все пак, това би било такова публично унижение, че ще трябва да направи нещо... Не, може би ще е по-добре всички да тръгнем.

— Всички?

— Дори Маркиза.

— Какво ще спечелят те двамата — той и тя — ако дойдат с нас?
— попита Найтхоук.
— Най-голямата печалба.
— Делурос VIII?
Дядо Коледа кимна.
— Столицата на човешката раса.
— Но дотам е половин галактика път.
— Има доста църкви — а и Префектния убиец е там.
— И как ще го убедим да дойде с нас?
— Ще намерим нещо, което иска — усмихна се Дядо Коледа. —
Нещо, на което не може да каже не.
— Какво например?
— Върти ми се една идея — каза Дядо Коледа, — но трябва да
поработя малко върху нея.
— Той знае, че се опитваш да намериш причина — отбеляза
Найтхоук. — Или най-малкото скоро ще разбере.
— Ако причината е достатъчно основателна, ще дойде —
отговори Дядо Коледа.
— А ако не е?
— В такъв случай — каза възрастният човек мрачно, — готви се
да докажеш какъв приятел си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дядо Коледа влезе в казиното, откри с поглед Найтхоук, който стоеше сам на една маса, отиде до него и му каза да си облича скафандъра.

— Какъв е проблемът?

— Струва ми се, че имаш нужда от малка разгривка — рече възрастният мъж. — Една разходка ще ти се отрази чудесно.

— Тук ми е добре.

— Няма значение, тръгвай!

Найтхоук го погледна с любопитство, след което сви рамене, отиде в преддверието и облече скафандъра си. Двамата излязоха на мразовитата улица. Имаше само няколко робота, които разчистваха снега. Тук-там някой човек прибягваше бързо и безшумно от една сграда до друга — по нищо друго не личеше, че градът е обитаем.

На каква честота? — Найтхоук мърдаше устни без глас.

Дядо Коледа направи знак „4748“ с пръсти.

— Добре — Найтхоук нагласи честотата. — Чуваш ли ме?

— Да. И никой друг не може да те чуе.

— Чакай да проверя — каза Найтхоук. — Моето радио е доста сложна машинка. Продължавай да говориш, без да казваш нищо важно.

— Прелестно утро — започна Дядо Коледа. — Напомня ми на зимите в моя роден край, когато бях малък.

— Достатъчно — прекъсна го Найтхоук, докато сканираше една схема в радио-системата си. — Никой не ни подслушва.

— Всъщност — продължи Дядо Коледа, — израснах на една красива селска планета, с полюшващи се поля мутирало жито, обширни докъдето ти виждат очите. Мразя снега.

— Ако си ме извел да ми разказваш детството си, връщам се на топло — прекъсна го Найтхоук.

— Всъщност доведох те тук да си поговорим за полковник Джеймс Ернандес.

— Ернандес? — повтори Найтхоук. — Каква е тази тайнственост? Преди три дни нямаше нищо против да те подслушват.

— Това беше преди, сега е друго.

— Какво общо има Ернандес?

— Повече, отколкото можеш да си представиш — отговори Дядо Коледа. — Защо мислиш, те е пратил тук?

— Да разбере кой е убил президента Трилейни и да раздам правосъдие по един или друг начин.

— Глупости!

— Така ли? Защо мислиш, че са глупости?

— Той знае кой е убил Трилейни — каза Дядо Коледа, докато вървяха бавно по замръзналата земя на Клондайк.

— Добре тогава — погледна го Найтхоук. — Кой е убиецът на Трилейни?

— Маркиза, разбира се.

— Това са догадки.

— Аз не правя догадки, хлапе. Казвам ти, че си тук, за да убиеш Маркиза.

Найтхоук го гледаше безмълвно.

— Преди да продължим, защо не ми обясниш откъде си толкова сигурен?

— Направих това, което самият ти би свършил, ако имаше малко повече опит — отговори Дядо Коледа. — Преди два дни платих доста голяма сума, за да вържа компютъра си за контролния компютър на Делурос VIII.

— И?

— Поръчах всичката налична информация за Маркиз Куинсбъри. Отне ми толкова време понеже няха холография или отпечатък от ретината и до снощи работех само с възможности. След това успях да взема една бирена халба, по която бяха останали отпечатъци от пръстите му.

— И какво каза контролният компютър? — попита Найтхоук.

— Истинското му име е Алберто да Силва. Имал е още няколко имена преди да се кръсти Маркиз.

— Чудесно. Имал е други имена. И какво от това?

— Имал е други професии — каза Дядо Коледа. — Последната му служба е била независим наемник за полковник Джеймс Ернандес.

— Независим наемник?

— Убивал е враговете на Ернандес като в замяна на това той си е затварял очите, когато Маркиза е крадял на Солио II.

Найтхоук се намръщи.

— Няма логика. Ако Ернандес го е наел да убие Трилейни, защо ще иска да го убия?

— Тук вече нямаме факти, а теории — каза Дядо Коледа. — Но не бързай, има логика.

— Продължавай — махна с ръка Найтхоук.

Дядо Коледа го погледна и въздъхна.

— Ами ако някой е видял Маркиза да стреля? Който и да е бил той, със сигурност е един от важните хора на Солио II — не забравяй, че макар Трилейни да е убит в операта, той е бил там да помири враждуващи фракции от неговата партия — и, разбира се, този важен човек незабавно е взел мерки да се предпази. Вероятно е наел бодигардове и е програмирал компютъра си да информира всички новинарски агенции за истината, ако нещо се случи с него.

— Добре — каза Найтхоук. — Дотук звучи правдоподобно. Нататък?

— След като нашият човек се е почувствал в безопасност, той се е свързал с Ернандес и е казал: „Този, който уби Трилейни, беше от *твоите* хора. Мисля, че се готвиш да завземеш властта на Солио II.“ Ернандес отрича, разбира се; какво друго, по дяволите, може да направи?

— Интересно — промърмори Найтхоук. — Продължавай!

— ... Нашият човек е казал на Ернандес: „*Докажи* ми, че си невинен. Предай Маркиза и ще ти повярвам; в противен случай и двамата сте виновни за убийството.“ А може би му е дал краен срок: шест стандартни месеца, една година, няма значение. Сега, Ернандес не може просто да привика Маркиза и да го застреля. Той си има репутация; ако го предаде прекалено лесно, подозренията няма да паднат от Ернандес. Затова наема човек да го залови срещу възнаграждение. И не кой да е, а най-добрият наемник, който някога е съществувал.

— Има много добри наемници в Границата — прекъсна го Найтхоук. — Защо мен?

— Защото може да разчита на теб да *убиеш* Маркиза, не да го предадеш.

— Но...

— Спомни си срещата с Ернандес — махна с ръка Дядо Коледа. — Обзалагам се, че ти е казал да гръмнеш Маркиза на секундата като го видиш.

— Нещо такова — призна Найтхоук неохотно.

— Виждаш ли? — поклати глава възрастният мъж. — Изрично е поискал теб, защото, за разлика от оригинала, нямаш никакъв опит. Ти не различаваш нюансите. Не разбираш задните мисли. Никога нямаше да прозреш така нещата. Единственото, което умееш, е да убиваш, и точно на това е разчитал Ернандес.

— Но рано или късно щях да разбера каква е работата — отговори Найтхоук, — и тогава щях да стана толкова опасен за Ернандес, колкото е и Маркиза.

— Вероятно смята, че хората на Маркиза ще те убият преди да си напуснал планетата, след като свършиш поръчката. И съм сигурен, че е превърнал офиса си в смъртен капан, в случай че успееш да се измъкнеш и да се върнеш там. — Дядо Коледа направи дълга пауза, след което сви рамене. — Без съмнение планира да умреш тук или на Солио. Ако не...

Изречението остана недовършено.

— Ако не, смята, че ще ме „обезвредят“ на Делурос?

— Ти си съвършената машина за убиване, хлапе — каза Дядо Коледа — и щом си свършиш работата, не си притрябвал на никого. Така че ще бъдеш прекалено опасен, за да живееш.

Найтхоук стоеше безмълвен и неподвижен и обмисляше думите на възрастния мъж.

— Да, логично е — отвърна той със студен, равен глас.

— Това е предположение — каза Дядо Коледа. — Може би онези на Делурос ще ти постелят пътека от цветя и ще те пратят на други мисии. Има и възможност Маркиза да не е дръпнал спусъка. Може да греша за всичко, но не ме напуска чувството, че все пак съм прав.

Найтхоук едва потисна гнева, който се надигна в него при мисълта, че го *използват*. Лицето му беше напълно безизразно — маската, която бе носил оригиналният Перфектен убиец преди сто години.

— Прав си — каза той най-накрая.

— Тогава стигаме до въпроса: Какво ще правим сега?

— Ти си големият мислител — отговори Найтхоук. — Ти какво ще кажеш?

— Каквото казах и по-рано: Всички отиваме на Делурос VIII. Аз ще оберя няколко църкви, ти ще убиеш оригиналния Перфектен убиец, а Маркиза... е, това още го обмислям.

— Имам идея.

— Да чуем — каза възрастния мъж.

— Ами ако в Разузнаването на Олигархията има някой, който знае, че Маркиза е убиецът, някой, на когото Ернандес се е доверил. Не е ли логично Маркиза да иска да се отърве от човек, който може да го натопи?

— Ще трябва да се убеди, че той все още не е казал на никого — отвърна Дядо Коледа. — Дори Маркиза не би се хванал да затрие цялото Разузнаване. — Той замълча. — И все пак, защо би повярвал на това?

— Защото едно сладкодумно старче като теб би трябвало да съумее да го убеди в почти всичко — Найтхоук гледаше възрастния човек и обмисляше аргументите си. — Например, аз се бих с него в деня, когато пристигнах и бяхме наравно; на този етап мога да го победя и той го знае. От теб се иска да го убедиш, че щом убия Перфектния убиец, ще съм свободен и изобщо няма да ми пука какво ще стане с него или с Ернандес. Междувременно, намери някое име от Делурос VIII — истинско или измислено, няма значение — и го убеди, че ако убие този човек, няма да има повече никаква връзка между него и Ернандес в никой от файловете на Олигархията.

Дядо Коледа наведе замислено глава, след което отново погледна Найтхоук.

— Знаеш ли, идеята съвсем не е лоша — отвърна той. — Ще станеш ужасно опасен, ако те оставят да живееш още двадесет години. — Той повдигна рамене. — Не се учудвам, че все още се носят легенди за Перфектния убиец.

— Не искам и да чуя за него — раздразни се Найтхоук. — Той е просто един замразен старец, който никога няма да се събуди.

— Той е ти и ти си той, независимо дали ти харесва или не — каза Дядо Коледа.

— Не ми харесва — отсече Найтхоук. — И ако го кажеш още веднъж, ще съжаляваш.

— Много си докачлив за четиримесечен — промърмори Дядо Коледа.

— Не забравяй какво ти казах!

— Няма — промърмори възрастният мъж. — Но понякога ми е много тежко да съм ти приятел.

— Още по-тежко ще ти е, ако си ми враг.

— Да се надяваме. — Дядо Коледа се обърна към казиното. — Ще се връщаме ли или имаш да кажеш още нещо, което Маркиза да не чуе?

— Не, мисля, че това беше всичко. — Изведнъж Найтхоук се закова на място. — Трябва да обсъдим още нещо!

— Така ли?

Найтхоук кимна.

— Маркиза ще ни позволи да тръгнем и ние ще го убедим да дойде с нас. Но...

— Но какво?

— След като ти обереш твоите църкви и аз убия Перфектния убиец, какво ще правим с него?

— Ами, като че ли зависи от теб, нали? — каза Дядо Коледа.

— Да — отвърна Найтхоук замислено. — Да, предполагам, че е така. И, разбира се, ако той не се върне тук, ако е убит, докато е бил някъде по работа...

— Изобщо не си и помисляй за нея — прекъсна го Дядо Коледа. — Ако убиеш Маркиза, тя ще изчезне толкова бързо, че свят ще ти се завие.

— Аз ще командвам тук. Аз ще държа властта и ще мога да я защитавам. Тя ще остане.

— Няма начин.

— Ще видиш — каза Найтхоук. — Аз съм млад. Ако остане с мен, мога да ѝ дам всичко, което поиска.

— Някой друг може да ѝ го даде преди тебе — отвърна Дядо Коледа. — Някои вече го имат. Тя е от типа жени, които надуват такива мъже от светлинни години разстояние.

— Ти някога говорил ли си с нея? — попита Найтхоук възмутено. — Защо си мислиш, че я познаваш?

— Зная от опит.

— Нямах никакъв опит с нея, защото никога *не е имало* друга като нея.

— Синята кожа не я прави по-различна.

— Въпросът не е в кожата — Найтхоук сниши глас: — Тя е съвършена.

— Синко, повярвай на един свещеник — каза Дядо Коледа. — Дори Бог не е съвършен.

— Какво изобщо знаеш ти за Бог *или* за жените? — възкликна Найтхоук. — Не правиш нищо друго, освен да обираш църкви и си толкова стар и сбръчкан, че никоя жена няма да те погледне.

— Хлапе, ако не бях сигурен, че ще ме гръмнеш, щях да ти покажа колко бързо мога да вкарам онази танцьорка в леглото си. — Той въздъхна. — Както и да е. Разбрахме се какво ще правим, нали?

— Да.

— Тогава да започваме шоуто.

Той се обърна и тръгна обратно към казиното.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо се бави? — попита Найтхоук като крачеше нервно напред-назад в контролната кабина на кораба си. Дядо Коледа седеше на една от пътническите седалки, а Свещеното кълбо се беше настанило върху навигаторския компютър и мъркаше тихичко само на себе си.

— Ще дойде — увери го Дядо Коледа.

— *Сигурен* ли си, че ти е повярвал?

— Сигурен съм.

— Тогава защо още го няма?

— Той е Маркиз Куинсбъри и управлява единадесет планети — каза Дядо Коледа спокойно. — Има право да позакъснее с двадесет минути. Знае, че няма да тръгнеш без него.

Найтхоук спря и погледна Дядо Коледа.

— Ами ако не дойде? Вече сме се приготвили да тръгнем. Ще изглеждаме доста глупаво, ако се откажем само защото той не е дошъл.

— Не зная защо старите хора, на които им остава много по-малко време, отколкото на младите, са толкова търпеливи, докато младите, които имат сто години пред себе си, пощуряват веднага, ако трябва да почакаат за нещо.

— Повярва ти, че някой в Разузнаването може да го натопи, нали? — каза Найтхоук, без да обръща внимание на думите на Дядо Коледа.

— Да, повярва ми.

— Ако аз знаех, че някой може да ме свали от поста ми или да ме предаде за някакво престъпление, щях да подраня, не да закъснявам.

— Може би точно за това *той* е на върха, а не някой като теб — предположи Дядо Коледа. — Имаш ли нещо против да сменя темата?

— Говори за каквото си поискаш — изсъска Найтхоук с раздразнение и отново закрачи напред-назад.

— Добре. Така и ще направя. Защото ти се тревожиш не за каквото трябва. Маркиза ще дойде, не се безпокой. Трябва, обаче, да

помислиш как ще убиеш Перфектния убиец.

— С нож, пистолет, с голи ръце, какво значение има?

Дядо Коледа поклати глава.

— Не ме слушаш. Ако успееш да влезеш в камерата, в която е замразен, съм сигурен, че можеш да го убиеш както си поискаш. Ала само един много, много богат човек може да си позволи да го замразят. Перфектния убиец е бил милионер, когато са го замразили, но в редицата до него спят милиардери, хора, които са създали финансови империи и несъмнено ще се събудят и ще продължат да ги управляват в някой момент в бъдещето. Как смяташ да минеш през такава скъпоплатена система за сигурност?

— Ще намеря начин.

— Мислил ли си, че може даже да не успееш да минеш през митницата на Делурос VIII? Само трябва да декларират, че паспортът на Перфектния убиец липсва. Ти ще им дадеш идентификационния си диск, ще се задействат двадесет аларми, ще те арестуват, докато дойде някой, който може да идентифицира Джеферсън Найтхоук — и бъди сигурен, че този някой ще бъде с пистолет.

— Защо? — попита Найтхоук. — Те не знаят, че отивам да убия Перфектния убиец.

— Не им трябва да знаят защо отиваш — отговори Дядо Коледа. — Достатъчно им е само да знаят, че са създали най-опасния убиец в галактиката и са му казали да отиде в Границата. Изведнъж той престава да се подчинява на заповедите им и идва на Делурос, без да ги уведоми предварително. Това, че губят контрол над човека, който са създали, ще ги стресне много повече отколкото това, че отиваш да убиеш Перфектния убиец.

— Добре — каза Найтхоук. — Ще помисля за това. — Той замълча. — Теб те издирват на десетина планети. Как им убягваш?

Дядо Коледа се усмихна.

— Аз никога не се връщам, така че това е спорен въпрос.

— Но дори когато отиваш на нова планета, би трябвало да знаят кой си и че си издирван.

— Движа се предимно в Границата, а повечето планети тук нямат договори за екстрадиране с Олигархията. Да не говорим, че почти никъде няма каквито и да са закони.

— Така е — съгласи се Найтхоук, — но сега отиваме на Делурос, столицата на Олигархията. Как ще минеш през митницата?

— Колко паспорта имаш? — попита Дядо Коледа.

— Един.

— Е, аз имам петнадесет — отговори възрастният мъж с триумфираща усмивка, — като всеки от тях може да премине и през най-строгата проверка на митническите компютри. Използвам ги според ситуацията.

— Тънкостите на занаята?

— Дори оригиналният Перфектен убиец трябва да е имал няколко — отговори Дядо Коледа. — Няма смисъл да обявяваш присъствието си, ако си по петите на някого и смяташ да го хванеш неподготвен.

— Може би и на мен ще ми трябват няколко — каза Найтхоук замислено. — Откъде се вземат?

— Има фалшификатори из цялата галактика — усмихна се Дядо Коледа. — След като си свършим работата на Делурос, ще те запозная с някои от тях.

— Някои от кои? — чу се познат глас откъм преддверието. Двамата се обърнаха и видяха Маркиз Куинсбъри, прегърнал Перлата от Маракайбо.

— А *тя* какво прави тук? — попита Дядо Коледа.

— Никъде не тръгвам без жизненонеобходими неща. — Той прокара пръсти през косата ѝ, по врата, до гърдите ѝ, наведе се и я целуна по ухото, а тя се ухили на Найтхоук. — Здравей, Джеферсън — каза той, когато вдигна поглед. — Как вървят нещата?

Найтхоук се усети, че е вперил поглед в момичето със синя кожа. Нямаше представа какво е било изражението му в момента, когато Маркиза я галеше и целуваше, но осъзна, че атмосферата е толкова напрегната, че Кълбото е престанало да мърка. Изведнъж се съвзе.

— Закъсня — изръмжа той. — Искях да сме тръгнали преди половин час.

— Жертвата ти може да почака — отвърна Маркиза спокойно. — На този етап едва ли знае колко е часът.

— Трябваше да кажеш, че ще закъснееш — повтори Найтхоук. — Изисква се елементарно възпитание.

— Това е *моята* планета — отговори Маркиза. — Тук всичко се подчинява на *моите* закони. — Той погледна Найтхоук в очите и се усмихна. — Това означава, че щеше да тръгнеш половин час по-рано, отколкото трябва.

Мелисанда се изсмя без да откъсва очи от тези на Найтхоук.

— Добре — махна с ръка Джеф. — Да тръгваме, ако нямаш нищо против.

— Съгласен съм.

— Ще ни е малко неудобно. Не очаквах да вземем друг пътник.

— Няма проблем — каза Маркиза невъзмутимо, — трябва ни само три легла.

— Имах предвид кислорода и храната.

— В такъв случай ще спрем на някоя планета и ще попълним запасите, щом стане нужда.

— Има място само за трима души на борда — настоя Найтхоук.

— Това не е проблем — каза Маркиза. — Дватамата с нея ще сме в капитанската кабина. Ти можеш да спиш със старчето. — Преди Найтхоук да успее да възрази, той добави: — Заведи я долу и я разведи из кораба.

Найтхоук усещаше парфюма ѝ, докато Мелисанда минаваше покрай него. Беше тясно и тя се обърна настрани, за да премине в коридора, който водеше към спалните кабинни. Пое си дълбоко въздух и той не можа да се въздържи да не погледне към деколтето ѝ. Тя му се ухили и мина грациозно покрай него, след което забави крачка и той едва не я блъсна.

— Прекали вече — изръмжа Найтхоук като спря до вратата на кабината си. Тя се обърна и се облегна на ръката и рамото му, докато вратата се плъзгаше в стената. Той пристъпи вътре и тя го последва.

— Това ли е твоята кабина?

— *Беше* моята кабина.

— Прилича по-скоро на затвор — Мелисанда смръщено огледа помещението. — Има вид на място, където прекарваш дълги, самотни нощи — обърна се тя към него. — Такива ли са нощите ти?

— Ето я тоалетната — продължи той като даде команда на една врата да се отвори.

— Какво е това? — попита тя.

— Кое?

— Това — повтори тя, сочейки Свещеното кълбо, което ги беше последвало и в този момент подскочи на рамото на Найтхоук. — Виждала съм го около теб, докато танцувах. В началото си помислих, че е някаква играчка, но после разбрах, че всъщност е живо. Домашен любимец ли ти е?

— Нещо такова.

— Май няма голяма полза от него — наклони глава тя. — Защо го държиш?

— Защото ме обича и ми е предано — отговори Найтхоук. — Нещо, което не мога да кажа за никой друг от хората, които познавам.

— Искам да го видя — каза тя като се приближи и протегна ръка към Кълбото.

То се напрегна и спря да мърка.

— Идеята не е много добра — Найтхоук погали Кълбото, щом усети, че настръхва. То веднага се успокои.

Тя дръпна ръката си и погледна Кълбото.

— Кой би искал да докосне такова грозно нещо?

Настъпи неловко мълчание, докато Найтхоук отново проговори.

— Зад онази врата е банята. Има сух душ и химическа тоалетна.

— Ще наминеш ли по-късно да ми изтриеш гърба? — тя се излегна на леглото и се протегна.

Найтхоук излезе гордо и се върна в контролната кабина.

— Добре дошъл отново — посрещна го Маркиза, седнал на пилотското място. — Защо се забави?

— Това е *моят* стол — каза Найтхоук.

— Вече не е.

— Корабът е моя собственост.

— А ти пък си моя собственост — отсече Маркиза. — А сега седни.

— Трябва да настроя кораба за курс към Делурос — упорстваше Найтхоук.

— Аз вече го направих. Само след секунда ще летим със скоростта на светлината. — Той се обърна към Дядо Коледа. — Е, старче, набеляза ли си вече църквите?

— Съмняваш ли се? — засмя се Дядо Коледа. — Сега се опитвам да ги намаля до по-приемлив брой.

— Значи си ги проучил?

— Проучвал съм ги през целия си съзнателен живот — отговори възрастният мъж. — Има доста злато в църквите на Олимп. Мисля да натоваря малко от него.

— Олимп? Какво е това — град?

Дядо Коледа се ухили.

— Континент.

— Е, човек не може да знае географията на хиляда планети — сви рамене Маркиза.

— Може, ако иска да ги ограби — отвърна Дядо Коледа.

Корабът се разтреса внезапно и премина на свръхсветлинна скорост.

— Предавам се — разсмя се Маркиза и се обърна към Найтхоук. — А ти, Джеферсън Найтхоук? — попита със задоволство. — Ти планираш ли да натрупаш състояние на Делурос?

— Не — отговори Найтхоук. — Аз планирам да се освободя на Делурос.

— Да се освободиш от какво?

— От много неща.

— Например?

— Духове, най-вече.

— На хора, които си убил?

Найтхоук поклати глава.

— От човека, който съм бил... или който е трябвало да бъда.

— Нямах голяма полза от това — отбеляза Маркиза с леко неодобрение.

— Има, повече, отколкото можеш да си представиш — каза Найтхоук твърдо.

Маркиза сви рамене.

— Прави каквото искаш. — Той погледна в коридора към кабината на Мелисанда и добави: — В разумни граници.

Найтхоук отново се напрегна и Свещеното кълбо реагира веднага — спря да мърка и нададе тихичък пронизителен звук. Найтхоук го взе, полюля го в ръцете си и го погали нежно.

— Трябва да се отървеш от това нещо — каза Маркиза.

— Харесва ми.

— Според мен не служи за нищо, а и заема място.

— Не толкова, колкото Мелисанда.

— Тя има предимства, които надвишават недостатъците ѝ — каза Маркиза.

Найтхоук си наложи да се успокои, отпусна тялото си мускул след мускул и се опита да не мисли за жената със синята кожа, изтегната на леглото му. Най-накрая Свещеното кълбо започна да мърка и той усети, че е успял да се овладее.

— Трябва да се научиш да контролираш младата си кръв — отбеляза Маркиза, който го наблюдаваше внимателно. — И крайно време е да разбереш кой раздава заповедите тук.

— Учим се, колкото можем по-бързо — каза Дядо Коледа, преди Найтхоук да успее да направи някоя язвителна забележка.

— Това исках да чуя — отвърна Маркиза.

Изведнъж Мелисанда се показа в коридора.

— Гладна съм — оплака се тя. — Какво имаме за ядене?

— Не питай *мен* — каза Найтхоук студено. — Питай кораба.

Джеф отиде до корабната кухня и я задейства. Изведнъж светнаха светлини и във въздуха се появи едно илюстрирано меню, като пред пътниците се показаха триизмерни образи на ястията.

— Това наистина ли е пържола? — попита тя.

— Направена е от соев продукт — отговори Найтхоук. — Но няма да усетиш разликата.

— Ами добре — каза Маркиза, — щом изглежда като пържола и има вкус на пържола, кой го интересува какво е всъщност?

„А ако някой изглежда като Перфектния убиец, и мисли като него, и убива като него, помисли си Найтхоук, никога не го вбесявай като пилотираш кораба му и като се перчиш с жена си пред него.“

— Какво ще хапнеш, любов моя? — попита Маркиза.

— Нищо — отвърна Мелисанда.

— Сигурна ли си?

— Не ям фалшификати. — Тя въздъхна. — Освен това, каквото искам, го няма в корабната кухня.

Тръгна с бавни крачки по коридора и се усмихна прелъстително на Маркиза, когато стигна до вратата на кабината.

— Можеш да го изчакаш в контролното отделение — предложи Дядо Коледа, когато тя стигна до края на коридора.

Мелисанда се разходи бавно из кухнята и спря на няколко крачки от Найтхоук.

— Има само три стола — отбеляза тя.

— Да, само три са — каза Найтхоук.

Тя впери поглед в скута му, докато той се размърда неловко на стола си, след което се обърна и се върна в кухнята.

— За Бога, изглежда страхотно! — възкликна Маркиза и стана.
— Мисля, че ще се оттеглим в стаята си за малко — засмя се и се запъти към пилотската кабина.

Найтхоук ги гледаше с безизразно лице, без да помръдне. Кълбото подскочи на пода и зави тихо. Изведнъж той усети тежка ръка на рамото си и видя, че Дядо Коледа е дошъл до него.

— Не прави глупости, синко — каза възрастният мъж.

— Трябва да го оставя да се въргалия с нея в *мое* легло и изобщо да не реагирам, така ли? — попита Найтхоук с напрегнат глас.

— Изборът е неин.

— Не е! Той ще я убие, ако каже не.

— Не искам да те разстройвам — сви рамене Дядо Коледа, — но тя вероятно не е казвала не, откакто е била на дванадесет.

— Млъквай! — сопна се Найтхоук и Кълбото, което все така виеше застрашително, скочи на рамото му.

— Аз не съм ти враг — Дядо Коледа се отдръпна и сниши гласа си. — Запомни го! Просто се опитвам да те предпазя от сигурна смърт.

— Добре — промърмори Найтхоук след дълго мълчание. — Ще се придържаме към плана. Ще живее, докато ти си ограбиш църквите и аз убия Перфектния убиец. Но след това... — той се протегна и разсеяно погали кълбото, което потрепна няколко пъти, след което се отърка в него.

— Само не го подценявай — каза Дядо Коледа.

— Мога да го убия — отсече Найтхоук мрачно.

— Звучиш ужасно сигурен в това.

— Не съм искал да бъда най-добрият убиец в Галактиката — каза Найтхоук. — Но такъв са ме направили. — Изведнъж чу екзалтираните стонове на Мелисанда, които долитаха дори през затворената врата на кабината. Лицето на Найтхоук стана още по-мрачно. — Онези на Делурос са си имали причини, но сега и аз си имам.

Разнесе се механичен глас.

— Внимание, следвани сте на десет минути и три секунди, четири единици вляво.

Найтхоук се намръщи и подаде команда на кораба да смени курса. Гласът замълча за малко, след което повтори съобщението с леко изменение в координатите.

— Какво става? — попита Дядо Коледа.

— Има някой зад нас.

— Кой?

— Отказва да се идентифицира, но засякохме регистрационния му номер и сигналите до други обекти и сега знаем честотата му. Компютърът скоро ще открие кой е.

— Може би трябва да кажем на Маркиза.

Още един стон се разнесе от кабината на Найтхоук.

— От друга страна, може би не трябва да му казваме.

Найтхоук стоеше абсолютно неподвижен като се насилваше да гледа в компютърния екран. След минута на лицето му се изписа весела изненада.

— Събрахме се цялата банда — обяви той.

— Какво имаш предвид? Кой е в другия кораб?

— Гущера Малой. Вероятно ни следва, още откакто излетяхме.

— Кажи му да се маха.

— Не ставай глупав! Няма да се махне, само защото така съм му казал. Има си причина да е след нас.

— Каква причина? — попита Дядо Коледа.

Из кораба се разнесе още едно стенание, което премина в писък и след това в доволна въздишка.

— Де да знаех — отговори Найтхоук.

— Може би ако спреш да мислиш какво става на десетина метра и се съсредоточиш върху онова, което се случва на един парсек отук, все нещо ще се получи — каза Дядо Коледа.

— Аз се концентрирам върху Малой.

— О, да — недоверчиво възкликна възрастният човек.

— И върху Маркиза.

— Той ли му е поръчал да ни проследи?

— Как, по дяволите, мога да зная?

— Защо не го попиташ? — предложи Дядо Коледа. — Ако се съди по шума, ще приключат до една-две минути. Само изчакай да си обуе панталоните.

— А ако той не знае защо Малой е тук?

— Трябва да разберем кой го е изпратил по петите ни.

Найтхоук се опитваше да мисли за Малой, или за Маркиза, или за Перфектния убиец, но непрекъснато се връщаше към една натрапчива мисъл: *По дяволите, не звучеше така като беше с мен!*

Чувстваше, че иска да убие някого, но в този момент не знаеше дали Маркиза или Перлата от Маракайбо, или може би дори самия себе си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук седеше в кухнята с чаша кафе в ръка, на няколко крачки от командния стол. Корабът се носеше в пространството на автопилот. Дядо Коледа спеше в своята половина от кабината за екипажа. От коридора долиташе силното хъркане на Маркиза.

Мелисанда излезе от пилотската кабина, увила около себе си само една хавлиена кърпа.

— Може ли да седна?

Найтхоук посочи празния стол срещу себе си.

— Може ли и чаша кафе, ако обичаш?

— Не искай от мен — отвърна той, — а от кухнята.

Тя повтори молбата си като заповед и след малко на масата пред нея имаше чаша черно кафе.

— Благодаря — каза тя.

— Ако чакаш да ти каже „Пак заповядайте“, ще останеш разочарована — измърмори Найтхоук. — Само контролният панел отговаря.

— Защо?

— Защото така ми харесва.

— Не бъди толкова враждебен — усмихна се тя. — Не те критикувам.

— Не съм враждебен.

— Така звучи.

— *Не съм!*

— Добре, щом казваш — сви рамене тя, при което хавлията се разхлаби и се свлече на кръста ѝ. — Извинявай — каза тя със съблазнителна усмивка.

— Покрий се! — сопна се Найтхоук.

— Какъв е проблемът? — попита невинно тя и бавно намести кърпата. — Не е нещо, което не си виждал и преди или вече си забравил.

— Не съм забравил.

— Помогни ми да си я сложа — прошепна Мелисанда и отново се уви с кърпата.

— Наметни си я сама.

— Добре, но не гарантирам, че няма да се смъкне отново.

Найтхоук направи гримаса, стана и отиде до нея.

— Ето тук — посочи тя, сочейки мястото, където искаше да я защити. Подаде му една лъскава, богато украсена щипка и той захвана двата края, като се опитваше да не обръща внимание на парфюма ѝ.

— Готово — върна се той на стола си.

— Сигурен ли си? — попита невинно тя и се изправи на крака.
— Много е къса.

— И какво от това?

— Ами какво ще стане, ако си вдигна ръцете ето така? — каза тя и понечи да го направи.

— Просто седни и нищо няма да стане.

— Не мога да седя през цялото пътуване.

— Тогава се облечи.

— Не искам да будя Маркиза. — Тя се усмихна. — Мисля, че го изтощих.

Найтхоук не отговори.

— Кафето е много добро — обади се тя след малко.

— Как разбра? — попита той. — Още не си го опитала.

— Но ми стопли ръцете. — Тя се протегна и сложи ръка върху неговата. — Виждаш ли? Никой не иска да го докосне студена ръка.

— Мен не ме притеснява.

— Е, може да не ти е неприятно на ръката, но ако те докосна на други места, ще подскочиш. — Тя замълча. — Или щеше да подскочиш, ако ръцете ми бяха студени. Като изстинат ще ти покажа.

— Не е нужно.

— Аз нямам нищо против — отвърна тя. — Все пак, тук всички сме приятели, нали така?

— Може би трябва да си стоиш с приятеля, който те доведе — предложи Найтхоук сухо.

— Но той спи дълбоко — каза тя. — Ако се заслушаш, ще го чуеш как хърка.

— И какво от това?

— Той има нужда да поспи... но аз вече се наспах. Скучно ми е да лежа в кабината и да го гледам. — Тя се усмихна изведнъж. — Разбира се, той е гол.

— Сигурно намираш това за страшно възбуждащо.

— Ами, зависи — сви рамене тя. — Искам да кажа, не ми е много весело да се възбуждам сама. Бих се възбудила, ако и той се възбуди. Искаш ли да ти кажа как бих го възбудила?

— Не.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Може и ти да се възбудиш.

— Остави ме на мира! — каза той рязко, стана и отиде на командния стол.

— Мислех, че ме харесваш.

— Харесвам те — прошепна той.

— Дори си помислих, че ме желаеш — продължи тя.

— Идваш при мен, само когато и двете кабинни са заети.

— Смяташ, че ни трябва кабина? — засмя се тя. — Там няма нищо друго, освен едно легло. — Мелисанда стана и свали хавлиената кърпа. — Тук си имаме всичко, което ни е нужно. Мръщиш се. Не ти ли харесва това, което виждаш? — престори се на обидена тя.

— Харесва ми.

Тя се приближи бавно към него, като внимателно заобикаляше кълбото, което бе кацнало на едно табло на няколко крачки.

— Да, виждам, че ти харесва — каза тя, като гледаше към слабините му.

Той сграбчи ръката ѝ, дръпна я в скута си и я целуна жадно.

— Внимателно — изкикоти се тя и се размърда. — Ще ме понижеш.

— В общи линии това е целта — каза той.

— Какво ще стане, ако Маркиза се събуди и излезе в коридора в този момент? — попита тя.

— Ще трябва да го убия.

— Как ще го направиш, след като аз съм в ръцете ти?

— Много говориш.

— Трябва да се уверя, че все още спи.

— Забрави.

— Не — каза тя и стана. — Наистина трябва да проверя. Не искам да се озова между куршумите.

Преди Найтхоук да успее да я спре, тя отиде обратно в корабната кухня и се уви с хавлиената кърпа, след което изчезна в пилотската кабина. Появи се след няколко секунди и каза безгласно:

— Спи дълбоко.

Когато отново се запъти към Найтхоук, се чу сънливият глас на Дядо Коледа.

— Какво, по дяволите, става тук?

Само след секунда той се показва от кабината си, спря рязко и прецени ситуацията, щом видя Мелисанда.

— Не си имала много време да се облечеш, а? — каза той саркастично.

— Излязох само да си взема кафе — усмихна се тя.

— Кухня, сервирай две кафета — поръча възрастният човек. Появиха се две чаши черно кафе. Перлата от Маракайбо се обърна към Найтхоук и сви безпомощно рамене, при което кърпата едва не се смъкна.

— Е, колко съм спал? — попита Дядо Коледа.

— Може би четири-пет часа.

— Жалко, че не поспях още час — каза той. — Можеше да постигнеш някакъв напредък с дамата.

— Няма начин — отговори Мелисанда. — Аз съм напълно вярна на Маркиза.

— А аз съм прероденият Рамзес II — каза Дядо Коледа.

Мелисанда се обърна към Найтхоук.

— Нима ще му позволиш да ми говори така?

— Ти си напълно вярна на Маркиза — каза Найтхоук. — Нека *той* да защитава честта ти.

— За какъв се имаш — някакъв си скапан герой — изсумтя презрително тя.

Внезапно Маркиза подаде глава в коридора и погледна към кухнята.

— Какво става?

— Нищо — каза тя. — Говорим си.

— Събудихте ме.

— Не сме искали. Легни си пак.

— Връщай се в леглото! — изръмжа той. — Не обичам да спя сам.

— Както кажеш.

— Така казвам — отговори Маркиза.

Тя стана, защипа кърпата си и се обърна към Найтхоук.

— Може би ще довършим разговора по-късно.

— Може би — каза той безучастно.

— Идвай веднага — отсече Маркиза и се прибра в кабината, а тя го последва след няколко секунди.

— Млад си още, та да имаш предсмъртно желание — каза Дядо Коледа, докато вратата на кабината се затваряше с плъзгане. — Надявам се, че онова, което ставаше тук, не е това, което си мисля.

— Не искам да говоря.

— Обзалагам се, че не искаш — каза възрастният мъж. — Чудя се колко ли малки животинки е измъчвала до смърт като е била дете.

— Млъквай!

— Както искаш — каза Дядо Коледа и отпи глътка от кафето си. — Колко време има още до Олигархията?

Найтхоук погледна един екран.

— Навлязохме преди около пет часа.

— И кога ще стигнем до системата на Делурос?

— При тази скорост, може би след тридесет часа.

— Още тридесет часа — каза замислено Дядо Коледа. — Прекалено много време да не стане някое убийство заради нея.

— Не искам да говорим за нея — каза Найтхоук застрашително.

— Още ли имаме опашка?

— Малой? Да, още е там на няколко милиона километра.

— Звучи много, но като се замислиш че е, колко — десет секунди?

— Малко по-малко.

— Искаш ли да поспиш? — попита Дядо Коледа. — Мога да наглеждам нещата тук.

Найтхоук поклати глава.

— От доста време не си спал — продължи Дядо Коледа. — Искам рефлексите ти да са сто процента като стигнем там. Наспи се.

— Как мога да спя като зная, че тя е в леглото с него на по-малко от пет метра? — попита Найтхоук с раздражение.

— Ето какво било — изсумтя Дядо Коледа. — Мислиш, че ако останеш тук в контролното отделение, може би той няма повече да

прави секс с нея?

— Те не правят секс, а спят — каза Найтхоук. — Или поне той спи.

— Но и това не ти харесва, така ли?

— Не — отвърна Найтхоук.

— Ами, щом е така — продължи Дядо Коледа, — имам едно предложение.

— Така ли?

— Няма да ти хареса, но е доста разумно.

— Да чуем.

— Това момиче ти е завъртяло главата, синко — каза Дядо Коледа. — Направо те побърква. Не можеш да мислиш за нищо друго, а това е смъртоносно.

— Искаш да убия Маркиза?

— Не можеш да го убиеш... все още — сопна се възрастният мъж. — Не забравяй първоначалната си мисия: той трябва да ти каже кой е убиецът.

— Тогава какво предлагаш?

— Убий *нея*.

— Луд ли си? — извика Найтхоук.

— Ни най-малко — каза Дядо Коледа. — Всеки път, щом Маркиза реши да дремне или си обърне гърба, тя те съблазнява и те дразни. Не се опитвай да отричаш; не съм сляп. Ако не я убиеш, тя ще ви предизвика да се сбиете преди да си готов за това.

— Но целта на това пътуване беше да убия Маркиза, за да мога да бъда с нея — възпротиви се Найтхоук.

— Не си заслужава да бъдеш с нея, синко — каза възрастният мъж. — Нека аз да си обирам църквите, докато ти убиваш Перфектния убиец, след което и двамата да зарежем всичко и да се оттеглим някъде, където нито добрите, нито лошите ще могат да ни намерят.

— Звучи чудесно.

— Разбрахме ли се?

— Ще стане, щом убия Маркиза — каза Найтхоук. — Ще вземем Мелисанда с нас.

Възрастният мъж въздъхна дълбоко, но не каза нищо.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха на тридесет и осем часа от Тундра. Найтхоук ставаше все по-напрегнат. Когато не беше погълнат от фантазиите си за Мелисанда, тя беше наоколо, изпращаше му тайни усмивки, намираще си поводи небрежно да се отърка в него, изкушаваше го с докосването и уханието си.

Поведението ѝ коренно се променяше, ако Маркиза беше наоколо. В такива моменти никога не се отделяше от него по своя воля. Всяка част от тялото ѝ беше достъпна за ръцете му, дори пред очите на Найтхоук и Дядо Коледа. Но Маркиза не се интересуваше от управлението и навигацията на кораба и прекарваше повечето време в кабината си. Веднага щом изчезнеше, тя отново започваше да дразни Найтхоук със същата убедителност, с която го игнорираше, когато Маркиза беше там.

В един кратък момент на уединение Джеф гледаше разсеяно корабните екрани. Заповяда да се даде увеличение с надеждата да види кораба на Малой, но не се забелязваше нищо друго освен звезди и безкрайният черен космос.

Най-накрая реши да установи радиовръзка с Малой, за да разбере защо ги следва, но не успя да намери кораба му. Беше там, следеше ги, но не отговаряше на сигналите. Найтхоук се намръщи. Нито Малой, нито корабът му представляваха физическа заплаха, но Найтхоук не харесваше нещата, които не разбираше, а не разбираше защо дребосъкът го следваше към Олигархията.

— Ако толкова те притеснява — обади се глас зад него, — нека намалим, за да ни настигне и да го гръмнем на милиони парчета.

Маркиза беше влязъл, докато Найтхоук се занимаваше с радиото.

— Не съм казал, че ме притеснява — отвърна Найтхоук враждебно.

— Нямаше нужда.

— Просто искам да зная защо е там.

— Очевидно някой го е изпратил — отвърна Маркиза.

— Кой и защо?

Маркиза сви рамене.

— Идея си нямам. — Той замълча, след което му хрумна нещо и се усмихна. — Щом не искаш да го гръмнем, остави го да ни настигне и го заплаши, че ще го заключиш в една стая със Свещеното кълбо. Обзалагам се, че изведнъж ще изгори от желание да говори с нас.

— Това е домашен любимец, а не оръжие. — Найтхоук погали Кълбото, което скочи от пода на рамото му.

— По малко и от двете е — усмихна се Маркиза. — Не си първият, когото виждам със Свещено кълбо. Срещал съм двама души, към които се бяха прикрепили такива Кълба. — Той замълча и погледна към Кълбото на Найтхоук с възхищение. — Само ядосай това нещо и ще затрие един куп хора за десет секунди. Аз на това му викам оръжие.

— Аз бих го нарекъл приятел.

— Това е защото мислиш ограничено — каза Маркиза. — Не разбираш какво можеш да направиш с такова нещо.

— А ти разбираш, така ли? — подхвърли Найтхоук язвително.

— Естествено, че разбирам — отговори Маркиза. — Това е една от разликите между нас.

— Ако толкова искаш да имаш Свещено кълбо, отиди на Аладин.

— Ходил съм там. Никога не съм виждал подобно същество.

— Ами отиди пак.

— Губене на време — отсече Маркиза. — Бил съм там повече от десет пъти. — Той замълча. — Предпочитам да направим сделка за твоето.

— Не го давам.

— Още не си чул предложението ми.

— Нямах нищо, което да искам — каза Найтхоук.

— О, мисля, че имам — ухили се Маркиза. — Мелисанда.

Момичето със синя кожа излезе от кабината и застана до Маркиза.

— Е? — попита той.

— *Нея?*

— За Кълбото.

— Съгласен съм — каза Найтхоук.

— Аз нямам ли думата? — попита Мелисанда.

— Опасявам се, че не, мила моя — усмихна се Маркиза.

— Не можеш да ме замениш за това извънземно животно, все едно съм някаква вещ! — изръмжа тя.

— Всички сме нечии вещи — отговори Маркиза. — Ала само интеллигентните хора го знаят. — Той се замисли. — Сигурен съм, че мистър Найтхоук ще те обича като мен, любов моя.

— А ако не искам мистър Найтхоук да ме обича? — озъби се тя.

— Това слабо ме интересува. — Маркиза погледна към Джеф. — Сигурен съм, че ще се отнася с теб със същата нежност, с която те обграждах аз досега.

— Което означава никаква — сопна се тя.

— Моля те, не прави нещата по-сложни, отколкото са — каза Маркиза. — Ти ми доставяше изключително удоволствие и съжалявам, че те губя — той се усмихна извинително, — но галактиката е пълна с жени. А Свещените кълба са много малко. На този етап е само едно. И ти щеше да постъпиш така на мое място.

— Никога не съм била на твое място — каза тя горчиво.

— Ами, твоя е. — Той се протегна за Кълбото, което изведнъж се стегна и започна да ръмжи тихо.

— Не мисля, че му харесва идеята ти да го докосваш — каза Найтхоук.

— Ами обясни му, че сме направили размяна.

— Не зная неговия език.

Кълбото започна да вие.

— Накарай го да спре! — извика Маркиза. — Виждам съм и други да правят така.

Найтхоук взе Кълбото от рамото си и го залюля на гърдите си, като го галеше внимателно.

— Направихме сделка — каза Маркиза и се отдръпна бавно. — От теб зависи дали ще изпълниш своята част от договора.

— Да не мислиш, че не искам? — попита рязко Найтхоук. — То не те харесва и нищо не мога да направя по въпроса. Онзи извънземен на Аладин ми каза, че кълбото си избира някой човек и остава с него за цял живот.

— Жалко — въздъхна Маркиза. — Дадох ти шанс, а ти го пропиля. — Той се обърна към Перлата от Маракайбо: — Изглежда отново сме свързани за вечна любов, мила. — Тя го гледеше свирепо,

но не каза нищо. — Връщай се в кабината — продължи той — и аз ще дойда след малко.

Тя стоеше неподвижно и го гледаше свирепо.

— *Веднага* — изрече той с глас, който не търпеше неподчинение.

Мелисанда отиде гордо до кабината и този път не се обърна да го погледне.

— Предложението ми важи до края на това пътуване — каза Маркиза. — Научи Кълбото да ме харесва и тя е твоя. — Той внезапно се ухили. — Може би и аз ще трябва да я науча да те харесва.

Найтхоук не отговори.

— Е, може да е твоя, от теб зависи — каза Маркиза и се запъти към кабината. — Мисля да ѝ се насладя, докато още мога.

Той се ухили отново и влезе в кабината. Свещеното кълбо изцвърча силно и Найтхоук усети, че го е стиснал до болка. Пусна го и то се изтърколи по крака му на пода.

— Имаш ли нещо против да постоя при теб? — попита Дядо Коледа на излизане от кабината си. Той закрачи по коридора към кухнята и контролната кабина.

— Защо не? — отвърна Найтхоук с безразличие. — Чу ли всичко?

— Да. Трудно е да се пазят тайни на кораб. Особено на такъв малък като този. — Той замълча. — Звучеше като сапунена опера. Много е забавно това пътуване.

— Как да накарам Кълбото да го харесва?

— Не можеш — поклати глава възрастният мъж. — Те сами си избират човека и са по-предани от всички мъже и жени, които съм срещал.

— Не ми помагаш особено — каза Найтхоук горчиво.

— Бих ти помогнал, ако ме послушаш.

— Не казваш нищо, което искам да чуя.

— Никой не иска да чуе истината — съгласи се Дядо Коледа.

— Така да бъде.

Дядо Коледа сви рамене.

— Както кажеш. — Той погледна екрана. — Малой още ли ни следи?

— Да. Опитах се да го намеря, но днес явно е решил да не отговаря като го търсят.

— Ако приемем, че Маркиза казва истината — което винаги е опасно — чудя се за кого, по дяволите, работи Малой всъщност?

— Не зная.

— Защо не помислиш за минутка? — сопна се Дядо Коледа.

— Мисля — отвърна Найтхоук. — Нищо не ми идва наум.

— Онези, които са те създали, можеха да жертват два дни от обучението ти по бойна техника и да те научат да си поне малко прозорлив.

— За какво говориш?

— Мисли с главата си, синко — ядоса се Дядо Коледа. — Какво прави Малой?

— Преследва кораба.

— Защо?

— Не зная — Найтхоук се почувства точно като смутен ученик.

— А какво знаеш?

— Какво имаш предвид? — намръщи се младият мъж.

— Да приемем за момент, че Маркиза казва истината и че няма нищо общо с Малой или с кораба. Това говори ли ти нещо?

Найтхоук не проумяваше.

— Виж — каза Дядо Коледа търпеливо, — ако не е тръгнал заради Маркиза, нито пък заради теб, още по-малко заради мен, кой по дяволите остава?

Очите на Найтхоук се разшириха.

— Мелисанда?

— Точно така.

— Но защо?

— Нямам представа — призна възрастният мъж. — Ала ми се струва, че тя е нещо повече от това, за което се представя.

Найтхоук не каза нищо — седеше и галеше Свещеното кълбо разсеяно, потънал в мисли. Най-накрая вдигна поглед, прочисти гърлото си и проговори.

— Може би този, за когото работи, иска да знае къде е Маркиза и какво прави.

— Ти би ли изпратил някой като Малой по петите на Маркиз Куинсбъри? — отвърна Дядо Коледа. — Ако зависеше от мен, нямаше да наема някой, който губи ума и дума като стане напечено, а такъв като теб.

— Тогава защо ни следи?

— Имам една-две идеи, но нека поизчакаме и видим какво ще стане.

— Колко да поизчакаме?

Дядо Коледа сви рамене.

— Ще разберем, преди да стигнем Делурос. — Той извади тесте извънземни карти. — Искаш ли да хвърлим набързо един *джейбоб*?

Найтхоук поклати глава.

— Не ме научиха как се играе.

— Правилата са лесни — усмихна се възрастният мъж. — Няма победители.

— Тогава защо толкова много хора я играят?

— Защото правилата са лесни — отговори Дядо Коледа. — Всички си мислят, че ще могат да победят. — Той сви рамене. — Повечето хора не страдат от прекомерна интелигентност — или не си забелязал?

— Забелязал съм — отвърна Найтхоук.

Двамата продължиха да седят мълчаливо; възрастният мъж разбъркваше и преразбъркаваше картите. След десетина минути Маркиза отново излезе от кабината си.

— Още ли сте тук? — попита той.

— Разбираш ли сега какво имах предвид? — прошепна Дядо Коледа, след което се обърна към Маркиза: — Движим се шестдесет и четири пъти по-бързо от скоростта на светлината в триместен кораб. Къде, по дяволите, смяташ, че мога да бъда?

Маркиза сви рамене.

— Да спиш. Да ядеш. В тоалетната. Откъде да знам?

Дядо Коледа се разсмя силно.

— По-добре поработи над мускулите си, синко — обърна се той към Найтхоук. — Със сигурност тя не е с него заради блестящия му ум.

— Мери си думите, старче — изръмжа Маркиза заплашително. — Искам да взема част от товара ти, но нямам *нужда* от него. Не го забравяй!

— Приеми искрените ми и най-смирени извинения — както беше седнал, Дядо Коледа се наведе, за да прикрие усмивката си и се изправи вече сериозен.

Маркиза го изгледа кръвнишки, без да каже нищо, след което промърмори:

— Стар глупак!

Поръча си едно питие от кухнята и се обърна към Найтхоук:

— Все още ли си решен да убиеш Перфектния убиец?

— Затова съм тук — отговори Джеф.

— Не е ли същото като да убиеш баща си?

— Не съвсем.

— О, забравих — ухили се Маркиза. — Ти всъщност нямаш баща, нали?

— Ами и да имам, е умрял преди два века — каза Найтхоук.

— Тогава вероятно е като да убиеш брат си — предположи Маркиза. — Може би си Каин, а Перфектния убиец — Авел.

— Щом казваш.

— Нищо не казвам. Просто ми е любопитно какво е усещането, като убиец на убиец.

— Ще ти кажа като го направя — въздъхна дълбоко Найтхоук. — Подозирам, че ще е по-скоро като да се отървеш от някой лош спомен.

— Мислех, че никога не си го виждал — изненада се Маркиза. — Как така си го спомняш?

— Може би не се изразих правилно — отвърна Найтхоук. — Той е идеалът, с който винаги са ме сравнявали. Неговите постижения пораждат надеждите и очакванията, които трябва да оправдая. — Той млъкна замислено. — Повечето млади мъже просто трябва да забравят идолите, на които са подражавали. Но аз съм длъжен да елиминирам моя окончателно. Намирам тази идея за много успокояваща.

— Ако е поне на половина такъв, какъвто разправят, може и да не успееш да го убиеш.

— Той е болен, обезобразен старец, който не може да помръдне или да си поеме дъх без помощ — каза Найтхоук. — Освен това, нямам намерение да го будя. Става въпрос за прогонване на зли духове, не за състезание.

— Прогонване на зли духове — повтори Маркиза с усмивка. — Това ми хареса.

— На мен ще ми хареса като го направя.

Мелисанда излезе от кабината, разходи се из кухнята, спря до Маркиза и прокара ръце в рошавата му коса.

— Искам едно питие — измърка тя.
— Поръчай си.
— Не ми харесва тази кухня — оплака се тя. — Не ги смесва както трябва.
— Какво, по дяволите, искаш да направя? — попита Маркиза.
Тя кимна към Найтхоук.
— Накарай го да ми направи питие.
— Не правя питиета — обади се Джеф.
— Един момент — обърна се към Найтхоук Маркиза. — Аз мога да ѝ кажа, че не правиш питиета. Ти не можеш.
— Защо не? — попита Найтхоук. — Да не би изненадващо да ми е станала началник?
— Не — отвърна Маркиза, — но аз раздавам заповедите тук, така че не можеш да отказваш някоя молба, преди да чуеш какво мисля.
— Получава се направо верига от заповеди — изсумтя дядо Коледа презрително.
— Не се бъркай, старче — сопна се Маркиза и се обърна отново към Найтхоук. — Направи ѝ питие.
— Не съм барман — отвърна Найтхоук. — Сама да си направи.
— Заповядвам ти.
— Убивам много опасни хора вместо теб — каза Джеф, — защото е моя работа и съм безупречен в това отношение. Не съм длъжен да правя питиета на Мелисанда, само за да ѝ докажеш, че можеш да ми заповядваш. Всичко, което те издига в нейните очи, ме прави да изглеждам пълен нещастник. Щом искаш питие, направи си го сама.
Маркиза се изправи. Бавно премести Мелисанда с лявата си ръка зад себе си.
— Заповядвам ти още веднъж. Направи ѝ питие.
— Майната ти — каза Найтхоук, без да помръдва от стола си.
— Няма да те моля отново — каза Маркиза заплашително.
— Ти и първия път не ме *помоли* — усмихна се кисело Найтхоук.
— Освен това, какво ще направиш — ще ме уволниш и ще ме пратиш да си ходя вкъщи?
— Идеята не е лоша.

— Разбира се, че не е лоша — каза Найтхоук. — Нали не ти хрумна на теб.

— Момчета, нали няма да се сбиете тук — каза Дядо Коледа неочаквано. — Един неточен изстрел може да пробие херметическата преграда и всички ще измрем.

— В такъв случай голям късмет е, че винаги улучвам, нали?

Изведнъж Свещеното кълбо, смутено от напрежението в стаята, се стегна и започна да ръмжи.

— Накарай това проклето нещо да млъкне или ще го убия — предупреди Маркиза.

— И да знаех как, нямаше да го направя — каза Найтхоук и най-накрая се изправи. — Кого ще убиеш първо и какво мислиш ще прави другият в това време?

— Победих те веднъж, мога да те победея отново! — изръмжа Маркиза.

Той извади лазерния си пистолет и стреля — лъчът почти разкъса Кълбото на две. То изцвърча веднъж, избухна в пламъци и умря. В този момент Найтхоук вече държеше пистолета си и стреля. Куршумът улучи Маркиза между очите, той залитна и падна по лице на пода.

Дядо Коледа коленичи до него, обърна го и огледа простреляното място.

— Какъв късмет, че куршумът не рикошира в херметичната преграда — каза той. — Можехте да ни убие с някой неточен изстрел, идиоти такива!

— Какво трябваше да направя според теб — да се бия с него с голи ръце ли? — попита Найтхоук.

— Не — въздъхна дълбоко Дядо Коледа. — Но можеше да направиш питие на дамата. Той имаше информация, която ти трябва, помниш ли?

— Майната му — отвърна Найтхоук. — Информацията ми трябваше, за да предам убиеца и да получа достатъчно пари, за да се платят животоподдържащите системи на Перфектния убиец, докато намерят лекарство. — Той замълча. — Е, аз съм този, който трябва да го излекува, а за това, което планирам, няма лекарство. При това положение информацията на Маркиза става малко безсмислена, нали?

— Ами тя? — попита възрастният мъж.

— Сега е моя — обърна се Найтхоук към Мелисанда, но се озова срещу по-неприятния край на един от пистолетите на Маркиза.

— Аз решавам на кого принадлежа — каза тя студено. — Ако направиш и една крачка към мен, ще те просна мъртъв на пода до него. — Тя го погледна право в очите. — Сериозно говоря.

Найтхоук внимателно прибра пистолета в кобура и седна на стола си.

— Не обичам думите „Нали ти казах“ — започна Дядо Коледа, — но...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Е — каза Дядо Коледа като наруши дългото и тягостно мълчание, — трябва да вземем няколко решения.

— Аз моето решение вече го взех — отсеке Мелисанда.

— Нямах и най-малка представа за какво говоря. — Дядо Коледа дори не се постара да прикрие презрението в гласа си. — А сега свали този пистолет. Гарантирам, че Найтхоук няма да ти се нахвърли докато съм тук и докато все още има труп на пода.

Тя изгледа Найтхоук продължително, след което сложи пистолета на кухненската маса.

— Добре — продължи Дядо Коледа. — Първото нещо, което трябва да направим...

— Първото нещо — прекъсна го Найтхоук — е да изхвърлим останките от Кълбото.

— Забрави за това. Имаме много по-важни неща да обсъдим.

— Как понасяш миризмата?

Дядо Коледа вдиша дълбоко, направи гримаса и кимна в знак на съгласие. Найтхоук взе трупчето на обгорялото Кълбо, пренесе го през кухнята, докато Мелисанда и Дядо Коледа едва се сдържаха да не повърнат и го изхвърли в космоса. На връщане включи една малка механична чистачка, която почисти мястото, където беше останала кръвта на Кълбото и го ароматизира.

— Така е по-добре — съгласи се Дядо Коледа, когато Джеф се върна на стола си.

— Кажете сега какви решения трябва да вземем?

— Ами, първото вече е факт — каза възрастният мъж. — Просто трябва да го отбележим.

— Какво имаш предвид?

— Налага се да променим курса — сви рамене Дядо Коледа. — Не можем да отидем на Делурос.

— Защо? — попита Найтхоук.

— Защото Делурос има най-добрата система за сигурност в цялата галактика. — Дядо Коледа се замисли. — Всъщност, най-добре е да изчезваме от територията на Олигархията, докато все още можем.

— Какво ти пука от системата за сигурност на Делурос сега? — каза Найтхоук. — Не те притесняваше, когато правехме планове.

— Тогава нямахме труп в кораба — отговори Дядо Коледа. — Няма как да го скрием от охраната на Делурос.

— Тогава просто ще го изхвърлим като Кълбото — отсече Найтхоук.

Дядо Коледа се обърна към Мелисанда.

— Ти ли ще му кажеш или аз?

— Какво да му кажа? — попита тя обърквана.

— Исусе! — промърмори Дядо Коледа. — Чудя се дали на някой от вас двамата би му стигнал акъла да си напише името с пръчка в пясъка!

— Давай по същество — раздразни се Найтхоук.

Възрастният мъж се обърна към него.

— Не можеш да изхвърлиш тялото на Маркиза, защото един подлизурко на име Гуцера Малой е все още зад нас и ще го прибере, а след това ще ни изнудва, ако се върнем на Юкон или Тундра, или ще ни предаде на властите, ако останем в Олигархията.

— Малой — повтори Найтхоук. — По дяволите! Бях забравил за него.

— Е, добре, че аз не забравям боклуците, които ме преследват из цялата галактика.

— Добре. — Найтхоук опитваше да се владее. — Не можем да отидем на Делурос, докато не се отървем от трупа, нито да го изхвърлим, докато Малой е зад нас. Изглежда имаме два варианта: спираме на някоя планета, колкото да изхвърлим тялото или се връщаме обратно в Границата с него.

— Имаш само един избор, синко — каза Дядо Коледа. — Трябва да отидеш в Границата и да изхвърлиш тялото.

— Но тук има стотици хиляди планети — възрази Найтхоук.

— Можеш да паркираш кораба в някой орбитален хангар или да кацнеш на космическа станция, без да те засекат — каза възрастният мъж, — но ти гарантирам, че ще те сканират отгоре до долу, ако се опиташ да се приземиш на някоя планета и няма как да скриеш тялото.

Ала след като не можеш да го изхвърлиш, докато Малой е тук, няма как да го направиш и в орбитален хангар или космическа станция.

— Но аз имам работа на Делурос! — настояваше Найтхоук.

— Говориш за седалището на човешкото управление — каза Дядо Коледа. — Там са много внимателни за сигурността — повече от където и да било в Олигархията. Ще те сканират десет пъти след като влезеш в системата и щом забележат тялото, няколкостотин полицаи ще те чакат да излезеш от кораба. — Той се замисли. — Ако го беше убил с голи ръце, можехме да се престорим, че се е спънал и се е ударил в нещо твърдо, а ако беше го направил със свръхзвуковия си пистолет, щяхме да кажем, че Свещеното кълбо го е убило, разбира се, ако не го беше изхвърлил. Но ще е адски трудно да твърдим, че се е застрелял сам точно между очите, докато си е чистил пистолета. Или *твоя* пистолет, след като приключат с огледа на куршума. Разбираш ли?

— Разбирам — отвърна Найтхоук. — Но все пак искам да отида на...

— Забрави! — каза рязко възрастният мъж. — Има по-важни неща. Трябва да се върнем и да се отървем от Маркиза. Иначе няма да можеш да припариш до Делурос VIII.

Найтхоук се умълча, докато премисляше възможностите си и ги отхвърляше една по една. Най-накрая вдигна очи и погледна Перлата от Маракайбо.

— Чакай малко — извика той и очите му се разшириха.

— Какво? — попита Дядо Коледа.

— Преди няколко часа се чудехме за нещо. Обсъдихме го, но така и не намерихме отговор, а после в суматохата забравихме за него.

— Не зная за какво говориш.

— Малой — каза Найтхоук. — Той преследва не мен, а *нея*. Може би трябва да се запитаме защо.

— Отправяш глупави обвинения — ядоса се Мелисанда. — Малой е *твоя* приятел, не мой.

— Защо да преследва мен? — попита Найтхоук.

— Аз откъде да зная? — отвърна Мелисанда.

— Никой не знае — каза Дядо Коледа. — Няма никаква причина. — Той замълча. — Добре, защо би преследвал *теб*?

— Но аз дори не го познавам! — възрази тя. — Виждала съм го в казиното. През повечето време е с вас.

— Чакай малко — каза Дядо Коледа. — Защо не ни кажеш за кого си работила преди да отидеш при Маркиза?

— Няма да ти давам обяснения!

— Така ли мислиш? — попита Дядо Коледа.

— Остави я на мира — изръмжа Найтхоук.

— По дяволите, синко — каза Дядо Коледа, — зная, че си луд по нея, но ситуацията е много опасна. Уби един от най-влиятелните хора в Границата, по петите ни следва потенциален враг, а може би има още един тук вътре, в кораба. Така че престани да мислиш с половите си органи и вкарай мозъка си в употреба. Имаме сериозен проблем и не мога да се справя с него сам.

— Ще се измъкнем — каза Найтхоук. — Само престани да я тормозиш.

— По дяволите!

— Чу ме.

— Добре — дълбоко въздъхна възрастният мъж. — Не можем да останем в Олигархията и не можем да изхвърлим тялото. Аз предлагам да не се връщаме във Вътрешната граница. Прекалено много хора знаят, че сме отпътували с Маркиза и ще се сетят, че си го убил. Бог ми е свидетел, че аз не бих могъл да го направя.

— И какво от това? — отговори Найтхоук. — Той беше просто един крадец, малко по-влиятелен от другите. Няма правителство, което да обяви награда за мен.

— Не разбираш — каза Дядо Коледа. — Не са те научили на всичко за няколко месеца.

— Какво не разбирам?

— Има хора, за които смъртта му има значение, тъй като могат да завземат неговите позиции. Те ще тръгнат по петите ти. Щом си успял да убиеш Маркиза, значи можеш да убиеш който и да е от тях. А тъй като не знаят дали твоят шеф няма да поръча да ги застреляш, ти си им мишена. — Възрастният мъж спря и прочисти гърлото си. — Така че предлагам да стоим далеч от Вътрешната граница.

— Къде ще отидем?

— В Пръстена, във Външната граница, в Ръката на Спиралата — или поне в тази част на спиралата, която официално не принадлежи

към Олигархията.

— Но това е ужасно далеч — смая се Найтхоук.

— Разбира се — отвърна Дядо Коледа, — нали това е целта.

— Не искам да ходя в Рамката или във Външната граница — заяде се Мелисанда. — Аз никого не съм убивала.

— Добре — каза Дядо Коледа. — Ще те оставим на първата срещната планета с кислород. Можеш да се върнеш вкъщи или да се качиш при Малой.

— Никъде няма да я оставяме! — отсече Найтхоук.

— Синко, тя не те иска — поклати глава възрастният мъж. — В момента може би си мислиш, че това ще те съсипе, но има милиарди жени в галактиката. Повярвай ми: млад си, ще си намериш друга.

Найтхоук гледаше Мелисанда в очите.

— Искам само теб.

— Това е *твоя* проблем — каза тя. — Аз си имам мои проблеми.

И един от тях е как да се върна обратно на Тундра.

— Аз съм по-силен от *него* — продължи Найтхоук. — Ще се грижа по-добре за теб.

— Но аз не искам.

— Ще се върна на Тундра и ще поема властта — заяви Найтхоук. — Ще бъда богат като него. Дори по-богат. Ще мога да ти купя всичко, което поискаш.

— Искам Маркиза — каза тя. — Купи ми него.

— На теб не ти пукаше за Маркиза — ядоса се Найтхоук. — Харесваха ти парите и властта.

— Харесвах *него*.

— Глупости.

— Харесвах него и начина, по който ми доставяше удоволствие. Но какво ли знаеш ти по този въпрос? — каза тя с жестока усмивка.

— Наивен съм, но не съм глупав — поклати глава Найтхоук. — Хареса ти. Зная, че ти хареса.

— Може да ти харесат много ястия в един ресторант — отвърна тя, — но само едно от тях да пожелаеш да си поръчаш отново.

— Няма нещо, което той можеше и аз да не мога — настояваше Найтхоук. — Ще се науча.

— Не и с мене.

— Ще се получи. Ще видиш.

— Бедният, глупав двойник — въздъхна тя, без да прикрива презрението си. — Заченат в епруветка, отраснал в химическа вана. Една образована купчина протоплазма. Лабораторно същество, което ходи и говори като човек. — Тя замълча. — Обзалагам се, че оригиналът е знаел как да достави удоволствие на една жена. Ако ти беше той, може би щях да остана.

Найтхоук насочи пистолета си към нея преди тя да посегне към нейния. Мелисанда не помръдна, смаяна от бързината на движенията му.

— *Никога повече не казвай това!* — прошепна той толкова тихо, че тя едва разбра думите.

И Мелисанда, и Дядо Коледа бяха виждали Найтхоук при различни обстоятелства. Бяха го виждали ядосан, бяха го виждали озлобен, няколко минути по-рано го видяха да убива човек, но до този момент никой от тях не се беше страхувал от него.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Найтхоук отнесе тялото на Маркиза в задната част на кораба, остави го в багажното отделение и го уви в бързо втвърдяващ се полиетилен, тъй като не знаеше колко време ще го държат на кораба. След това се върна в контролната кабина, промени курса към Пръстена по обиколен път, за да избегнат Олигархията и накрая влезе в кухнята. Не можеше да си спомни съставките на Прашната уличница, затова си поръча бира.

— Ще ни отнеме десет, може би единадесет дни до Пръстена — съобщи той. — Никога не съм бил там, затова не зная кои планети са достъпни и ще ни приемат. За щастие корабният ми компютър има последната информация.

— Аз не искам да ходя в Пръстена — сопна се Мелисанда. — Не съм убивала никого и никой не се готви да ме убива. Искам да се върна във Вътрешната граница.

— Опасявам се, че това не подлежи на обсъждане, мила моя — усмихна се Дядо Коледа.

— Затворничка ли съм ви? — попита тя.

— Никой не е затворник — каза Найтхоук. — Ти си гост. Дори повече от гост.

— Гост друг път — измърмори тя. — Тук съм против волята си. Искам да се прибера у дома.

— Къде е домът ти, след като Маркиза е мъртъв? — попита Дядо Коледа.

— Какво те кара да мислиш, че не е на Тундра? — погледна го тя враждебно.

— Никой не ходи на Юкон и Тундра, освен ако няма работа там — отговори Дядо Коледа. — *Ти* каква работа имаш там? Със сигурност няма да се върнеш, за да танцуваш гола.

— Не те интересува каква работа имам! — отвърна рязко тя.

— Значи *имаш* работа там? — настоя той.

— Казах ти да престанеш да се заяждаш с нея — прекъсна го Найтхоук.

Възрастният мъж сви рамене.

— Добре. За какво предпочиташ да говорим?

Джеф го изгледа свирепо и не отговори. Настъпи тягостна тишина. След десетина минути Найтхоук си поръча още една бира.

— И аз ще пийна една — каза дядо Коледа.

— Ти ще пиеш ли? — попита Найтхоук Мелисанда.

Тя поклати глава.

— Тогава нещо за ядене?

— Не.

— Все *нещо* трябва да искаш — каза Найтхоук.

— Искам да се върна.

— Не мога да те върна сега — поклати глава той.

— Защо?

— Не съм готов да стана мишена. Щом се разнесе слухът, че съм убил Маркиза, десетки, може би стотици хора, ще искат да ме скалпират. Но никой от тях не живее в Пръстена.

— И в Пръстена има убийци, които ще искат да те заловят — отбеляза тя.

— Да, но няма да има награда за главата ми — каза Найтхоук. — Да си виждала някой да убива някого безплатно?

— Само веднъж — отвърна тя. — Видях теб.

— Моята работа не е точно да убивам престъпници за награда — поправи я той. — А и не застрелях Маркиза просто така. Убих го заради теб.

— Не съм те молила.

— Не с думи.

— По никакъв начин не съм те молила! — сопна се тя. — Уби го, а сега ме завличаш на половин галактика път от мястото, където искам да бъда. И после се чудиш защо не те харесвам.

Той я погледна.

— Щеше ли да ме харесваш, ако те бях върнал обратно? — попита той.

— Не — усмихна се тя бавно и изкусително. — Но бих могла да те мразя по-малко.

Найтхоук мълчеше, като че ли премисляше възможностите.

— Не можеш да го направиш, синко — обади се Дядо Коледа тихо. — Не и ако искаш да доживееш до старини.

— Зная — каза Найтхоук най-накрая и се обърна към Мелисанда. — Идваш в Пръстена с нас. Няма да е толкова ужасно. Ще видиш.

Тя го изгледа студено, след което стана и отиде в кабината си.

— Имам предложение, искаш ли да го чуеш? — попита Дядо Коледа.

— Не особено.

— Все пак ще ти го кажа. Ако смяташ да отидеш при нея, претърси я за оръжие, преди да легнеш.

— Няма да ходя.

— Добро решение.

— Не искам да я изнасилвам — продължи Найтхоук. — Аз я обичам. Искам и тя да ме обича.

— Малко си нов в играта, за да разбираш какво е любов — каза възрастният мъж. — Що се отнася до нея, тя не обича никой друг, освен себе си. Никога не е обичала, никога няма и да обича.

— Млъквай!

— Ти си шефът.

Помълчаха няколко минути, след което Найтхоук се изправи.

— Трябва да поспя малко.

Отиде в пасажерската кабина и потъна в дълбок сън, без никакви сънища, който беше прекъснат от силното виене на корабната алармена система.

Джеф скочи, удари главата си в херметичната преграда, строполи се на леглото, опита се да дойде на себе си, докато сирените продължаваха да вият и най-накрая се втурна в коридора. Дядо Коледа беше в контролната кабина и търсеше механизма, който деактивира алармата.

— Спри! — извика Найтхоук. Сирените изключиха незабавно. — Настроени са да разпознават гласа ми — обясни той на възрастния мъж.

— Ето защо не успях да ги спра.

— Какво стана? — попита Найтхоук и се огледа. — Струва ми се, че всички системи работят.

— Вратата на предверието се отвори и затвори, задният люк също — каза Дядо Коледа. — Опитах се да я спра, но явно половината

корабни системи са настроени да следват командите на твоя глас.

— Да я спреш? — повтори Найтхоук и се обърна към един екран.
— Увеличи! — Не виждаше нищо. — Увеличи максимално!

Изведнъж се откроиха две малки фигури: Мелисанда, облечена в скафандър и обвитото в полиетилен тяло на Маркиза.

— Какво, по дяволите, става? — промърмори Найтхоук. — Това е безсмислено.

— Вече не е — каза Дядо Коледа в момента, в който се очерта корабът на Гущера Малой. Той спря и увисна неподвижно в космоса като изчакваше Мелисанда и тялото да стигнат до отворения люк. Скоро двете фигури изчезнаха вътре. Корабът се обърна в посока Вътрешната граница, ускори се, премина на скоростта на светлината и изчезна от екрана.

— Веднага щом корабният компютър засече посоката им, тръгваме след тях — съобщи Найтхоук и извърна поглед от екрана.

— И какво ще направим? — попита Дядо Коледа. — Това не е военен кораб. Не носим никакво оръжие. Не можеш да ги гръмнеш. Така че какво смяташ да правиш? Ще го проследиш до територията на Маркиза?

— Защо мислиш, че отиват там?

— Защото тялото на Маркиза е при тях. Ти къде мислиш, че ще го занесат?

— Ще отидат да искат награда за него.

— Няма обявена награда — каза Дядо Коледа. — Никога не е имало, иначе някой щеше да го убие далеч преди теб. — Той замълча. — Проумей го, синко — Малой и твоята приятелка са комбина или най-малкото работят за един и същи човек. — Той спря за момент. — Казах ти и по-рано, че най-вероятно Малой ни преследва заради нея. Това беше единственото логично обяснение. Ако решиш да тръгнеш след тях, на някого ще му се случи нещо — но не на *него*.

— Добре — ядоса се Найтхоук. — Ти имаш отговор за всичко. За кого работят?

— Нямам отговор за всичко, но мисля логично — отговори Дядо Коледа. — Първо си задай въпроса кой иска Маркиза да умре и всичко си идва на мястото.

— Няма обявена награда за него — намръщи се Найтхоук. — Сам го каза.

— И за теб няма обявена награда, но мисля, че няма да сбъркаме, ако кажем, че има хора, които искат да умреш.

Найтхоук наведе замислено глава.

— Не зная.

— Е, предполагам, че не са много четиримесечните, които могат да отговорят на такъв въпрос — каза Дядо Коледа. — Но ще трябва да пораснеш бързо, ако искаш да оцелееш.

— Спести ми лекцията и дай по същество — промърмори Найтхоук раздразнено.

— Добре — отвърна Дядо Коледа. — Първо, кой те изпрати да убиеш Маркиза?

— Полковник Ернандес от Солио II.

— Е, и?

— Какво е, и? — попита Найтхоук. — Той ми каза, че Маркиза знае кой е убил Трилейни.

— Маркиза е знаел, добре — продължи Дядо Коледа. — Но това означава, че и Ернандес е знаел.

— Какво искаш да кажеш?

Възрастният мъж запали пура и се настани удобно в стола си.

— Нека направя някои хипотези.

— Давай.

— Да кажем, че се казвам Ернандес. Аз съм шеф на сигурността на Солио II години наред, което означава, че командвам най-добре тренираните въоръжени човешки сили на планетата. Ще наречем най-големия шеф президент, въпреки че той е просто един по-голям от другите тиранин. Дотук ясно ли е?

— Ясно е — потвърди Найтхоук.

— Да приемем, че реша, че ще бъда по-добър президент от Трилейни. Какво бих направил?

— Щеше да го убиеш.

Дядо Коледа поклати глава.

— Прекалено много хора могат да станат свидетели, шансът да ме видят е твърде голям. Но това не означава, че не мога да изпълня плана си. Трябва само да се свържа с някой престъпник, който действа на моята планета — и който би искал да краде повече — и да му предложи той да го направи. Бих могъл да му платя, но по-скоро ще му простя всички минали престъпления и ще му обещаая да не го закачам

за в бъдеще. Така... Мен не ме интересува дали Маркиза ще дръпне спусъка или ще наеме някой друг; интересува ме само Трилейни да умре. И той изпълнява задачата.

— Но ти не ставаш президент.

— Зная — усмихна се Дядо Коледа. — Не съм познал. Не забравяй, че Трилейни е отишъл в операта да помири две враждуващи фракции. Ами ако никоя от тях не е била достатъчно силна да поеме властта, но пък и двете са достатъчно силни да ми попречат да стана президент? Всъщност, изведнъж ми се налага да доказвам, че не съм имал нищо общо с убийството. — Той спря и дръпна от пурата си. — Не мога да предам Маркиза. Той няма да отиде на сигурна смърт, без да спомене за мен. Затова искам да го убия. Е, как да направя така, че никой да не разбере?

— Наемаш мен.

— Точно така — кимна Дядо Коледа. — Не защото си най-добрият убиец в галактиката, въпреки че това е добра причина да те наема. Настоявам да клонират Перфектния убиец, защото зная, че копието ще бъде на два-три месеца, когато дойде в Границата. Трябва ми някой, който не само може да убие Маркиза, но е и толкова наивен, толкова невинен, че през цялото време да не събере две и две и да се сети *защо* съм го поставил в ситуация, в която по-скоро трябва да убие Маркиза, отколкото да го доведе.

— Интересна хипотеза — промърмори Найтхоук сконфузено. — Но какво общо има всичко това с Малой и Мелисанда?

— Мелисанда е шпионка на Ернандес — отговори възрастният мъж. — Не е била там, за да се влюбиш в нея. Била е, за да спи с Маркиза и да уведоми Ернандес, ако той реши да се разприказва или да изнудва Ернандес, което е по-вероятно.

— А Малой?

— Съмнява ме да е работил за Ернандес. От това, което ти ми каза, ако не си се появил, Маркиза е щял да го убие или пък да замръзне, докато се опитва да избяга. Не, предполагам, че Мелисанда е докладвала, че си се сприятелил с него и тогава Ернандес го е наел. — Дядо Коледа дръпна от пурата и погледна Найтхоук. — Е, какво мислиш?

Джеф мълча известно време, след което погледна възрастния мъж.

— Най-вероятно си прав — призна той.

— Вероятно?

Найтхоук удари гневно с юмрук по дръжката на стола.

— Добре, прав си. Точка. Доволен ли си?

— Благодаря — усмихна се Дядо Коледа. — Да разбирам ли, че сега ще поемеш курс към Пръстена?

— Не съм решил.

— Но нали разбра каква измамна кучка е твоята Перла от Маракайбо!

— Зная.

— Тогава?

— Човек не обича никого, защото е съвършен.

— Шегуваш се! — възкликна Дядо Коледа. — Не говорим за жена, която с изключение на два-три дребни недостатъка е съвършена. Говорим за такава, която е и винаги е била нечий враг по професия и която иска да умреш. Какво, по дяволите, ти става?

— Не си спал с нея — отвърна Найтхоук. — Така че не знаеш от какво ме караш да се откажа.

— От неизбежна смърт! — отговори Дядо Коледа. Той се надигна, готов да закрачи напред-назад от възмущение, но видя, че няма място и седна отново напрегнато. — Ако беше спал и с някоя друга, щеше да знаеш, че тази не е нещо уникално. И запомни: всичко е било изцяло в рамките на задълженията ѝ. Никога няма да легне отново с теб, след като ти е известно коя е и каква е.

— Мелисанда не знае, че съм разбрал, че работи за полковник Ернандес.

— Тя скочи от кораба с трупа на Маркиза — каза възрастният мъж саркастично. — Би трябвало да се е сетила, че дори ти можеш да стигнеш до логичното заключение на чия страна е.

— Искам я.

— А аз искам да съм крал на Делурос VIII — отвърна Дядо Коледа. — И двамата сме обречени да не успеем.

— Това се отнася само за теб.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дядо Коледа отпи от бирата си и се опита да се овладее.

— По дяволите, синко, не можеш ли поне веднъж да мислиш с главата си?

— Какво искаш да кажеш? — попита Найтхоук.

— Зная, че е трудно, но се опитай да премислиш нещата. Искаш да тръгнеш след момичето, така ли?

— Да.

— Макар да знаеш, че тя е с Малой и почти със сигурност са наети от полковник Ернандес.

— Ще кажеш ли нещо съществено?

— Само ще те попитам къде, мислиш, отиват сега?

— Вероятно на Солио II.

— И ако ги последваш, ще трябва да отидеш там, нали? — продължи възрастният мъж.

— И какво?

— Колко дължи Ернандес на твоите създатели?

— Не съм сигурен — отвърна Найтхоук. — Някъде около пет милиона кредита.

— Но не си казал на твоите хора на Делурос, че си изпълнил мисията и си убил Маркиза — отбеляза дядо Коледа. — Така че, ако се приземиш на Солио, какво най-вероятно ще предприеме Ернандес?

Найтхоук мълчеше и обмисляше вариантите. Най-накрая направи гримаса.

— Ще ме убие или ще поръча да ме убият, за да си спести парите.

— Точно така! — кимна Дядо Коледа. — Вече си застрелял човека, който ти е поръчал. Сега му остава само да убие теб, да изхвърли трупа ти на която и да е планета в Границата, освен Солио II и да докладва на твоите хора на Делурос, че си му казал как се готвиш за голям удар. По-късно чул, че са те нападнали от засада и си мъртъв. — Възрастният мъж допи бирата си. — Просто помни, че Ернандес е

началник на сигурността за цялата планета — продължи той. — Навярно има десет пъти повече въоръжени мъже от Маркиза, които са и по-дисциплинирани. Ако отидеш там, няма да имаш никакъв шанс.

— Добре — ядоса се Найтхоук, — разбрах те.

— Значи отиваме в Пръстена, нали?

— Не позна — отвърна Найтхоук.

— Но току-що ти обясних, че е самоубийство да слезеш на Солио — изнерви се Дядо Коледа.

— Просто ме предупреди с какво ще се сблъскам.

— Тогава какъв е проблемът?

— Искам Мелисанда.

— Няма нищо лошо в това, че я *искаш* — каза възрастният мъж. — Само не тръгвай след нея.

— Аз я обичам. Няма да я изоставя.

— Ти си глупак!

— Някой не е казал, че трябва да идваш — каза Найтхоук. — Мога да те оставя на първата срещната обитаема планета.

— И как ще съм сигурен, че на нея има църква? — отвърна Дядо Коледа. — Трябва ти някой да те пази, синко. И този някой съм аз.

— Значи идваш с мен?

— Като станем готови.

— Аз съм готов — каза Найтхоук.

— Готов си друг път — ядоса се Дядо Коледа. — Щом Ернандес поговори с Перлата от Маракайбо, а той не трябва да я чака да кацне на Солио, за да го направи, ще знае, че си убил Маркиза и вероятно я преследваш. Първото нещо, което ще направи, е да обяви награда за теб.

— Но аз убих човека, който той искаше.

— Да, но Маркиза вече е мъртъв и нищо не го свързва с убийството на Трилейни. Най-лесният начин да спести парите, които дължи на твоите хора от Делурос VIII е да те убие преди да успееш да обясниш *защо* Маркиза е бил нает за убийството или поне *защо* е замесен в него. Ще разпрати снимката ти до всички планети в Границата и ако неговите хора не те убият, някой друг ще те застреля за наградата. По дяволите, щом каже на твоите хора на Делурос, че нелегалният им двойник е кривнал от пътя и убива хора както намери за добре, те вероятно ще удвоят наградата.

— Е и, какво предлагаш?

— Да проявиш малко хитрост и да ги заблудиш — отговори възрастният мъж. — Спомни си, че ти казах за фалшивите паспорти и документи. Това ни трябва на този етап. Той ще очаква да се промъкнеш на планетата му, да кацнеш на място, където няма кой да те закачи и после да го нападнеш през нощта. Мисля, че ще е по-добре да влезеш гордо през парадната врата. Ще разкриеш самоличността си чак след като преминеш деветдесет процента от охраната му.

— Колко време ще отнеме това?

— Зависи — отговори Дядо Коледа. — На какво разстояние сме от Лилавия облак, Теразейн или Антарес III?

— Нямам представа — отвърна Найтхоук.

— Нито пък аз. Затова имаме навигационен компютър.

След минута корабът ги уведоми, че най-близката от трите планети, Лилавия облак, е на седемнадесет часа път.

— Поеми курс към Лилавия облак — каза възрастният мъж и си поръча още една бира.

— Там живее някой от твоите фалшификатори, така ли?

— Един от отговорниците по екипировката ми — поправи го Дядо Коледа с усмивка.

— Екипировка?

— Ще видиш — увери го Дядо Коледа.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лилавия облак не беше много известна планета, въпреки че официално бе в границите на Олигархията. Беше определена за селскостопанска планета още в началото на човешката експанзия и осигуряваше храна за петнадесет околни миньорски планети. Ала почвата не беше много богата на хранителни вещества и скоро планетата остана в сянката на други светове с далеч по-добри ресурси.

Лилавия облак бе изоставен и забравен за близо две хилядолетия. Тогава в една от планинските вериги бе открито злато. Не беше много и жилите скоро се изчерпаха, но вече бяха направени пет-шест търговски града. От тях все още съществуваха два. В единия пребиваваха работниците от големите корпорации, които бяха поели контрол над изоставената земя и отглеждаха устойчиви хибридни култури. Другият град играеше ролята на спирка за зареждане на гориво на път за Вътрешната граница.

Найтхоук насочи кораба си към Томахавката, вторият търговски град на Лилавия облак. След като кацнаха той и Дядо Коледа слязоха, минаха покрай една колона реклами и холографии на издирвани престъпници и се качиха на един въздушен автобус до града.

— Тук съм идвал — каза Дядо Коледа като приближиха един малък ресторант. — Готвят невероятно.

— Чудесно — кимна Найтхоук и двамата влязоха вътре. — Вече ми се повръща от менюто в кораба.

Възрастният мъж избра една маса и седна.

— Менюто е много добро. Проблемът е, че всичко е от соеви продукти. А тук можеш да хапнеш истинско месо — от мутирала бизони, които отглеждат на няколкостотин километра по на запад. Само да ги видиш тези добичета: кърваво червени и почти по три тона парчето. Много са вкусни.

— Как се казват? — попита Найтхоук.

— Червени бизони — отговори Дядо Коледа. — Вземи си филе. Разкошно ястие.

Поръчаха си и докато чакаха да им донесат храната, Найтхоук се обърна към Дядо Коледа:

— Къде се намира твоят човек?

— Малко по-нагоре по улицата.

— Сигурен ли си, че не се е преместил някъде?

— Разбира се, освен това той е тя.

— Как изобщо си я намерил на такава забутана планета? — попита Найтхоук.

— Срегнах едни колеги с по-достоверни документи от моите и ги попитах къде са им ги направили.

— Аз не бих се надявал да ми разкрият такъв източник.

— Имах партньор по това време. Един младеж, приличаше на теб. — Дядо Коледа се ухили. — Бих казал, че този от тях, който оцеля, доста охотно сподели информацията.

— А-ха, ясно — промърмори Найтхоук. В този момент храната пристигна. Той отрязва малко парче месо, сдъвка го замислено и кимна одобрително.

— Както и да е — продължи Дядо Коледа, — дойдох тук, представих се като й върнах документите на убития крадец и й намекнах, че тъй като съм я лишил от няколко клиента, най-справедливо ще е да заема тяхното място. Проведохме кратки преговори и това е.

— Щом е толкова добра, защо имаш фалшификатори и на Терзейн и Антарес III?

— Невероятна пържола — Дядо Коледа си отрязва парченце. — Никога не знаеш точно в кой момент ще оклепаш някоя самоличност или спешно ще ти притрябва друга, а не можеш да препускаш през половината галактика да си направиш нови документи. В цялата проклета галактика да има най-много десетина фалшификатори.

— Човек би помислил, че са повече — учуди се Найтхоук.

— Бяха повече.

— Какво им се случи?

— Хора като теб им се случиха — каза Дядо Коледа. — Конкуренцията в този бизнес е много голяма. Човек с твоите способности може да натрупа доста прилично състояние — един фалшификатор те наема да убиеш друг и така нататък. Всъщност много хора от твоето поприще са се занимавали точно с това.

След като приключиха с яденето, възрастният мъж се облегна назад:

— Е, не беше ли добро, както ти казах?

— Даже по-добро — отговори Найтхоук и избърса устата си с ръкав. — Никога няма да пропускам да се отбия тук, когато идвам в този край на Олигархията.

— Знаеш ли какво — каза Дядо Коледа, — преди да си тръгнем, ще купим двадесет-тридесет пържоли от червен бизон и ще ги сложим в корабната кухня.

— Звучи чудесно — съгласи се Найтхоук.

— Нека аз да платя — възрастният мъж натисна с палец един сензор. — Ти нямаш никакви сметки в Олигархията, а ако използваш тази от Границата, ще отнеме цяла вечност.

Компютърът разпозна отпечатъка му за по-малко от двадесет секунди и откри банковата му сметка на една близка планета.

— Сега какво ще правим? — попита Найтхоук, когато двамата станаха и тръгнаха към вратата.

— Сега ще отида при моята позната и ще се спазаря за всичко, което ни трябва — каза Дядо Коледа. — Може би е най-добре да не идваш с мен. Тъй като не те познава, би могла да не ни пусне да влезем.

— Няма проблем — съгласи се Найтхоук. Той се огледа, като излязоха от ресторанта. — Ще бъда в онзи бар отсреща.

— Добре — каза Дядо Коледа. — Ще се видим след двайсетина минути.

Найтхоук кимна и тръгна бавно към таверната. Вътре беше слабо осветено. Имаше колкото хора, толкова и извънземни. Той влезе, огледа се за свободна маса, видя една и тръгна към нея.

Седна, запали една малка, тънка пура и се огледа наоколо. Въпреки че беше в Олигархията, мястото бе примитивно дори за стандартите на Границата. Мебелите бяха от някакво местно твърдо дърво и не се носеха във въздуха, нито се нагаждаха спрямо тялото; всъщност единствената им функция беше просто да бъдат там. Въпреки че беше слабо, осветлението бе пряко: лампите не се нагаждаха да не дразнят зениците, а просто хвърляха мъждива светлина в помещението. Барът също беше направен от грубо дърво. Не блестеше, не искреше, нито пък светеше. В помещението липсваше

и модерен компютър. Един дребен трикрак извънземен от планетата Моултой II ходеше от маса на маса, вземаше поръчки и сервираше питиета, докато барманът, който беше човек, правеше питиетата и пълнеше чекмеджето на касата с постоянно отегчено изражение.

Дребният моултоец дойде до Найтхоук и заговори в машинката за превод.

— С какво да ви бъда полезен, сър?

— Донеси ми една Прашна уличница.

— С удоволствие бих ви угодил, сър, но това е таверна, не бордей. Съжалявам, но не мога да ви предложа никаква проститутка.

— Така се казва питието.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Никога не съм го чувал.

— Сигурно можем да напишем цяла книга с неща, които никога не си чувал — каза Найтхоук. — Просто кажи на бармана какво искам. Той трябва да знае.

— Имате ли някакво друго предпочитание, в случай, че и той никога не е чувал за Прашна уличница?

— Направи каквото ти казах.

Моултоецът се поклонил и отиде, клатушкайки се, до бара, където барманът кимна и започна да приготвя Прашната уличница. Когато я направи, моултоецът чинно я донесе на Найтхоук.

— Чувал е за такова питие, сър.

— Защо ли не съм изненадан? — каза Найтхоук саркастично.

— Нямам представа защо не сте изненадан — отговори моултоецът, — но ако трябваше да налучквам, щях да предположа, че хората обичат това питие.

Найтхоук го изгледа, без да отговори; най-накрая извънземният се почувства неловко и се заклатушка към друга маса да обслужи някакви лодинити.

Найтхоук отпи от питието си и реши, че барманът може и да е чувал някъде за Прашна уличница, но едва ли някога е приготвял това питие. В този момент влезе Дядо Коледа и дойде при него.

— Още ли работи?

— Казах ти, че всичко ще е наред — Дядо Коледа се отпусна уморено на стола.

— Е?

— Може да уреди онова, което искаме.

— Кога ще стане?

— Утре, ако ни устройва.

— Не е лошо.

— Само че има един малък проблем — въздъхна Дядо Коледа. — Ала не е нещо, с което не можем да се оправим през нощта или в краен случай до утре — побърза да добави той.

— Какво има?

— Тя работи с един компютърен специалист, който оправя финансовите преводи — каза възрастният мъж. — И този младеж твърди, че полицията следи всичките ми банкови сметки в Олигархията.

— Какво означава това?

— Означава, че всеки път, когато плащам, се включва сигнал в полицията и проследява на кого плащам.

— По дяволите, значи знаят, че си тук на Лилавия облак — извика Найтхоук. — Плати вечерята, помниш ли?

— Зная.

— Тогава какво ще правим?

— Ако видят, че просто съм платил вечерята и съм заредил корабния реактор, няма какво да ги отведе до приятелката ми, която определено не би се зарадвала, ако властите я навестят.

— Добре — каза Найтхоук, — каза, че можем да се справим с проблема. Как ще го направим?

— Отговорът е очевиден — усмихна се Дядо Коледа. — Ставаме и обираме две-три църквички.

— Аз не обирам църкви.

— Можеш да направиш изключение този път — каза Дядо Коледа. — Трябват ни пари, които полицията не може да проследи. Златото от Дарбар II ще го забележат лесно.

— Нищо нямаше да ни трябва, ако беше спрял Мелисанда — изръмжа Найтхоук.

— Безсмислено е да спорим за миналото, синко.

— Минало? — избухна Найтхоук. — Това беше вчера, за Бога! — Той гледаше възрастния мъж свирепо. — Не може да си спал при цялата шумотевица. Щом не си успял да я спреш, защо не ме събуди?

— Прав й път — каза Дядо Коледа. — Това момиче щеше да ти докара сигурна смърт.

— Това момиче е причината да сме тук сега и да се опитваме да си направим нова самоличност.

— Ами няма да получим нищо, докато не ограбим някоя църква — каза възрастният мъж навъсено.

— И какво ще стане, ако се съглася да ограбим някоя църква? — попита Найтхоук. — Как ще платиш на твоята фалшификаторка, в свещи ли?

— Разбира се, че не. Първо ще трябва да отидем в склад за крадени вещи.

— Жената, която обичам, препуска към Солио, а ти ме караш да ходя да ограбвам църкви и да посещавам складове за крадени вещи? — ядоса се Найтхоук.

— Ти знаеш ли някакъв по-бърз начин? — каза Дядо Коледа враждебно.

— По дяволите, да! — извика рязко Найтхоук.

Той извади пистолета си, насочи го към един мъж, който стоеше с трима приятели на бара и го застреля в тила. Още преди тялото да падне на земята всички се бяха навели да се прикрият.

— Полудя ли? — изкрещя дядо Коледа.

— Имаше награда за този човек, жив или мъртъв — отговори Найтхоук. — Видях лицето му на един от плакатите на космодрума.

Той стана и погледна тримата приятели на убития.

— И за трима ви има обявени награди — отсече той. — Но не ме интересувате. За приятеля ви ще взема, колкото пари ми трябва. Ако искате да живеете, хвърлете оръжията и излезте оттук.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита един от мъжете.

— Човекът, който ви предлага да живеете.

— Така ли? Виж какво мисля аз за твоето предложение!

Мъжът посегна за пистолета си. Найтхоук изстреля един куршум между очите му, след което се наведе и се завъртя към другите двама. И двамата бяха посегнали за оръжията си. Найтхоук застреля този, който вече държеше пистолета си, след което изчака другият да извади неговия и го уби.

— Глупаци — промърмори Найтхоук. — Трябваше да ме послушат!

— Мислиш, че *те* са глупави? — каза дядо Коледа отвратен. — А какво ще кажеш за убиеца, който ги гръмна за нищо?

— Как така за нищо? — попита Найтхоук. — Четиримата струват близо петдесет хиляди кредита.

— И в момента, в който ги получиш, твоите хора от Делурос ще разберат къде си.

— На кой му пука? — отговори рязко Найтхоук. — Няма да ги чакаме да се появят. Щом взема наградата, минаваме при твоята фалшификаторка и изчезваме.

Дядо Коледа кимна към четирите трупа на пода:

— На този първия не му даде голям шанс.

— Той беше убиец, за главата му бе обявена награда.

— Беше човек.

— Беше пречка — каза Найтхоук, — бе застанал между мен и Мелисанда. Смятам да се справям с всяка следваща пречка по същия начин.

Дядо Коледа го погледна в очите и разбра, че Найтхоук говори съвсем сериозно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Взеха парите от наградата на следващата сутрин — петнадесет хиляди кредита за първия, когото Найтхоук уби, и по десет хиляди за останалите трима. Дядо Коледа незабавно обърна кредитите в долари Мария Тереза и лири на Далечния Лондон. Обясни на Найтхоук, че щом се върнат в Границата — където хората почти не вярваха, че Олигархията ще просъществува, и още по-малко вярваха във валутата ѝ — тези валути ще са много по-стойностни. Найтхоук, който беше виждал всевъзможни валути на Тундра и на другите планети в Границата, не възрази.

След като финансовите операции приключиха, те тръгнаха по главната улица и стигнаха до работното място на фалшификаторката. Беше апартамент над оръжеен магазин. Нямаше въздушен асансьор, нито пък обикновен — просто едно стълбище водеше до втория етаж. Вратата беше дървена, без име или номер. Но когато се приближиха, тя ги сканира за кратка проверка, след което се отвори колкото да преминат и да влязат във фоайето.

— Носите ли парите?

— Да, разбира се — каза Дядо Коледа.

— Знаеш, че не приемам кредити — погледна го тя. — Ще ми платиш по курса на Сириус V, този от девет часа сутринта, стандартно време. — Тя замълча и се вгледа в него, като че ли очакваше възражения.

— Съгласен съм.

Жената се приближи до Найтхоук и разгледа лицето му.

— Значи това е младият ти приятел?

— Някакъв проблем ли има?

— Не и ако носиш парите.

— Ето ги — каза той и извади една пачка от джоба си.

— Остави ги на масата — тя отиде до бюрото, отключи едно от чекмеджетата и бръкна вътре. Извади голям плик и го занесе на двамата мъже.

— Това — тя извади отвътре малко кубче и го подаде на Дядо Коледа — е твоят паспорт. Ти си Джейкъб Клайншмид, миньор на платина от Алфа Бендарес IV.

Дядо Коледа огледа кубчето.

— Не трябва ли да е кръгло и плоско?

— Смениха ги в сектор Алтеър, а ти си оттам. — Тя бръкна в плика и извади още неща, по-мънички, повечето направени от титан. — Актът ти за раждане. Професионалното ти досие. Последната ти данъчна декларация. Здравните ти документи. Три непопълнени визи — важат за повечето планети в Олигархията.

Тя се обърна към Найтхоук.

— Бил ли си някога в системата Денеб?

— Не, госпожо, аз съм от...

— Не искам да зная откъде си — прекъсна го тя. — И ако ще ми кажеш истинското си име, не желая да чувам и него... Знаеш ли — добави тя, като разглеждаше лицето му, — изобщо не ти трябва да си от Денеб. Достатъчно млад си, за да си на учебна екскурзия от Аристотел.

— Аристотел ли, госпожо? — повтори той.

— Една студентска планета. Разбрах, че искаш да влезеш при началник сигурност на една от планетите на Границата.

— Да. Той е...

— Не искам да зная кой е и къде е. Интересува ме само каква длъжност заема. — Тя спря замислено. — Човек не може да изучи охраната — не дават дипломи за това. Да видим, да, мисля, че ще те направим студент по шифроване. Това поне е свързано със сигурността и би трябвало да оправдава желанието ти да говориш с жертвата си.

— Ще ви трябва ли моя холография, госпожо? — попита Найтхоук.

— Направих я, докато чакахте вратата да се отвори — отвърна тя. — Паспортът ти се прави в момента.

— Чудесно.

— След минутка ще е готов.

Тя излезе от стаята.

— Има ли име? — попита Найтхоук. — Малко ми е неудобно да й казвам „госпожо“ всеки път.

— Сигурен съм, че има — отвърна Дядо Коледа. — Но никога не се е чувствала длъжна да ми го разкрие.

— Не е логично — каза Найтхоук. — Ако те хванат и те питат кой ти е направил документите, като нищо можеш да дадеш адреса ѝ.

— На тази улица няма адреси, ако не си забелязъл. А тази сграда е абсолютно същата като съседните три-четири. Ако полицаите не знаят името ѝ, тя ще ги е видяла поне половин час преди да стигнат до тук и ще е успяла да скрие всичко подозрително.

— Ще им трябва цял час, всъщност — поправи го жената, като се върна в стаята. Приблужи се до Найтхоук и му подаде неговия плик. — Всичко е тук. Ти си Винсент Ландис, студент от Аристотел, специализираш шифри, втора специалност комуникации. На двадесет и една години си и си от Силвърблу, Пръстена. Родителите ти са фермери.

— Разбрах — каза Найтхоук и се обърна към Дядо Коледа. — Това ли е всичко?

Възрастният мъж се разсмя.

— Съвсем не. — Той се обърна към жената. — Уреди ли онова, за което говорихме снощи?

— Пистолетът? — попита тя. — Да, но ти казах, че ще излезе скъпо.

— Няма значение — сви рамене Дядо Коледа. — Няма да мине през никоя митница или охрана с това, което носи сега.

— Какво искаш да кажеш? — попита Найтхоук. — Добре ми е с моите оръжия.

— Сигурен съм, че е така — отговори Дядо Коледа. — Ала трябва да ги махнеш.

Найтхоук видимо се разстрои.

— Но с тях ме обучиха! — възрази той.

— Синко, ако се опиташ да припариш до полковника с тях — каза възрастният мъж, като внимателно пропусна да нарече Ернандес по име — ще задействаш всички аларми на планетата.

— А какво оръжие си ми приготвил *ти*? — попита Найтхоук обезсърчено.

— Може ли да го видим? — попита Дядо Коледа.

Жената отиде до бюрото, отключи друго чекмедже и му подаде едно малко куфарче.

Дядо Коледа го отвори.

— Красота — възкликна той като гледаше малкия пистолет. — Направо красота!

— Прилича на един от *моите* пистолети — каза Найтхоук. — С какво е по-специален?

— Направен е от специална керамика, с различен молекулярен състав — обясни жената. — Повярвай ми: може да премине през всяко охранително устройство.

— В този вид ли? — попита Найтхоук саркастично.

— Разбира се, че не. — Тя бързо и ловко разглоби пистолета на четири. — Тази част, със спусъка, ще мине за катарам на колана — обясни тя и му демонстрира как се поставя. — Тези две части играят ролята на пластини за ботушите ти. Доста си поиграх с молекулярната структура на последното парче: само го докосни с клечка кибрит и то се разширява и губи физическата си цялост. Можеш да го използваш като връзка на шапката, колан или каквото си поискаш. После, когато си готов да сглобиш пистолета, само го докосни до някакъв студен метал и то веднага ще се върне в тази форма.

— Не виждам никакви патрони — огледа се Найтхоук.

Тя се усмихна.

— Точно в това му е чарът. Дори и да заподозрат какво е, дори и да го конфискуват, никога няма да намерят пълнителя и накрая ще трябва да ти го върнат и да те пуснат.

— Е, и къде е пълнителят?

— В джоба ти.

— Моят джоб? — смая се той.

— Стреля с монети — обясни тя. — Този е пригоден да стреля със златни долари Мария Тереза.

— По дяволите! — възкликна Найтхоук.

— Добра идея — усмихна се Дядо Коледа. — Но ще излезе скъпичко, ако стане война.

Тя игнорира шеговитата забележка на възрастния мъж и каза:

— Препоръчвам ти да потренираш с него, преди да го използваш. Не е балансиран като нормален пистолет. За повече от тридесет метра разстояние ще трябва да го нагласиш.

— Няма да съм толкова далеч.

— Добре. Това е всичко. — Тя ги изпрати до вратата. — Лицето ти ми е познато — обърна се към Найтхоук на вратата — и все пак съм сигурна, че не сме се срещали преди.

— Но не искате да ви казвам защо — каза той.

— Не, не искам.

— Ще ви уведомя, щом се справя успешно.

— По-добре не го прави — каза тя. — Само ще ми напомниш за всички мои клиенти, които не са се справили успешно.

— Откъде знаете, че са толкова много? — попита Найтхоук.

— Самоличността е преходно нещо — отвърна тя. — Тези, които успяват, се връщат за други самоличности.

Вратата се отвори.

— Хайде — каза жената, — пожелавам ти успех.

— Ами на мен? — усмихна се Дядо Коледа.

— На теб не ти трябва никакъв късмет, старче — каза тя. — Никога няма да бъдеш и наполовина като младия си приятел, но винаги оцеляваш. *Зная*, че ще те видя отново.

Двамата слязоха по стълбите и тръгнаха към кораба. Дядо Коледа се наслаждаваше на мисълта, че винаги оцелява, но Найтхоук беше прекалено погълнат от планове как ще отиде на Солио, за да се учуди защо него не го причислиха към хората, които оцеляват.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вече бяха на два часа път от Лилавия облак и пътуваха към Вътрешната граница, когато неговият адвокат на Делурос VIII най-накрая улови сигнала му.

— Говори Маркус Динисен от „Хъбс, Уилкинсън, Рейт и Химинес“, опитвам се да се свържа с Джеферсън Найтхоук.

Найтхоук не обърна внимание на сигнала.

— Моля, обадете се.

— Ще трябва да говориш с него рано или късно — каза Дядо Коледа.

— По дяволите, зная, че си на този кораб, Джеферсън! — извика Динисен ядосано. — Моля те обади се. Няма да прекъсна сигнала, докато не се обадиш.

— Добре — каза Найтхоук след поредната дълга пауза. — Как ме намери и какво искаш?

— Изобщо не беше трудно да те намеря — отвърна Динисен. — Взел си награда за четиридесет и пет хиляди кредита.

— Страшно бързо си разбрал за това.

— Ние сме много влиятелна адвокатска фирма — отвърна Динисен. — Имаме връзки из цялата Олигархия.

— Добре, значи знаеш, че съм убил някого за награда — каза Найтхоук. — И какво от това?

— И какво от това? — повтори Динисен изненадано. — Какво, по дяволите, правиш на Лилавия облак?

— Убивам лошите, точно както ми казахте ти и Киношита.

— По дяволите, Джеферсън — пратихме те на Солио да изпълниш дадена мисия. Ако не си я изпълнил, искам да се върнеш там незабавно. Ако си я изпълнил, трябва да дойдеш на Делурос VIII.

— Не ме интересува какво искате — отвърна Найтхоук спокойно.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — изкрещя Динисен.

— Чу ме. Трябва да свърша някои неща. Остави ме на мира.

— Единственото, което трябва да свършиш, е да работиш за екипа, който те създаде!

— Можеш да мислиш каквото си поискаш — каза Найтхоук.

— Виж — започна Динисен сговорчиво. — Да спрем преди да сме изrekli неща, за които и двамата ще съжаляваме. Защо не се върнеш на Делурос, ние ще поемем нещата?

— Няма начин — отсече Найтхоук.

— Мисля, че така ще е най-добре, Джеферсън — продължи Динисен с убедителен тон.

— Така ли? Е, аз пък мисля, че ще е самоубийствено.

— Какво искаш да кажеш?

— Щом ме хванете, ще ме хвърлите отново в казана с протоплазма.

— Не ставай мелодраматичен, Джеферсън — Динисен се опитваше да се овладее. — Нямаме казани с протоплазма, много добре го знаеш. Просто искаме да поговорим.

— Ако имаш нещо за казване, говори сега.

— Ние не сме ти врагове, Джеферсън — продължи Динисен. — Ние те създадохме. Като роднина си ни.

— Странно — каза Найтхоук. — Аз не ви чувствам роднини.

— Трудно е да се разбере човек с теб, Джеферсън — каза Динисен. — Променил си се, откакто те видях за последен път. Какво ти се е случило, синко?

— Не съм ти син и това, което ми се случи, е галактиката. Видях я и нямам намерение да се връщам обратно.

— Никой не те кара да стоиш на Делурос VIII — каза Динисен. — Ще бъда напълно откровен с теб: ти представляваш огромна инвестиция по отношение на време, пари и технологии. Това, че си жив, означава, че си се сблъскал с боклуците, които живеят в Границата и си съумял да оцелееш. Ще имаме много изгодни поръчки за теб.

— Повечето от боклуците, с които се срещнах, ще погледнат снизходително на някой адвокат — засмя се Найтхоук. — На който и да е адвокат. Но най-вече на теб.

— Защо се държиш така? Просто искаме да те прегледаме и да се уверим, че си здрав. Един ден и те пускаме. Толкова много ли искаме?

— Имам работа.

— Нашата работа?

— *Моята* работа.

— *Нямаш* никаква работа! — избухна Динисен. — Ти нямаш и шест месеца, за Бога!

— Грещиш — каза Найтхоук студено. — Аз съм Перфектния убиец и съм бил вече стар, когато твоят пра-прадядо е нямал шест месеца.

Джеф прекъсна връзката.

— Е? — обърна се той към Дядо Коледа.

— Дразня ли те като те наричам „синко“? — попита възрастният мъж.

— Не. Но се дразня, когато *той* ме нарече така — спря и се усмихна неочаквано. — По дяволите, ядосва ме даже като ме нарича Джеферсън.

— Е, надявам се да си останал доволен от разговора си с него, защото ще ти струва скъпо.

— Пари?

— Всичко друго, но не и пари — отговори Дядо Коледа. — Обзалагам се, че вече се е свързал с Ернандес да го предупреди, че не спазваш правилата.

— Защо?

— Защото той и хората му са създали перфектната машина за убиване и изведнъж ти следваш своя собствена програма. Не знаят каква е тя, но ще предупредят човека, който те е наел. — Дядо Коледа се усмихна неочаквано. — А можеш да бъдеш сигурен, че *той* ще знае каква ти е програмата.

— Надявам се — каза Найтхоук. — Той е отговорен за всичко: за Трилейни, мен, Маркиза, Мелисанда, Малой, за всичко. Искам да го гледам в очите, когато го убивам.

— Охраната му е страшно добра — отбеляза Дядо Коледа. — Може да успееш да го зърнеш само за секунда.

— Това ще ми е достатъчно.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Продадох кораб веднага щом стигнаха Вътрешната граница, след което поеха с нов кораб и с новите си самоличности право към Солио II.

— Знаеш ли — обади се Найтхоук, когато бяха на половин час път от Солио, — зная защо аз отивам там, но представа си нямам *ти* защо си тръгнал към Солио.

Дядо Коледа сви рамене.

— Защо не? На Солио има църкви, както на всяка друга планета.

— Освен това има и най-добрата охрана. Можем да ги заблудим за малко с всичките неща, които взехме от Лилавия облак, но най-накрая ще ни разкрият. Ако не преди да убия Ернандес, то след това. Така или иначе, всеки, който е бил забелязан с мен, ще се класира за едно от първите места в списъка на издирваните.

— Искаш ли да си тръгна? — попита Дядо Коледа.

— Не съм казал такова нещо — отвърна Найтхоук. — Попитах защо още не си си тръгнал?

Възрастният мъж се облегна на стола си, загледа се в тавана и въздъхна тежко.

— Мисля, че преди всичко от любопитство.

— Да видиш дали си бил прав, че Ернандес е наел Маркиза? — попита Найтхоук озадачен.

Дядо Коледа поклати глава.

— Не, за това съм сигурен. Ако не е точно така, тогава е нещо подобно. Тези типове обичат лъжите и хитростите, както ние с теб обичаме пържоли от червен бизон.

— Тогава какво ти е любопитно?

— Ти.

— Аз?

— Да — каза дядо Коледа. — Искам да видя наистина ли си толкова добър, колкото си мисля, че си.

— Това комплимент ли е?

— Зависи. Не мисля, че можеш да откраднеш момичето и да излетиш от планетата, но искам да видя докъде ще стигнеш в опита си.

— Пропусна това, че ще убивам Ернандес.

— Да, и това.

— Най-трудната част от задачата ще е да се добера до него — замисли се Найтхоук. — Щом го убия, всичко ще си дойде на мястото.

— Мислил ли си как ще стигнеш до него? — попита Дядо Коледа.

Найтхоук запали една малка, тънка пура.

— Не. Ще измисля някаква история, за да ме пуснат при него, предполагам.

— Едва ли си първият човек, който някога е искал да го убие — предположи Дядо Коледа. — Сигурно вече е чувал почти всички възможни истории — или той, или подчинените му.

— Е, ако стане напечено, просто ще застрелям всички по пътя си на влизане и на излизане — каза Найтхоук като сви рамене.

— Просто така? — попита възрастният мъж и щракна с пръсти.

— Защо не? Убих Маркиза, нали?

— А ако налетиш на някой по-добър?

— Ако някой е по-добър от Маркиза, няма да работи за жълти стотинки като охрана — отговори Найтхоук. — Вместо това ще се е установил някъде в Границата и ще владее десетина планети.

— Ами, помисли си: пистолетът, който носиш, няма заглушител. При първия изстрел ще дотърчат всички, които са били в радиус от половин километър.

— Ще има само един изстрел — отговори Найтхоук. — Повече не са ми нужни.

— Един, пет, десет — ще се вдигне шум.

— Ернандес носи лазерен пистолет. Преди моят да е гръмнал, ще взема неговото оръжие, а то е безшумно като се изключи тихото бръмчене. Ако никой не чуе втори изстрел, ще си помислят, че първият е бил нещо друго.

— Ти така се надяваш.

— Всъщност, не ми пука много-много. Ако работят за Ернандес или само докоснат моята Мелисанда, значи *искам* да ги убия.

— Е, аз, обаче, бих се чувствал много по-сигурен, ако имаше друг начин да влезеш при него, вместо някаква жалка история и

желанието да застреляш всички, които ти се изпречат на пътя — каза Дядо Коледа.

— Само кажи и ще кацнем на първата планета, за да те оставя.

— Не желая да си отивам, синко — възрази възрастният мъж. — Просто искам да бъдеш малко по-внимателен и предпазлив, за да оцелееш.

Найтхоук погледна към Солио II — зелено-синя планета, която се въртеше на предния екран.

— Тя е там в момента — каза той. — Колкото по-бързо стигнем, толкова по-скоро ще сме отново заедно.

— Синко — въздъхна Дядо Коледа, — не ми е приятно все да ти го повтарям, но тя *не иска* да сте заедно.

Найтхоук направи гримаса.

— Ще поиска — каза твърдо той.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кацнаха на единствения космодрум на Солио II, на около петнадесет километра от главния град на планетата, който също се казваше Солио. За разлика от много планети в Границата, Солио II беше достатъчно голяма и гъсто населена планета, за да има митница. Найтхоук и Дядо Коледа бяха разпределени на различни гишета и документите им минаха на проверка.

— Моля, подайте паспорта си тук, сър — поръча митническият компютър.

Найтхоук го мушна на указаното място.

— Благодаря. Моля, седнете!

Найтхоук седна срещу холографския екран.

— Име?

— Винс Ландис.

— В паспорта ви пише Винсент Ландис.

— Винс е съкратено от Винсент.

— Проверка... потвърдено. Родна планета?

— Силвърблу.

— В паспорта ви пише, че живеете на Аристотел.

— Да, сега живея там, но съм студент и жителството ми е временно. Постоянното ми жителство е при родителите ми на Силвърблу.

— Достоверност... прието. Възраст?

— Двадесет и една.

— Цел на посещениято?

— Научно изследване.

— Каква е сферата на обучението ви?

— Както виждате — отговори Найтхоук, — специализирам шифри. Докторската ми дисертация се отнася за шифрите в охранителните системи по Вътрешната граница. Смятам да посетя няколко планети в Границата като разпитам органите на сигурността за употребата на шифри в ежедневната им работа.

— Къде ще отседнете по време на престоя си на Солио II?

— Нямам представа — каза Найтхоук. — Можете ли да ми препоръчате някой добър хотел?

— Ще добавя списък на хотелите и цената на стаите към визата ви — отвърна компютърът. — Ще декларирате ли някакво оръжие?

— Аз съм просто студент — усмихна се Найтхоук. — За какво ми е оръжие?

— Не отговорихте на въпроса.

— Не, нямам никакви оръжия.

— Имате ли някакви настоящи здравни проблеми?

— Не.

Машината му върна паспорта заедно с тридесетдневна виза и списък на хотелите.

— Прминахте митническата проверка, Винсент Ландис — съобщи компютърът. — Добре дошъл на Солио II.

— Благодаря.

Найтхоук стана и излезе от гишето. Дядо Коледа вече го чакаше.

— Как мина? — попита възрастният мъж.

— Без проблем. А ти?

— Всичко е наред.

— Тогава да тръгваме — Найтхоук се насочи към изхода и двамата се сляха с тълпата, която отиваше към въздушен автобус, с който стигнаха до града. Щом излязоха на една улица с много хотели, те слязоха.

— Сега какво ще правим? — попита Дядо Коледа.

Найтхоук огледа внимателно обстановката.

— Опитвам се да си спомня къде е Службата по сигурността. — Най-накрая сви рамене. — Няма значение, ще я намерим по-късно. Нека си запазим стаи.

Регистрираха се в един от хотелите и се срещнаха след няколко часа, за да вечерят.

— Разбра ли къде е? — попита Дядо Коледа.

— Службата по сигурността ли? — изръмжа Найтхоук. — Да, на осемстотин метра е оттук.

— И сигурно гъмжи от въоръжени мъже?

— В момента — да — отвърна Найтхоук. — Ще минем по-късно, за да видим как изглежда по тъмно.

Вечеряха в ресторанта на хотела. Почти през цялото време Дядо Коледа се оплакваше, че месото било блудкаво в сравнение с това от червен бизон. Изчакаха да се стъмни, след което излязоха и тръгнаха към голямата сграда, в която се намираше офисът на Ернандес.

— Нервен съм — каза Дядо Коледа.

— Защо? — попита Найтхоук.

— Не зная. Може би защото дотук не беше трудно. Непрекъснато си мисля, че някой ни наблюдава и се готви да ни нападне.

— Ще съжалява — каза Найтхоук с мрачна усмивка. — Така както се разхождам, имам около тридесет монети от доларите на Мария Тереза.

— Имаш предвид, че вече си сглобил пистолета? — попита Дядо Коледа.

— Помислих си, че ще бъда по-дискретен, ако го направя в стаята си, не пред Службата по сигурността — каза Найтхоук сухо.

Дядо Коледа не спираше да се оглежда нервно наляво-надясно. Най-накрая Найтхоук спря и се обърна към него.

— Виж, ако ще се успокоиш като обереш няколко църкви, ще ти подбера една-две и...

— Не искам да обирам църкви.

— Е, определено трябва да направиш *нещо* с ръцете си — каза Найтхоук. — Даже мен изнервяш така.

— Съжалявам — Дядо Коледа мушна ръцете си в джобовете.

— Добре — каза Найтхоук и потупа приятеля си окуражително. — Да вървим!

Минаха още няколко пресечки и накрая се озоваха пред една голяма сграда.

— Това ли е? — попита възрастният мъж.

— Да.

— Е, как ще проникнеш — отпред, отзад или отстрани?

— Отпред — отговори Найтхоук. — Нали затова съм студент от Аристотел? Утре ще дойда и ще си уговоря среща.

Тъкмо си тръгваха, когато се отвори един прозорец на третия етаж и облечена в лъскаво жена излезе на балкона. Беше Мелисанда, цялата в злато.

— Това е *тя*! — прошепна Найтхоук.

— Знаех си, че онези документи за самоличност са прекалено добри, за да са истина — промърмори Дядо Коледа.

— Какво имаш предвид?

— Те знаят, че сме тук, синко, или най-малкото ни очакват всеки момент — прошепна възрастният мъж. — Погледни я, облечена в злато и диаманти, облегната на парапета. Използват я като примамка.

— За мен?

— За кого друг?

— И си мислят, че ще нахлуя в сградата, ще застрелям всеки, който ми се изпречи на пътя и ще стигна до третия етаж, понеже тя стои там? — продължи Найтхоук.

— Да — каза Дядо Коледа. — Много са глупави, нали?

— Определено.

— Е, какво ще правим сега? — попита възрастният мъж. — Ще се връщаме в хотела ли?

— Ти можеш да си ходиш, ако искаш.

— Ами ти?

— Аз ли? — попита Найтхоук. — Аз ще нахлуя в сградата, ще застрелям всеки, който ми се изпречи, и ще стигна до третия етаж.

— Мисля, че току-що ти обясних: те само това и чакат — сопна се Дядо Коледа.

— Те очакват човек — отвърна Найтхоук като провери специалния пистолет и го пхна обратно в джоба си. — Но ще си имат работа с Перфектния убиец.

Джеф се обърна и тръгна по украсените стълби към главния вход.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Найтхоук влезе в сградата като мина през охранителния скенер, без да задейства алармата. След минута колебание Дядо Коледа го последва на подobaваща дистанция.

Зад едно бюро в главното фоайе седеше млад мъж. Той погледна Найтхоук с отегчено изражение на навъсеното си лице.

— Мога ли да ви помогна?

— Казвам се Ландис, Винс Ландис. Студент съм на Аристотел. Бих искал да си уговоря интервю с полковник Джеймс Ернандес.

— Работа ли търсите?

— Казах ви — искам да го интервюирам.

— В каква връзка?

— Не виждам какво ви интересува — отвърна Найтхоук.

— С грубост няма да си уредите интервю — каза младият мъж учтиво. — Трябва да зная целта на молбата ви.

— Специализирам шифри и комуникации — отвърна Найтхоук.

— Искам да говоря с него относно употребата на шифрите в неговата работа.

— Ще му предам вашата молба, мистър Ландис — каза мъжът.

— Имате ли адрес, на който да ви намерим?

— Ще изчакам тук.

— Може да отнеме дни, дори седмици да си уредите среща — усмихна се мъжът. — И то ако изобщо се съгласи да ви види.

— Нямам на разположение дни или седмици — отвърна Найтхоук. — Напускам Солио II след няколко часа. Ще трябва да стане веднага.

— Не подлежи на обсъждане.

— Свържете се с него, нека *той* да реши.

— Нареджате ли ми? — попита младият мъж и се изправи.

— Опитвам се да ви спася живота — каза Найтхоук. — Обадете му се!

— Няма да го направя!

Найтхоук извади пистолета си и го застреля на място. Мъжът се строполи зад бюрото. Без да го поглежда втори път, Джеф се отпрати към най-близкия асансьор.

— Не тръгвай натам! — каза един глас зад него. Той се обърна и видя Дядо Коледа.

— Би трябвало някой да наблюдава фоайето — продължи възрастният мъж. — Знаят, че си убил този младеж. Ако се качиш в асансьора, ще им направиш удоволствието сам да влезеш в капан. Когато се опиташ да излезеш, ще те чакат толкова въоръжени хора, че дори ти няма да можеш да се справиш с тях. Ако бях на твоето място, щях да потърся стълбището. Дори да тръгнат по петите ти, ще имаш малко повече място за маневри.

— Да, прав си — съгласи се Найтхоук и се насочи към украсените извити стълби, които водеха към горните етажи на сградата. — Пази се като почне стрелбата!

— Аз не съм герой, синко — увери го Дядо Коледа. — Щом започнете да стреляте, оставаш сам.

— Това изобщо не ме притеснява.

— Така си и мислих — каза Дядо Коледа сухо.

С пистолет в ръка, Найтхоук се заизкачва по стълбите, нащрек за каквото и да било движение над и под него. Стигна до втория етаж без нищо да се случи. После, докато се канеше да тръгне към третия етаж, зад него се отвори врата и два лазерни лъча улучиха парапета. Той се завъртя бързо и стреля три пъти. Двама мъже, и двамата с лазерни пистолети в ръка, паднаха на пода.

— Добре се справи — чу се гласът на Дядо Коледа отзад.

— Благодаря — промърмори Найтхоук.

— Пази се — каза Дядо Коледа. — Следващия път няма да бъдат толкова глупави.

Найтхоук огледа стълбището. При тази извивка, главата му щеше да стане мишена на някого от третия етаж, преди да успее да види къде да стреля.

— Прав си — съгласи се пак той.

Отстъпи назад и прецени вариантите, след което се обърна и бързо влезе в офиса, от който стреляха по него. Имаше голям прозорец. Той го отвори и се надвеси навън. Външните стени на сградата бяха гладки като стъкло; беше невъзможно да се изкачи оттам.

Той се върна в коридора и взе оръжията на убитите. След като вече се знаеше, че е тук, имаше нужда от колкото се може повече оръжия.

Приблужи се до стълбите и спря. Трябваше да има друг път до третия етаж, освен стълбите и асансьора. Може би служебен асансьор. Тъкмо щеше да го потърси, когато се отвори врата в другия край на коридора. Излезе един мъж, видя го и започна да крещи. Найтхоук бързо възстанови тишината като го простреля с лазерния пистолет.

Със сигурност имаше служебен асансьор, но нямаше време да го търси. Освен това, ако тръгнеш по коридора, щеше сам да елиминира възможностите си, тъй като асансьорът и стълбите щяха да останат зад него и нямаше да им е трудно да го спипат натясно.

Оставаше да тръгне по стълбите. Той започна да се изкачва по тях приклепнал, със специалния пистолет в едната ръка, с лазерния в другата — не много бързо, за да не стане лесна мишена, не толкова бавно, че Ернандес да успее да прати още хора да го пресрещнат. Когато преполови пътя до горе, точно преди тези от третия етаж да видят главата му, той измери ъглите с очи и отново стреля с лазерния пистолет като го държеше неподвижно, докато смъртоносният лъч не проникна през тавана. Чуха се изненадани възгласи и писъци от болка и той разбра, че е убил поне един от хората, които го чакаха. Проблемът беше, че не знаеше още колко остават и къде се намират.

Изведнъж чу стъпки под себе си и се обърна като очакваше да види Дядо Коледа. Вместо него видя униформен пазач, който се прицелваше. Найтхоук се хвърли на земята и стреля като се изтърколи две стъпала надолу. Надигна се, колкото да погледне и видя, че пазачът е мъртъв.

Стреля нагоре напосоки, колкото да попречи на онези над него да се приближат, но знаеше, че не може да стои още дълго на стълбите, приклепнен между етажите. Тъкмо беше решил да се върне на втория етаж и да потърси друг начин да се добере до офиса на Ернандес, когато чу отгоре гласа на Мелисанда.

— *Джеферсън!*

Той спря за миг, след което прибра специалния пистолет в джоба, хвана по един лазерен във всяка ръка, засипа с лазерни лъчи всяка частичка от третия етаж, която виждаше и хукна по стълбите, които вече бяха почнали да пушат. Двама мъже се изправиха срещу него и

дватамата бяха мъртви още преди Найтхоук да стигне последното стъпало. Още две тела лежах на пода, простреляни преди това.

Той се огледа за Мелисанда, но не я видя. Коридорът беше дълъг по двадесет метра наляво и надясно от стълбището. Той тръгна наляво, готов да стреля всеки момент.

Изведнъж от една стая зад него се втурна човек и се хвърли на гърба му. Найтхоук се просна на земята и двата пистолета изхвърчаха от ръцете му. Опита се да стане, но един силен удар се стовари в тила му. Той се изтърколи настрани и успя да види нападателя си: огромен мъж, висок почти два метра и тежащ около сто и тридесет килограма без никаква тлъстина по него.

Найтхоук се извиваше и въртеше в опит да се освободи, но мъжът не отстъпваше. Най-накрая Найтхоук промуши ръката си към слабините на другия и се пресегна бавно, болезнено, сантиметър по сантиметър, докато достигна тестисите му. Сграбчи ги и ги стисна силно. Мъжът нададе вик от болка и се опита да се освободи — напразно — Найтхоук стискаше все по-силно. Мъжът крещеше и се гърчеше, докато накрая с огромни усилия се освободи.

Нападателят беше почервенял целия и дишаше тежко. Изправи се и извади голям нож от колана си. Найтхоук се огледа за пистолетите, но те бяха твърде далеч. Мъжът се приведе и пристъпи напред — държеше ножа като човек, който умее да борави с него много добре.

С гръб, опрян на парапета, Найтхоук осъзна, че другият ще го намушка на секундата. Той клекна на едно коляно, огледа се за изход и му хрумна една идея. Най-неочаквано с бързо движение сграбчи една от тлеещите подпори на парапета, изтръгна я и замахна към другия. Главата на противника му се разцепи с отвратителен тъп звук. Той падна напред и Найтхоук приклепна, при което огромното тяло се прехвърли отгоре му и падна през парапета. Още преди трупът да стигне земята два етажа по-долу, Найтхоук вече държеше лазерните пистолети в ръка и отново крачеше по коридора.

Изведнъж чу шум зад себе си и видя Мелисанда в другия край на коридора. Тя се опитваше да се освободи от двама униформени мъже. Те я надвиха и я прибраха обратно в стаята, от която беше излязла.

Той хукна по коридора към стаята, в която беше Мелисанда. Разнесе се изстрел и той усети как един куршум го уцелва отзад в рамото. Завъртя се от силата на куршума и зърна мъж, който се скри в

една стая, близо до мястото, до което беше стигнал, преди да чуе Мелисанда. Стреля с лазерния пистолет, но вече беше късно; коридорът бе празен. Когато се обърна, готов да се втурне в стаята на Мелисанда, се разнесе изстрел от един свръхзвуков пистолет и Найтхоук залитна под тласъка на звуковото поле. Падна на едно коляно — от носа и ушите му рукна кръв. Успя да стреля. Мъжът със свръхзвуковия пистолет падна мъртъв в коридора, но друг куршум улучи лявото му бедро отзад. Той се обърна и стреля в посоката, откъдето беше дошъл изстрелът и този път изгори ръката на стрелеца. Чу се крясък, след това отново стана тихо.

Изведнъж наоколо закипя — като че ли във всяка стая имаше въоръжени мъже. Отвсякъде се отваряха десетки врати и мигом се затваряха след като човекът вътре стреля по Найтхоук. Един лазерен лъч прогори дупка в лявото му стъпало, друг изгори част от ухото му. Джеф стреля отново и уби още двама преди нов куршум да разбие дясното му коляно. Падна на пода, но уби човека, който стреля. Друг куршум го уцели в гърба, след това още два. Опита се да се изправи отново на крака, но усети, че не може да стане — или заради куршума в коляното, или заради този в долната част на гръбнака, не знаеше точно. Завлече се до една врата, стреля с лазерния пистолет по нея и се опита да направи дупка, за да влезе и избегне стрелбата. Но вратата, направена от силно устойчива титанова сплав засвети в червено, но не се стопи. В същия миг куршум го удари в ръката и той усети как костта му се натроши, а пистолетът падна на земята.

Той хвана инстинктивно счупената си ръка с лявата и изпусна и другия пистолет — озова се на пода в коридора, а кръвта му изтичаше от десетина рани, без да може да помръдне.

Една врата в края на коридора се отвори. Излезе Джеймс Ернандес. Той се приближи до Найтхоук и го изгледа отгоре.

— Не трябваше да идваш — каза той.

— Не можах... — прохърка Найтхоук с пресипнал глас като се давеше в собствената си кръв.

— Защо? Уби Маркиза, спаси хм... първообрази си или поне му плати още няколко години. Трябваше да се сетиш, че ще те убия, ако се върнеш тук.

Найтхоук не можеше да изтръгне повече думи от гърлото си. Само клатеше леко глава.

— Тогава защо? — искрено недоумяваше Ернандес. — Не е обявена награда за *моята* глава. Защо се върна?

Джеф се опита да каже „Мелисанда“, но разбра, че не може.

— За нея — прошепна с мъка той.

— Аха — усмихна се Ернандес. — Не съм предполагал, че някой може да бъде толкова незрял или глупав. — Той се обърна и нареди нещо на някого, който беше извън погледа на Найтхоук.

— Ела да кажеш сбогом на смелия млад герой, който дойде да те спаси от моите зверски лапи.

Изведнъж до Найтхоук се появи Мелисанда.

— Ти си глупак — каза тя.

През него премина конвулсия от болка.

— Знам.

— Сега ще умреш.

— Всички умират — задави се с кръв той.

— Можеше да останеш в Олигархията — извика гневно Мелисанда.

— Сигурно — прошепна той. Зави му се свят от болка.

— Тогава защо не остана там?

Устните му се движеха, но не отрониха никакви думи.

— Много трогателно — каза Ернандес, — но мисля, че е време за последния изстрел. Имаш ли да кажеш нещо в заключение?

Устните отново се помръднаха без звук.

— Наведи се и ми кажи какво казва — нареди Ернандес.

— Защо аз? — попита Мелисанда.

— Ти си спала с него. Кой предлагаш да чуе последните му думи?

Тя изгледа Ернандес свирепо, коленичи до Найтхоук и се наведе, докато ухото ѝ стигна до устните му.

Изведнъж се разнесе изстрел и момичето със синя кожа потръпна в спазъм само веднъж, след което се изтърколи с дупка с размера на монета върху гърдите си.

— Спестих ти главоболието — прошепна Найтхоук.

Ернандес изрита пистолета от ръката му и насочи своя към главата му.

ЕПИЛОГ

Погребаха Найтхоук на следващата сутрин в безименен гроб до Перлата от Маракайбо.

Дядо Коледа се разхождаше из огромното гробище, без да поглежда встрани и без да обръща внимание на десетките въоръжени, униформени мъже, които следяха всяко негово движение. Щом стигна до гроба спря, скръсти спокойно ръце пред себе си и наведе глава.

— Мислех си, че ще те видя на церемонията — каза Ернандес като се присъедини към него.

— Мразя службите.

— Но харесваш църквите.

— Тази беше малка — каза дядо Коледа. — Нямахме почти нищо за крадене, освен кръста зад олтара.

— Как разбра? — попита Ернандес. — Никой не те е видял да го оглеждаш.

Възрастният мъж се усмихна.

— Ако хората можеха да ме забележат като подготвям някой удар, мислиш ли, че щях да се задържа в този бизнес?

— Имаш право — призна Ернандес. — Но може да се поспори. От тази сутрин вече не си в този бизнес.

— Пази тишина, имай малко уважение към покойните — каза Дядо Коледа.

— Като приключиш с молитвата си за *него*, можеш да кажеш някоя и за себе си — продължи Ернандес. — Ще го последваш, където и да е той.

— Не ставай глупав — поклати глава Дядо Коледа спокойно. — Нали не мислиш, че ще се появя тук беззащитен?

Ернандес огледа гробището.

— Не виждам никаква охрана.

Дядо Коледа се ухили.

— Няма и да видиш — освен ако не ме убиеш.

— Какво те пази?

— Не е тук мястото да обсъждаме глупави светски проблеми —
отсече Дядо Коледа.

— А кое е мястото?

— Имаш ли нещо за пиене в офиса си?

— Разбира се — отвърна Ернандес.

— Значи там става.

Двамата се обърнаха и тръгнаха през гробището, след което влязоха в красивата сграда на Службата по сигурността и се качиха на третия етаж.

— Доста по-лесно е да се влезе тук днес — отбеляза Дядо Коледа. — Колко от твоите хора умряха, преди да го убиеш?

— Предостатъчно — каза Ернандес мрачно.

— Бързичко си почистил бъркотията — огледа се Дядо Коледа.

— Изглежда по-добре, отколкото е — отвърна Ернандес. — Имаше някои структурни щети по стълбището. Всеки над втория етаж трябва да се движи с асансьор.

— Е, щом всичко свърши, много неща изглеждат по-добре, отколкото са — каза Дядо Коледа. — Не искам да мисля колко индустрии щяха да погинат, ако не беше така.

— Спести ми проповедите си.

Стигнаха вратата на офиса — Ернандес мина през проверка на ретината и отпечатък от дланта на скенер, след което вратата се плъзна в стената.

— Какво ще пиеш?

— Всичко, само да е алкохол.

Ернандес наля две чаши и подаде едната на Дядо Коледа, който беше седнал на един кожен стол, след което се настани зад бюрото си.

— Добре, старче — каза той, — какво мислиш, че имаш срещу мен?

— Ти си наел Маркиз Куинсбъри да убие президента Трилейни — отвърна Дядо Коледа. — След това си поръчал да създадат Найтхоук, който да убие Маркиза, за да можеш да потулиш работата.

— Защо бих го правил? — попита полковника и запали тънка пура от Антар.

— О, имал си много причини — отговори възрастният мъж и отпи от питието си. — Според мен си искал да заемеш неговия пост. Наел си Маркиза да убие Трилейни... но след това той е започнал да те

изнудва. Може би е станал прекалено алчен и в един момент е трябвало да избираш дали да го убиеш или да бъдеш разкрит.

— Ти си в голяма заблуда.

Дядо Коледа сви рамене.

— Причината няма никакво значение. Това, което е важно, е, че ти си наел Маркиза да дръпне спусъка и той си го призна преди Найтхоук да го убие.

— Глупости! Защо ще ви казва?

— Може би се е опитвал да си купи живота.

— Глупости — повтори полковникът. Той забеляза, че пурата му е изгаснала и я запали отново. — Маркиза беше безразсъдно смел като младия Найтхоук.

— Може би се е перчел — каза Дядо Коледа. — На кой му пука каква е била причината? Имам го на запис, копия от него се съхраняват на три различни планети в Олигархията. Ако не им се обаждам всеки месец, записите ще отидат...

— В Олигархията? — прекъсна го Ернандес. — Някак си не треперя от страх.

— В пресата на Солио II и при по-важните политици — довърши възрастният мъж.

Ернандес го гледаше внимателно.

— Мисля, че блъфираш.

— Но би ли рискувал живота си? — усмихна се Дядо Коледа. — Аз не искам нищо друго, освен да отида в Пръстена и да грабя божиите църкви на воля. Ако ме пуснеш, няма и да чуеш повече за мен. Ако ме убиеш, и теб ще те последва същата участ до — нека не гледаме прекалено песимистично — една година.

Ернандес изпи питието си на един дъх, след което внимателно постави празната чаша в края на лъснатото си бюро.

— Искаш ли да чуеш истината?

— С удоволствие — каза възрастният мъж и погледна през прозореца към гробището. — Но и да не ми я кажеш, ще го преживея. От теб зависи.

— Трилейни беше тиранин, ала беше мекушав тиранин. Позволи на Маркиза да разграбва системата Солио, защото не му стискаше да се изправи срещу него. — Той замълча. — Навремето Маркиза работеше за мен, как да кажа, на свободен договор. Имахме сърдечно

приятелство. В крайна сметка успях да го убедя, че ако убие Трилейни, на негово място ще поставя марионетка, която ще му даде даже по-голяма свобода в разграбването на Солио.

— Имаш предвид себе си?

— Ако успееш да спечеля подкрепата, да. Ако не, тогава някой, който да се поддава на влиянието ми. Силата на Маркиза щеше да закрепим властта ни, а ние щяхме да му се отблагодарим като си затваряме очите. Поне този план му изложих. — Той се замисли. — Разбира се, в момента, в който вземем властта, щяхме да изгоним Маркиза и хората му извън системата.

— Маркиза можеше да усети уловката — отбеляза Дядо Коледа.

— Нямаше да има никакво значение — отговори полковникът. — Щях да се закрепя на властта, а той щеше да е все така богат и щастлив да ограбва други планети.

— И той уби Трилейни.

Ернандес кимна.

— Но се оказа по-умен, отколкото си мислех. Беше подготвил своя марионетка и ме изненада. Новият президент му се кланяше по-дълбоко и от Трилейни. Именно *затова* се свързах с Делурос за Перфектния убиец. Аз съм *патриот*, дявол да го вземе!

— Патриот, убиец, ще оставим времето да реши — каза Дядо Коледа и направи многозначителна пауза. — Или можем да го разгласим на всички сега. Ти решаващ.

Ернандес дълго го гледа, без да продума.

— Съгласен съм — каза той най-накрая. — Споразумяхме се.

— Добре — кимна възрастният мъж. — Жалко, че трябваше да загубим такъв обещаващ младеж.

— Найтхоук? Нямаше място за него в нашите планове — каза Ернандес. — А така си спестяваме милионите, които трябваше да доплатим на хората му на Делурос. Официалната версия е, че е умрял преди да завърши мисията.

— Това означава само едно — че ще направят още един — замисли се Дядо Коледа. — Кой знае? Може би следващия път ще го направят по-добре.

— Какво му имаше на този? — попита Ернандес с любопитство. — Беше достатъчно добър, за да убие Маркиза и да затрие половината ми служители.

— О, имаше всички необходими физически качества — каза Дядо Коледа. — Бяха се погрижили за това. Учили са го да убива от момента, в който се е родил, ако „родил“ е подходящата дума. — Той си довърши питието. — Но не са могли да му дадат сърцето на Перфектния убиец. Джеф беше прекалено чувствителен.

— Чувствителен? — изненада се Ернандес. — Помисли си какви хора уби!

— Няма значение — поклати глава възрастният мъж. — Той имаше един голям дефект — дефект, който може би е по-фатален от лош мерник или несигурна ръка: бедният кучи син проявяваше емоции. А в неговия бизнес човек никога не може да си позволи да се води от чувствата. — Той замълча. — Перфектния убиец е *избрал* да стане убиец. Трагедията на Джеферсън Найтхоук е, че никога не са му дали възможност да *не* стане убиец.

— Мисля, че започна да става по-закоравял към края — каза Ернандес.

— Така ли?

Полковникът кимна.

— Последните му думи — знаеше, че аз ще я убия, ако той не го направи. Вече нямахме полза от нея, а и знаеше прекалено много.

— Е — каза Дядо Коледа, — мисля, че ще пийна още едно и после ще те оставям.

Ернандес стана и напълни отново чашите.

Възрастният мъж вдигна своята.

— За изгубената невинност!

— Чия? — попита Ернандес.

— На всички — отговори Дядо Коледа.

Издание:

Майк Резник. Перфектен убиец

Редактор: Валери Манолов

Формат: 16/56/84

Издателска къща „Пан“, 2000

ISBN 954-657-298-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.